

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗι 15 ΜΑΪΟΥ 1978 | ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ | ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 79

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

(1)

ΠΡΟΕΔΡΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 373

Περὶ τοῦ ὡρολογίου καὶ ἀναλυτικοῦ προγράμματος τῆς πρώτης (Α΄) τάξεως Λυκείου Γενικῆς Κατευθύνσεως, ἡμερησίου καὶ ἑσπερινοῦ καὶ τῆς πρώτης (Α΄) τάξεως τῶν Προτύπων Ἑλληνικῶν Κλασσικῶν Λυκείων.

**Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ**

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει :

1. Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 28 παρ. 6 καὶ 31 παρ. 4 τοῦ Ν. 309/76 «περὶ ὀργανώσεως καὶ διοικήσεως τῆς Γενικῆς Ἐκπαιδεύσεως.

2. Τὴν κατὰ τὸν Ν.186/1975 γνώμην τοῦ Κέντρου Ἐκπαιδευτικῶν Μελετῶν καὶ Ἐπιμορφώσεως (ΚΕΜΕ), διατυπωθεῖσαν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 96, 103 καὶ 109/1977 πράξεων αὐτοῦ.

3. Τὴν 171/1978 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, ἀποφασίζομεν :

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Πρώτη (Α) τάξις ἡμερησίου Λυκείου Γενικῆς κατευθύνσεως.

Ἄρθρον 1.

Τὰ διδασκόμενα μαθήματα καὶ ὧραι διδασκαλίας αὐτῶν εἰς τὴν πρώτην (Α΄) τάξιν τοῦ ἡμερησίου Λυκείου Γενικῆς Κατευθύνσεως καὶ αἱ ἀντίστοιχοι ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας των ορίζονται ὡς ἕπεται :

Θρησκευτικὰ	2
Νέα Ἑλληνικὰ	4
Ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ	6
Ἱστορία	3
Μαθηματικὰ	5
Γεωγραφία	1
Φυσικὴ	4
Ξέναι Γλῶσσαι	3
Φυσικὴ Ἀγωγὴ	3
Τεχνικὰ	1
Μουσικὴ	1
Σύνολον	33

Ἄρθρον 2.

Ἀναλυτικὸν πρόγραμμα διδακτέας ὕλης.

Διὰ τὴν πρώτην (Α΄) τάξιν τοῦ Ἡμερησίου Λυκείου Γενικῆς Κατευθύνσεως ὁρίζεται τὸ ἀκόλουθον ἀναλυτικὸν πρόγραμμα διδακτέας κατὰ μάθημα ὕλης :

I. Θρησκευτικά : Ὧραι 2

Εἰσαγωγὴ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Η ΔΙΑΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ. ΛΑΤΡΕΙΑ ΚΑΙ ΗΘΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Ἡ Διάδοσις τοῦ Χριστιανισμοῦ

1. Εὐνοϊκοὶ ὅροι διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας.
2. Τὰ ἐμπόδια εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ.
3. Οἱ διωγμοί.
4. Ἡ σταθερότης τῆς πίστεως καὶ τὸ θάρρος τῶν Χριστιανῶν κατὰ τοὺς διωγμούς. Οἱ Μάρτυρες.
5. Αἱ αἱρέσεις τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων.
6. Ἀποστολικοὶ Πατέρες.
7. Ἀπολογηταί.
8. Ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ λατρεία καὶ τὰ ἤθη τῶν Χριστιανῶν.

9. Ἡ διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας.
10. Ἡ Λατρεία.
11. Ἡ πρωτοχριστιανικὴ τέχνη καὶ τὰ σύμβολα.
12. Τὰ ἤθη τῶν χριστιανῶν κατὰ τὴν πρώτην περίοδον.
13. Ὁ Ἀσκητισμός.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ (313-867).

ΤΡΙΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Ὁ θρίαμβος τοῦ Χριστιανισμοῦ.

14. Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος.
15. Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης.

16. Ὁ Θεοδόσιος ὁ Μέγας.
17. Ἰουστινιανὸς καὶ Ἡράκλειτος.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι καὶ αἱρέσεις.

18. Αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι.
19. Ἡ καταπολέμησις τῶν αἱρέσεων.
20. Ἡ Εἰκονομαχία καὶ ἡ ἑβδόμη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος.

ΠΕΜΠΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Οἱ Μεγάλοι Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας.

21. Ὁ χρυσοῦς αἰὼν τῆς Ἐκκλησίας. Χριστιανισμὸς καὶ Ἑλληνισμός.
22. Ἕλληνες Διδάσκαλοι καὶ Πατέρες.
23. Λατῖνοι ἐκκλησιαστικοὶ Πατέρες καὶ συγγραφεῖς.

ΕΚΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Διοίκησις, Ἐξάπλωσις, Λατρεία, Ἤθη τῶν Χριστιανῶν καὶ τέχνη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

24. Ἡ διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας.
25. Σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Κράτους.
26. Ἐξάπλωσις τοῦ Χριστιανισμοῦ. Μωαμεθανισμός.
27. Ἡ Λατρεία.
28. Τὰ ἤθη τῶν Χριστιανῶν κατὰ τὴν δευτέραν περίοδον.
29. Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ὑμνογραφία καὶ μουσική.
30. Ἡ Χριστιανικὴ τέχνη.

ΤΡΙΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΑΛΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΩΣ (867-1453)

ΕΒΔΟΜΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Τὸ Σχίσμα τῆς Ἐκκλησίας.

31. Τὰ αἴτια τοῦ Σχίσματος.
32. Ἀφορμὴ καὶ ἀρχὴ τοῦ Σχίσματος.
33. Τὸ Σχίσμα γίνεται ὁριστικόν.
34. Ἀπόπειραι πρὸς ἕνωσιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Ἡ σύνοδος τῆς Φλωρεντίας.

ΟΓΔΟΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Ἡ Ζωὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τὴν τρίτην περίοδον.

35. Ἐξάπλωσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Διάδοσις τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τοὺς Σλάβους.
36. Νέοι αἱρετικοὶ καὶ καταπολέμησίς των. Τὸ κίνημα τῶν Ἡσυχαστῶν.
37. Διοίκησις καὶ Λατρεία.
38. Τὰ ἤθη καὶ ὁ μοναχικὸς βίος.
39. Ἐκκλησιαστικὴ παιδεία καὶ φιλολογία.
40. Ἡ Χριστιανικὴ τέχνη.

ΕΝΑΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία κατὰ τὴν Τρίτην Περίοδον

41. Ἡ διοίκησις καὶ δύναμις τῶν Παπῶν.
42. Λατρεία καὶ ἤθη.
43. Αἱρετικοὶ καὶ μεταρρυθμισταί. Ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασις.
44. Ἡ Θεολογία τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας.
45. Ἡ χριστιανικὴ τέχνη εἰς τὴν Δύσιν.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΛΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ (1453) ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΩΣ (1517) ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΔΕΚΑΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

46. Ἡ Μεταρρύθμισις εἰς τὴν Γερμανίαν. Μαρτῖνος Λούθηρος.
47. Ἄλλοι μεταρρυθμισταί. Ἐξάπλωσις τῆς Μεταρρυθμίσεως.
48. Διδασκαλία, διοίκησις, λατρεία καὶ παιδεία τῶν Διαμαρτυρομένων.

ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία.

49. Ἀντιμεταρρύθμισις καὶ θρησκευτικοὶ πόλεμοι.
50. Ἡ σημερινὴ θέσις τοῦ Πάπα καὶ ἡ κατάστασις τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.
51. Ἡ τέχνη εἰς τὴν Δύσιν.

ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Ἡ Ζωὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας.

52. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.
53. Ἡ ζωὴ τῶν ὑποδούλων χριστιανῶν. Οἱ Νεομάρτυρες.
54. Ἡ χριστιανικὴ παιδεία κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας.
55. Αἱ ὑπηρεσίαι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν καὶ τὴν Ἐπανάστασιν.
56. Τὰ ἄλλα Πατριαρχεῖα.

ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

57. Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.
58. Ἡ διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.
59. Λατρεία, ἤθη, παιδεία καὶ ἐσωτερικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

60. Αἱ ἄλλαι αὐτοκέφαλοι Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι.

ΔΕΚΑΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Αἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν.

61. Αἱ σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μὲ τὴν Καθολικήν.
62. Αἱ σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μὲ τὰς Διαμαρτυρομένας καὶ τὴν Παλαιοκαθολικήν.
63. Αἱ σχέσεις τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μεταξύ των.
64. Τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν.

ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ: Ὧραι 4

Α'. Γλωσσικὴ διδασκαλία.

Συμπλήρωσις τῆς γλωσσικῆς καταρτίσεως τῶν μαθητῶν εἰς τὴν νεοελληνικὴ (δημοτικὴν) γλῶσσαν, διὰ ποικίλων γλωσσικῶν ἀσκήσεων. Ἐξέτασις τῶν ξενικῶν ἐπιδράσεων ἐκ τῆς ἐπικοινωνίας μετ' ἄλλων λαῶν καὶ ἀφομοίωσις τῶν ξένων λέξεων ἀπὸ τὴν νέαν ἑλληνικήν. Ὁ πλουτισμὸς τῆς νέας ἑλληνικῆς ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν καὶ τὴν μεταγενεστέραν ἑλληνικήν. Εἰσαγωγὴ τῶν μαθητῶν εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ὁρολογίαν.

Συστηματικὴ εἰσαγωγὴ τῶν μαθητῶν εἰς τὴν δομὴν καὶ τὸ ὕφος τοῦ νεοελληνικοῦ λόγου. Κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν κειμένων ἐπισήμανσις καὶ αἰσθητικὴ ἀνάλυσις χαρακτηριστικῶν διὰ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν σύνθεσιν καὶ τὴν ἐκφραστικήν των πληρότητα χωρίων. Φράσις ἁρμονική, ρυθμική, μουσική. Ἀνάλυσις τοῦ ὕφους (ὕφος πλαδαρόν, ἄτονον, ἐπιτηδευμένον, ἀνθηρόν, νευρῶδες, πυκνόν, ἁπλοῦν κ.λπ.).

Β'. Διδασκαλία κειμένων.

Ἑρμηνεία ἐκλεκτῶν ἔργων τῆς νεοελληνικῆς γραμματείας, πεζῶν καὶ ποιητικῶν, δημοτικῶν καὶ προσωπικῶν, ἐκ καταλλήλου ἐγκεκριμένης συλλογῆς νεοελληνικῶν ἀναγνωσμάτων ἢ καὶ ἐξ ἐγκεκριμένων αὐτοτελῶν ἐκδόσεων.

Ἑρμηνευτικὴ ἐπεξεργασία τῶν κειμένων ἐπὶ ἐπιπέδου ἀναλόγου πρὸς τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν μαθητῶν τῆς τάξεως. Ἀνάλυσις τῶν πραγματολογικῶν, ἰδεολογικῶν καὶ μορφολογικῶν στοιχείων τῶν διδασκομένων ἔργων. Βαθυτέρα ἐξέτασις τῆς δομῆς καὶ τοῦ ἰδιαιτέρου τρόπου τῆς λογοτεχνικῆς ἐκφράσεως αὐτῶν. Ἀνάλυσις καὶ χαρακτηρισμὸς τοῦ ὕφους των. Χαρακτηρισμὸς καὶ κατάταξις τῶν ἔργων εἰς τὰ ἀντίστοιχα λογοτεχνικὰ εἴδη. Ἄσκησις τῶν μαθητῶν εἰς τὴν χρῆσιν λεξικῶν, γραμματολογίας, καὶ ἄλλων προσιτῶν εἰς τὴν πνευματικήν των ἀνάπτυξιν βοηθημάτων.

Γ'. Γραμματολογία - Μετρική.

Κατὰ τὴν διδασκαλίαν κειμένων παρέχονται καὶ τὰ ἀπαραίτητα γραμματολογικὰ στοιχεῖα: Σύντομοι καὶ οὐσιαστικαὶ πληροφορίαι περὶ τῶν συγγραφέων καὶ τῶν ἔργων αὐτῶν, περὶ τῶν εἰδῶν τῆς πεζογραφίας καὶ τῆς ποιήσεως, περὶ τῶν ἰδιαιτέρων χαρακτηριστικῶν ἑκάστου εἴδους. Ἰδιαίτεροι ἐκφραστικοὶ τρόποι κατὰ λογοτεχνικὸν εἶδος καὶ κατὰ συγγραφέα. Τὸ ὕφος, τὰ προσδιοριστικὰ στοιχεῖα του, τὰ εἴδη του. Τὸ προσωπικὸν ὕφος.

Κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν ποιημάτων ἐπιδιώκεται ἡ ἐμπέδωσις καὶ συμπλήρωσις τῶν διδαχθέντων στοιχείων τῆς νεοελληνικῆς μετρικῆς. Εἴδη στίχων μὴ διδαχθέντων (3σύλλαβος, 17σύλλαβος), ἀπώλεια τοῦ μετρικοῦ τόνου, χώρισμα λέξεως, διασκελισμὸς τοῦ στίχου καὶ τῆς στροφῆς - ἐλεύθερος στίχος, συστηματικὴ διδασκαλία τῆς μετρικῆς ποιημάτων σταθερᾶς μορφῆς: διστίχου, ἐπιγράμματος, σονέτου.

Δ'. Ἐκθέσεις.

α) Προφορικαί. Συνέχισις τῆς ἀσκήσεως τῶν μαθητῶν εἰς τὸν προφορικὸν λόγον ὡς καὶ κατὰ τὰς προηγουμένας τάξεις τοῦ Γυμνασίου (ἀνακοινώσεις, ἀφηγήσεις, διαλογικαὶ συζητήσεις). Ἔκθεσις ἐργασιῶν εἰς συνεχῆ λόγον, ἐπὶ τῇ βάσει συντόμων σημειώσεων. Ἄσκησις εἰς τὴν ἀπαγγελίαν ρητορικοῦ λόγου (στάσις, ἔκφρασις, ρυθμός, τόνος καὶ χρῶμα φωνῆς κ.τ.λ.). Ἄσκησις εἰς τὴν ἀτομικὴν καὶ τὴν ὁμαδικὴν ἀπαγγελίαν.

β) Γραπταί. Γραφὴ μιᾶς ἐκθέσεως ἰδεῶν εἰς τὸ σχολεῖον, ἀνὰ 15νθήμερον, εἰς διάστημα μιᾶς καὶ ἡμισείας ἢ δύο διδακτικῶν ὡρῶν. Αἱ ἐν τῷ σχολείῳ συντασσόμεναι ἐκθέσεις δὲν δύνανται νὰ εἶναι ὀλιγώτεραι τῶν δέκα (10) κατὰ διδακτικὸν ἔτος.

Θέματα ἐκθέσεων: ἐντυπώσεις ἀπὸ ἐπισκέψεις εἰς ἱστορικοὺς τόπους, μνημεῖα, τεχνικὰ ἔργα, βιομηχανίας, μουσεῖα, πόλεις κ.τ.λ. ὡς καὶ ταξιδιωτικαὶ ἐντυπώσεις. Περιγραφαὶ καὶ χαρακτηρισμοὶ προσώπων, ὁμάδων, τάξεων, καταστάσεων, ἐνεργειῶν, κοινωνικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν χαρακτηριστικῶν τύπων κ.τ.λ. Συγκριτικαὶ περιγραφαὶ καὶ χαρακτηρισμοὶ ἀντιθέτων προσώπων, ὁμάδων, γεγονότων, καταστάσεων κ.τ.λ. Περιλήψεις καὶ στοιχειώδης κριτικὴ ἀνάλυσις διδαχθέντων λογοτεχνημάτων. Ταξινομήσεις ὑλικοῦ ἐκ διαφόρων διδασκομένων μαθημάτων. Σύνταξις ἐπιστολῶν, ἀναφορῶν, αἰτήσεων, δημοσίων ἐγγράφων. Σύνθεσις μικρῶν καὶ ἁπλῶν λογοτεχνημάτων (διηγημάτων ἢ καὶ ποιημάτων), ἐπὶ θεμάτων προτεινομένων ὑπὸ τῆς τάξεως ἢ ὁριζομένων ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ. Ἐπιτρέπεται, εἰς περιωρισμένην πάντως κλίμακα, ἡ ἀνάπτυξις ὑπὸ τῶν μαθητῶν θεμάτων τῆς προσωπικῆς ἑκάστου προτιμήσεως.

Αἱ ἐκθέσεις διορθώνονται ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ ἐπιμελῶς κατ' οἶκον καὶ σχολιάζονται ἐντὸς τῆς τάξεως κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς διδακτικῆς ὥρας Κατὰ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ἐπισημαίνονται τὰ συνήθως ἐπαναλαμβανόμενα σφάλματα (πραγματολογικά, λογικά, συντακτικά, ὀρθογραφικά, στίξεως, κυριολεξίας, διαρθρώσεως, συνθέσεως κ.τ.λ.), πρὸς ἀποφυγὴν ἐπαναλήψεως αὐτῶν καὶ ἐν γένει παρέχονται ὁδηγίαι διὰ τὴν ὀρθὴν σύνταξιν τῶν ἐκθέσεων.

Καθ' ὅλα τὰ στάδια τῆς διδακτικῆς ἐπὶ τῶν ἐκθέσεων ἐργασίας καταβάλλεται ἐπίμονος προσπάθεια διὰ τὴν ἄσκησιν τῶν μαθητῶν εἰς τὴν κυριολεκτικὴν καὶ ἀκριβολογικὴν ἔκφρασιν, εἰς τὴν σαφῆ, σύντομον καὶ παραστατικὴν διατύπωσιν, εἰς τὴν λογικὴν διάρθρωσιν τῶν νοημάτων καὶ τὴν ὀρθὴν τῆς ὅλης ἐκθέσεως σύνθεσιν. Ὑπογραμμίζεται ὡς κύριος στόχος ἡ ἁρμονικὴ σχέσις μορφῆς καὶ περιεχομένου πρὸς ἀποφυγὴν τῆς κενολόγου γραπτῆς φλυαρίας ἡ ὁποία ἀποκαλύπτει ἀνυπαρξίαν διανοημάτων καὶ ἀδυναμίαν σκέψεως.

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ: Ὧραι 6.

Α'. Γλωσσικὴ διδασκαλία: Ὧραι 2, ἀπὸ 21 Σεπτεμβρίου ἕως 31 Ἰανουαρίου· ὥρα 1, ἀπὸ 1 Φεβρουαρίου μέχρι τέλους τοῦ διδακτικοῦ ἔτους. Συνέχισις καὶ ὁλοκλήρωσις τῆς ἀρξαμένης εἰς τὴν τρίτην (Γ') τάξιν τοῦ Γυμνασίου συστηματικῆς διδασκαλίας τοῦ Συντακτικοῦ. Ἡ διδασκαλία ἀφορμᾶται ἀπὸ σειρᾶς παραδειγμάτων τῆς νεοελληνικῆς δημοτικῆς γλώσσης διὰ νὰ καταλήξῃ εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν ἀντιστοίχων φαινομένων τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς. Μετὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς διδασκαλίας ἑνὸς εὐρυτέρου κεφαλαίου ἀκολουθεῖ γενικὴ θεώρησις τῶν ἐξετασθέντων φαινομένων ἐπὶ τῇ βάσει καταλλήλου ἀδιδάκτου κειμένου.

Β'. Ἑρμηνεία Κειμένων: Ὧραι 4, ἀπὸ 21 Σεπτεμβρίου ἕως 31 Ἰανουαρίου· ὧραι 5, ἀπὸ τὴν 1 Φεβρουαρίου μέχρι τέλους τοῦ διδακτικοῦ ἔτους.

α) Δημοσθένους Λόγοι (Ὀλυνθιακοὶ καὶ Φιλιππικοί): Ὧραι 3 ἀπὸ 21 Σεπτεμβρίου ἕως 31 Ἰανουαρίου.

I) Εἰσαγωγὴ περιέχουσα σύντομον ἀνασκόπησιν τῶν ἀπαραιτήτων στοιχείων περὶ τῆς γενέσεως καὶ ἀναπτύξεως τῆς ρητορικῆς εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, περὶ τοῦ ρητορικοῦ λόγου καὶ τῶν εἰδῶν του (ἐπὶ τῇ βάσει τῶν σχετικῶν γνώσεων τῶν μαθητῶν ἐκ τῆς διδασκαλίας τῶν λόγων τοῦ Λυσίου καὶ τοῦ Ἰσοκράτους) – Βίος καὶ ἔργον τοῦ Δημοσθένους – Τὸ ἱστορικὸν πλαίσιον τῆς πολιτικῆς του δραστηριότητος – Τὰ συγκεκριμένα περιστατικά, τὰ ὁποῖα σχετίζονται μὲ τὸ περιεχόμενον τοῦ πρὸς διδασκαλίαν λόγου.

II) Γλωσσική, πραγματολογική, νοηματική, λογικὴ καὶ αἰσθητικὴ ἐπεξεργασία ἑνὸς Ὀλυνθιακοῦ καὶ ἑνὸς Φιλιππικοῦ, ἡ ὁλοκλήρωσις τῆς διδασκαλίας τῶν ὁποίων ἐπιδιώκεται ὡς ἀπαραίτητος.

III) Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐπὶ μέρους ἑρμηνευτικῆς ἐπεξεργασίας ἑκάστου λόγου γίνεται ἡ συνολικὴ θεώρησις αὐτοῦ, προκειμένου οἱ μαθηταὶ νὰ ἀντιληφθοῦν ὡς ὀργανικὸν ὅλον τὸ περιεχόμενον, τὴν ἐπιχειρηματολογίαν, τὴν δομὴν αὐτοῦ καὶ νὰ ἐκτιμήσουν τὰς ἀρετὰς τοῦ ὕφους τοῦ Δημοσθένους. Ἡ διδασκαλία ὁλοκληροῦται διὰ τῆς ἐκφράσεως τῆς γενικῆς ἐντυπώσεως τὴν ὁποίαν οἱ μαθηταὶ ἀπεκόμισαν ἐκ τῆς προσωπικότητος τοῦ Δημοσθένους, ὅπως αὐτὴ προκύπτει ἀπὸ τὸ δεδιδαγμένον κείμενον καὶ ἐκ τῆς συγκρίσεως αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἄλλους γνωστοὺς ἤδη ρήτορας (Λυσίαν, Ἰσοκράτην).

β) Θουκυδίδου Ξυγγραφὴ (Ἐκλογαί): Ὧραι 3, ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου μέχρι τέλους τοῦ διδακτικοῦ ἔτους.

I) Εἰσαγωγὴ περιέχουσα: σύντομον ἐξιστόρησιν τῶν γεγονότων τῆς Πεντηκονταετίας καὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ Πολέμου – τὸν βίον καὶ τὸ ἔργον τοῦ Θουκυδίδου καὶ τὴν μορφωτικὴν ἀξίαν του (κτῆμα ἐς ἀεί).

II) Ἐκλεκταὶ περικοπαὶ ἐκ τῶν Πλαταϊκῶν καὶ τῶν Λεσβιακῶν τοῦ Θουκυδίδου (ἐξαιρέσει τῶν δημηγοριῶν). Γλωσσική, πραγματολογική, νοηματική, λογικὴ καὶ αἰσθητικὴ ἐπεξεργασία τῶν περικοπῶν αὐτῶν, ἐνῶ αἱ ἐνδιαμέσως παραλειπόμεναι ἑνότητες παρέχονται περιληπτικῶς.

III) Τὰ τελευταῖα μαθήματα διατίθενται διὰ τὴν συνολικὴν θεώρησιν τοῦ διδαχθέντος κειμένου (ὅπως καὶ εἰς τὸν Δημοσθένην). Σύγκρισις ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῶν ἤδη διδαχθέντων ἱστορικῶν (Ξενοφῶντος, Ἀρριανοῦ, Ἡροδότου) πρὸς τὸν Θουκυδίδην.

γ) Ὁμήρου Ὀδύσσεια (Ἐκλογαί): Ὥρα 1, ἀπὸ 21ης Σεπτεμβρίου ἕως 31ης Ἰανουαρίου· ὧραι 2, ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου μέχρι τέλους τοῦ διδακτικοῦ ἔτους.

I) Ἡ Εἰσαγωγὴ περιλαμβάνει τὰ ἑξῆς κεφάλαια: 1) Ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ ποίησις καὶ τὰ εἴδη αὐτῆς. Τὸ Ἔπος. 2) Τὰ ὁμηρικὰ ποιήματα καὶ ὁ κόσμος τὸν ὁποῖον ἀντιπροσωπεύουν – Ἀοιδοὶ καὶ ραψῳδοὶ – Ἡ θέσις τῶν ὁμηρικῶν ἐπῶν εἰς τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν. 3) Γενικὸν διάγραμμα τῆς Ὀδυσσείας, μετὰ τοῦ περιεχομένου καὶ τῆς δομῆς της.

II) Ἡ γλωσσική, πραγματολογική, νοηματική, λογικὴ καὶ αἰσθητικὴ ἐπεξεργασία ἑνοτήτων ἐκ τῶν ραψῳδιῶν τῶν περιλαμβανομένων εἰς τὸ ἐγκεκριμένον διδακτικὸν βιβλίον. Μετὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς διδασκαλίας τῆς πρώτης εὐρυτέρας ἑνότητος, ἀκολουθεῖ ἐπισήμανσις τῶν ἰδιοτυπιῶν τῆς γλώσσης τῶν ὁμηρικῶν ἐπῶν, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἀττικὴν διάλεκτον.

III) Κατὰ τὰ τελευταῖα μαθήματα πραγματοποιεῖται ἡ συνολικὴ θεώρησις τῶν διδαχθεισῶν ἑνοτήτων, καταδεικνύονται αἱ ἀρεταὶ τῆς ὁμηρικῆς ποιήσεως καὶ ἐπισημαίνονται τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς τοῦ Ὀδυσσέως, ὅπως προκύπτουν ἐκ τοῦ κειμένου.

4. ΙΣΤΟΡΙΑ: Ὧραι 3.

Ἀρχαία Ἱστορία:

α) Σύντομος ἱστορία τῶν ἀνατολικῶν λαῶν.

β) Ἱστορία Ἑλληνικὴ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων ἱστορικῶν γνωστῶν χρόνων μέχρι τοῦ ἔτους 146 π.Χ. (ὑποταγὴ εἰς τοὺς Ρωμαίους).

γ) Ρωμαϊκὴ Ἱστορία μέχρι τοῦ ἔτους 146 π.Χ.
Εἰδικώτερον ἡ διδακτέα ὕλη ὁρίζεται:

Μέρος Πρῶτον: Εἰσαγωγή.
1. Τὸ νόημα καὶ ὁ σκοπὸς τῆς διδασκαλίας τῆς Ἱστορίας.
2. Οἱ προϊστορικοὶ χρόνοι.

Μέρος Δεύτερον: Οἱ πρῶτοι μεγάλοι πολιτισμοί.
1. Ἡ Αἴγυπτος.
2. Οἱ ἀρχαῖοι πολιτισμοὶ τῆς Μεσοποταμίας.
3. Τὸ ἐμπόριον καὶ οἱ Σημιτικοὶ λαοί.
4. Οἱ Χετταῖοι.

Μέρος Τρίτον: Ὁ ἑλληνικὸς χῶρος καὶ οἱ προϊστορικοί του πολιτισμοί.
1. Ὁ τόπος καὶ αἱ φυλαί.
2. Ὁ πολιτισμὸς τοῦ Αἰγαίου (ἐποχὴ τοῦ λίθου, ἐποχὴ τοῦ χαλκοῦ, μινωϊκὸς πολιτισμός, κυκλαδικός, ἑλλαδικός, μυκηναϊκὸς καὶ Κυπριακὸς πολιτισμός).

Μέρος Τέταρτον: Ἡ ἐποχὴ τοῦ σιδήρου.
1. Ἡ κάθοδος τῶν Δωριέων.
2. Ὁ Ὅμηρος καὶ τὰ ἔπη του.

Μέρος Πέμπτον: Ὁ 2ος ἑλληνικὸς ἀποικισμὸς καὶ ἡ πολιτειακὴ ἐξέλιξις εἰς τὴν Ἑλλάδα.
1. Ὁ ἀποικισμός.
2. Αἱ πολιτικαὶ μεταβολαί.
3. Αἱ ἑλληνικαὶ πόλεις.
4. Αἱ δύο μεγάλαι ἑλληνικαὶ πόλεις.
5. Ἡ θρησκεία κατὰ τὴν ἀρχαϊκὴν περίοδον.
6. Ἡ ἀρχαϊκὴ τέχνη.
7. Τὰ γράμματα κατὰ τὴν ἀρχαϊκὴν περίοδον.

Μέρος Ἕκτον: Οἱ κλασσικοὶ χρόνοι (5ος καὶ 4ος αἰ. π.Χ.).
1. Οἱ γείτονες τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Ἀνατολήν.
2. Οἱ περσικοὶ πόλεμοι.
3. Αἱ Ἀθῆναι κατὰ τὴν πεντηκονταετίαν.
4. Ἡ ἐποχὴ τοῦ Περικλέους.
5. Ὁ Πελοποννησιακὸς Πόλεμος.
6. Ἡ ἡγεμονία τῆς Σπάρτης.
7. Ἡ ἡγεμονία τῶν Θηβῶν.
8. Ἡ παρακμὴ τῶν ἑλληνικῶν πόλεων.

Μέρος ἕβδομον: Ἡ Μακεδονία καὶ ἡ ἄλλη Ἑλλάς.
1. Ἡ Μακεδονία - Φίλιππος ὁ Β΄.
2. Ὁ Ἑλληνισμὸς εἰς τὴν Ἀσίαν - Ἀλέξανδρος.
3. Ἡ Ἑλληνιστικὴ περίοδος.
4. Ἡ πνευματικὴ ζωὴ κατὰ τὴν ἑλληνιστικὴν περίοδον. Ἡ προσφορὰ τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Μέρος ὄγδοον: Ἡ Ρώμη καὶ ἡ Ἑλλάς.
1. Ἡ παλαιοτέρα ἱστορία τῆς Ρώμης.
2. Ἡ ἐξάπλωσις τῆς Ρώμης.
3. Ἡ Ρώμη καὶ ἡ Καρχηδὼν - Ρώμη καὶ Ἀνατολή.
Ἐπίλογος: Ἡ προσφορὰ τοῦ Ἑλληνορωμαϊκοῦ κόσμου.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ: Ὧραι 5.

Ι. Ἄλγεβρα - Τριγωνομετρία: Ὧραι 3.

1. Σύνολα

Ἡ ἔννοια τοῦ συνόλου. Συμβολισμοί. Ὑποσύνολον ἑνὸς συνόλου. Τὸ κενὸν σύνολον. Πράξεις ἐπὶ τῶν συνόλων (τομή, ἕνωσις, συμπλήρωμα, διαφορά). Καρτεσιανὸν γινόμενον. Ἡ ἔννοια τῆς συναρτήσεως.

2. Ἔννοιαι ἀπὸ τὴν Μαθηματικὴν Λογικήν.

Πρότασις, Προτασιακὸς τύπος (ἀνοικτὴ πρότασις). Σύνολον ἀληθείας. Προσοδεῖκται. Λογικαὶ πράξεις: Ἄρνησις, διάζευξις, συνεπαγωγή, ἰσοδυναμία. Ταυτολογία καὶ ἀντίφασις. Ἐφαρμογαὶ ἐπὶ συγκεκριμένων παραδειγμάτων διατυπώσεως καὶ ἀποδείξεως μαθηματικῶν προτάσεων.

3. Ἀλγεβρικαὶ παραστάσεις (ἐπαναλήψεις καὶ συμπληρώσεις).

Τὸ σύνολον R τῶν πραγματικῶν ἀριθμῶν. Πράξεις καὶ διατάξεις εἰς τὸ R. Ἀλγεβρικαὶ παραστάσεις. Παραγοντοποίησις. Ταυτότητες. Ρητὰ ἀλγεβρικὰ κλάσματα.

4. Διανύσματα.

Ἔννοια τοῦ διανύσματος. Ἄθροισμα διανυσμάτων. Διαφορὰ διανύσματος ἀπὸ ἄλλο διάνυσμα. Γινόμενον διανύσματος ἐπὶ πραγματικὸν ἀριθμόν. Λόγος δύο συγγραμμικῶν διανυσμάτων. Ἄξων καὶ ἀλγεβρικὴ τιμὴ διανύσματος. Σχέσις τοῦ Chasles. Ὀρθογώνιον σύστημα ἀναφορᾶς. Καρτεσιαναὶ συντεταγμέναι ἑνὸς σημείου τοῦ ἐπιπέδου. Διανυσματικὴ ἀκτίς. Ἡ διανυσματικὴ ἀκτὶς ὡς γραμμικὸς συνδυασμὸς τῶν βασικῶν διανυσμάτων. Συντεταγμέναι τυχόντος διανύσματος. Ἰσότης διανυσμάτων τοῦ ἐπιπέδου. Συνθῆκαι καθετότητος καὶ παραλληλίας δύο διανυσμάτων. Ἐσωτερικὸν γινόμενον. Διανυσματικὴ ἐξίσωσις εὐθείας.

5. Τριγωνομετρία.

Προσανατολισμένος κύκλος. Προσανατολισμένον τόξον καὶ προσανατολισμένη γωνία. Μονάδες μετρήσεως. Ἀλγεβρικὴ τιμὴ τόξου ἢ γωνίας. Σχέσις τόξων μὲ κοινὰ ἄκρα.

Ὁ Τριγωνικὸς κύκλος. Τὸ ἡμίτονον, τὸ συνημίτονον, ἡ ἐφαπτομένη καὶ ἡ συνεφαπτομένη τόξου ἢ γωνίας. Τριγωνομετρικοὶ ἀριθμοὶ 0°, 30°, 45°, 60°, 90°, 180°, 270°. Ὁρισμὸς τῶν βασικῶν κυκλικῶν (τριγωνομετρικῶν) συναρτήσεων. Θεμελιώδεις σχέσεις μεταξὺ τῶν τριγωνομετρικῶν ἀριθμῶν τοῦ αὐτοῦ τόξου. Ἁπλαῖ τριγωνομετρικαὶ ταυτότητες. Σχέσεις τριγωνομετρικῶν ἀριθμῶν, τόξων ἀντιθέτων, παραπληρωματικῶν, συμπληρωματικῶν, καθὼς καὶ τόξων διαφόρων κατὰ τετρακύκλιον ἢ ἡμικύκλιον.

Ἀναγωγὴ τριγωνομετρικοῦ ἀριθμοῦ ἑνὸς τόξου εἰς τριγωνομετρικὸν ἀριθμὸν τόξου οὐχὶ μεγαλυτέρου τῶν 45°.

Ἐπίλυσις τῶν βασικῶν ἐξισώσεων $\eta\mu\chi = \alpha$ $\sigma\upsilon\nu\chi = \alpha$ $\varepsilon\varphi\chi = \alpha$.

6. Συστήματα α΄ βαθμοῦ.

Ἐπίλυσις συστημάτων α΄ βαθμοῦ δύο ἢ τριῶν ἀγνώστων μὲ χρῆσιν τῶν ὁριζουσῶν. Κανόνες Grammer καὶ Sarrus. Ἐξισώσεις συμβιβασταί. Ὁμογενῆ γραμμικὰ συστήματα.

7. Ἄρρητοι παραστάσεις.

Ρίζα ν τάξεως πραγματικοῦ ἀριθμοῦ. Πράξεις μὲ ἀρρήτους παραστάσεις. Τροπὴ κλάσματος μὲ ἄρρητον παρονομαστὴν εἰς ἰσοδύναμον μὲ ρητὸν παρονομαστήν. Δυνάμεις μὲ ρητὸν ἐκθέτην.

8. Μιγαδικοὶ ἀριθμοί.

Ἔννοια τοῦ μιγαδικοῦ ἀριθμοῦ. Πράξεις εἰς τὸ σύνολον τῶν μιγαδικῶν. Μέτρον μιγαδικοῦ. Γραφικὴ παράστασις μιγαδικοῦ. Τριγωνομετρικὴ μορφὴ μιγαδικοῦ.

9. Ἐξισώσεις β΄ βαθμοῦ.

Ἐπίλυσις ἐξισώσεως β΄ βαθμοῦ μὲ ἕνα ἄγνωστον. Εἶδος τῶν ριζῶν τοῦ δευτεροβαθμίου τριωνύμου $\alpha\chi^2 + \beta\chi + \gamma$. Συμμετρικαὶ παραστάσεις τῶν ριζῶν τοῦ δευτεροβαθμίου τριωνύμου $\alpha\chi^2 + \beta\chi + \gamma$ συναρτήσει τῶν συντελεστῶν του. Πρόσημον τῶν ριζῶν του. Τροπὴ τοῦ $\alpha\chi^2 + \beta\chi + \gamma$ εἰς γινόμενον παραγόντων. Εὕρεσις δευτεροβαθμίου ἐξισώσεως, ὅταν δίδωνται αἱ ρίζαι της. Πρόσημον τοῦ $\alpha\chi^2 + \beta\chi + \gamma$ διὰ τὰς διαφόρους πραγματικὰς τιμὰς τοῦ χ. Μέγιστον ἢ ἐλάχιστον τοῦ τριωνύμου. Γραφικὴ παράστασις τῆς $\chi \rightarrow \alpha\chi^2 + \beta\chi + \gamma$.

10. Ἀνισώσεις β΄ βαθμοῦ.

Ἐπίλυσις ἀνισώσεως β΄ βαθμοῦ μὲ ἕναν ἄγνωστο. Ἀνισώσεις ἀνωτέρου βαθμοῦ. Συστήματα ἀνισώσεων. Θέσις πραγματικοῦ ἀριθμοῦ ὡς πρὸς τὰς πραγματικὰς ρίζας τοῦ δευτεροβαθμίου τριωνύμου.

11. Ἐξισώσεις ἀναγόμεναι εἰς δευτεροβαθμίους.

Διτετράγωνοι ἐξισώσεις. Τροπὴ διπλῶν τινων ριζικῶν εἰς ἁπλᾶ. Ἀντίστροφοι ἐξισώσεις. Διώνυμοι καὶ τριώνυμοι ἐξισώσεις. Ἐξισώσεις μὲ ριζικὰ β΄ τάξεως.

12. Συστήματα ἐξισώσεων.

Συστήματα ἐξισώσεων, ἐκ τῶν ὁποίων μία εἶναι δευτεροβάθμιος. Ἄλλαι ἁπλαῖ περιπτώσεις συστημάτων. Προβλήματα.

ΙΙ. Θεωρητικὴ Γεωμετρία.

1. Γεωμετρικοὶ τόποι καὶ κατασκευαί.

Ἐπαναλήψεις καὶ συμπληρώσεις εἰς τὴν ὕλην τῆς Γ΄ Γυμνασίου. Ἁπλοῖ γεωμετρικοὶ τόποι καὶ κατασκευαί.

2. Λόγοι καὶ ἀναλογίαι.

Λόγος δύο εὐθυγράμμων τμημάτων. Ἀναλογίαι εὐθυγράμμων τμημάτων. Ἰδιότητες. Θεώρημα τοῦ Θαλοῦ. Κατασκευὴ τετάρτης ἀναλόγου τριῶν δεδομένων εὐθυγράμμων τμημάτων. Θεώρημα διχοτόμου ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς γωνίας τριγώνου. Διαίρεσις εὐθυγράμμου τμήματος ἐσωτερικῶς ἢ ἐξωτερικῶς βάσει γνωστοῦ λόγου.

3. Ὁμοιότης.

Ὅμοια εὐθύγραμμα σχήματα. Κριτήρια ὁμοιότητος τριγώνων. Τὸ Πυθαγόρειον θεώρημα καὶ αἱ συνέπειαί του. Βασικαὶ γεωμετρικαὶ σχέσεις μεταξὺ πρωτευόντων ἢ δευτερευόντων στοιχείων ἑνὸς τριγώνου. Ἁπλαῖ κατασκευαί. Τὸ θεώρημα τῆς δέσμης εὐθειῶν καὶ τὸ ἀντίστροφόν του.

4. Ἐμβαδά.

Ἡ ἔννοια τοῦ ἐμβαδοῦ. Ἐμβαδὸν ὀρθογωνίου, παραλληλογράμμου, τριγώνου, τραπεζίου. Μετασχηματισμὸς εὐθυγράμμων σχημάτων εἰς ἄλλα ἰσοδύναμα. Ὁ λόγος τῶν ἐμβαδῶν δύο τριγώνων, εἰς τὰ ὁποῖα μία γωνία τοῦ ἑνὸς εἶναι ἴση ἢ παραπληρωματικὴ μιᾶς γωνίας τοῦ ἄλλου. Λόγος τῶν ἐμβαδῶν δύο ὁμοίων πολυγώνων.

5. Δύναμις σημείου ὡς πρὸς κύκλον.

Δύναμις σημείου ὡς πρὸς κύκλον. Ριζικὸς ἄξων δύο κύκλων. Ἁπλᾶ προβλήματα γεωμετρικῶν τόπων καὶ κατασκευῶν. Τὸ πρόβλημα τῆς «χρυσῆς τομῆς».

ΦΥΣΙΚΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΜΕ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΕΩΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΟΡΥΚΤΟΛΟΓΙΑΣ: Ὥρα 1.

Σχῆμα καὶ διαστάσεις τῆς γῆς.

Λιθόσφαιρα, μανδύας, πυρήν, γηγενὴς θερμότης, πετρώματα, κυριώτερα εἴδη πετρωμάτων.

Μέθοδοι μελέτης τῆς ἱστορίας τῆς γῆς. Ἀπολιθώματα. Γεωλογικοὶ αἰῶνες: Ἀζωϊκός, Ἠωζωϊκός, Παλαιοζωϊκός, Μεσοζωϊκός, Καινοζωϊκὸς αἰών. Διάρκεια γεωλογικῶν αἰώνων. Ἡλικία τῆς γῆς. Αἰτίαι μεταβολῆς τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς τῆς γῆς. Ἐνδογενεῖς καὶ ἐξωγενεῖς δυνάμεις.

Ἐνδογενεῖς δυνάμεις. Πτυχώσεις, ρήγματα, σχηματισμὸς βουνῶν, ἐξάρσεις καὶ καθιζήσεις τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς. Ἡφαίστεια. Τύποι ἡφαιστείων. Σεισμοί. Θερμαὶ πηγαί. Κυριώτεραι ἰαματικαὶ πηγαὶ τῆς Ἑλλάδος.

Ἐξωγενεῖς δυνάμεις. Γεωλογικὴ ἐνέργεια τῆς ἀτμοσφαίρας. Γεωλογικὴ ἐνέργεια τοῦ ὕδατος τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης. Γεωλογικὴ ἐνέργεια τῶν παγετώνων. Γεωλογικὴ ἐνέργεια τοῦ ὀργανικοῦ κόσμου.

Ἐξέταση τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ γεωλογικῆς ἀπόψεως.

Ἡ γῆ ἐν μέσῳ τοῦ σύμπαντος.

Ἀπλανεῖς ἀστέρες. Ἡλιακὸν σύστημα.

Περιστροφὴ τῆς γῆς περὶ τὸν ἄξονά της. Ἄξων καὶ πόλοι τῆς γῆς. Ἰσημερινός. Μεσημβρινοί. Παράλληλοι κύκλοι.

Γεωγραφικὸν μῆκος καὶ πλάτος. Ἡμέρα καὶ νύξ.

Κίνησις τῆς γῆς περὶ τὸν ἥλιον, ἐκλειπτική, ἰσημερίαι, ἡλιοστάσια, τροπικοὶ καὶ πολικοὶ κύκλοι.

Διάρκεια τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός. Ἐποχαὶ τοῦ ἔτους. Ζῶναι τῆς γῆς.

Ἡλιακὴ ἡμέρα. Τοπικὴ καὶ διεθνὴς ὥρα. Ἡμερολόγιον. Ἰουλιανὸν καὶ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον.

Κατανομὴ τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης ἐπὶ τῆς γηίνης σφαίρας. Ἤπειροι καὶ ὠκεανοί, νῆσοι καὶ θάλασσαι.

Ἡ ξηρά. Μορφολογία τῆς ξηρᾶς. Ὀροπέδια, πεδιάδες, λίμναι, ποταμοί, ἀκταί. Τὰ ὕδατα. Ἡ θάλασσα. Ὁ πυθμὴν τῶν θαλασσῶν, θαλάσσιαι ζῶναι, σύστασις καὶ θερμοκρασία τοῦ θαλασσίου ὕδατος. Κινήσεις τῆς θαλάσσης, κύματα, παλίρροιαι, ρεύματα, κυριώτερα θαλάσσια ρεύματα, παγετῶνες. Λίμναι, κατηγορίαι λιμνῶν.

Ἀτμόσφαιρα. Σύστασις καὶ ὕψος τῆς ἀτμοσφαίρας, στρώματα, θερμοκρασία, ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις. Κινήσεις τῆς ἀτμοσφαίρας, ἄνεμοι, εἴδη ἀνέμων, ὑγρασία τῆς ἀτμοσφαίρας, νέφη, βροχαί, κατανομὴ τῶν βροχῶν ἐπὶ τῆς γῆς. Κλίμα, παράγοντες τοῦ κλίματος, κατηγορίαι κλιμάτων.

Γεωγραφικὴ κατανομὴ τῶν φυτῶν εἰς τὴν γῆν. Ζῶναι βλαστήσεως.

Γεωγραφικὴ κατανομὴ τῶν ζώων. Πανὶς τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης.

Ἐξέτασις τοῦ κλίματος τῆς Ἑλλάδος.

Ὀρυκτολογία. Ὀρυκτά, μεταλλεύματα, κοιτάσματα ὀρυκτῶν.

Φυσικὰ γνωρίσματα τῶν ὀρυκτῶν. Μορφὴ τῶν ὀρυκτῶν. Κρυστάλλωσις, κρυσταλλικὰ συστήματα.

Ἰδιότητες τῶν ὀρυκτῶν. Χρῶμα, λάμψις, σκληρότης, σχισμός, εἰδικὸν βάρος. Ταξινόμησις τῶν ὀρυκτῶν. 1η τάξις: Αὐτοφυῆ ὀρυκτά, Χρυσός, Χαλκός, Θεῖον.

2α τάξις: Ὀξυγονοῦχοι ἑνώσεις. Χαλαζίας, Αἱματίτης, Λειμωνίτης, κορούνδιον, Βωξίτης, Χρωματίτης, Μαγνητίτης, Πυρολουσίτης.

3η τάξις: Θειοῦχοι ἑνώσεις. Γαληνίτης, Σφαλερίτης, Σιδηροπυρίτης, Χαλκοπυρίτης.

4η τάξις: Ἅλατα. Ὀρυκτὸν ἅλας, Φθορίτης, Ἀσβεστίτης, Γύψος.

5η τάξις: Ὀργανικαὶ ἑνώσεις. Πετρέλαιον, Ἤλεκτρον, Ὀρυκτοὶ Ἄνθρακες.

ΦΥΣΙΚΗ - ΧΗΜΕΙΑ: Ὧραι 4.

Α'. Φυσική: Ὧραι 3, ἀπὸ 21ης Σεπτεμβρίου ἕως 31ης Ἰανουαρίου· ὧραι 2 ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου μέχρι τέλους τοῦ διδακτικοῦ ἔτους.

Εἰσαγωγή.

Θέμα καὶ μέθοδοι τῆς Φυσικῆς. Ὕλη καὶ φυσικαὶ καταστάσεις τῆς ὕλης. Δομὴ τῶν ὑλικῶν σωμάτων. Φυσικὰ μεγέθη. Μέτρησις φυσικῶν μεγεθῶν. Συστήματα μονάδων (C.G.S., M.K.S. καὶ Τ.Σ.). Διαστάσεις τῶν φυσικῶν μεγεθῶν καὶ ἐξισώσεις διαστάσεων. Μάζα καὶ βάρος τῶν σωμάτων. Πυκνότης καὶ εἰδικὸν βάρος.

Μηχανικὴ τῶν στερεῶν.

Κινητική.

Στοιχειώδης ἔννοια τῆς ἠρεμίας καὶ τῆς κινήσεως ἑνὸς σώματος. Εὐθύγραμμος ὁμαλὴ καὶ ὁμαλῶς μεταβαλλομένη κίνησις. Κυκλικὴ ὁμαλὴ κίνησις. Ἀρχὴ τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν κινήσεων. Σύνθεσις δύο εὐθυγράμμων κινήσεων.

Στατικὴ τῶν στερεῶν.

Ἡ ἔννοια τῆς δυνάμεως (ὁρισμός, μονάδες, παράστασις αὐτῆς). Σύνθεσις τῶν δυνάμεων ἐφαρμοζομένων εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον. Ἀνάλυσις δυνάμεως. Ροπὴ δυνάμεως ὡς πρὸς ἄξονα καὶ ὡς πρὸς σημεῖον. Σύνθεσις δυνάμεων. Κέντρον βάρους. Ἰσορροπία στερεοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ στρέφεται περὶ ὁριζόντιον ἄξονα.

Δυναμική.

Ἀρχὴ τῆς ἀδρανείας. Θεμελιώδης ἐξίσωσις τῆς δυναμικῆς. Ὁρισμὸς μονάδων δυνάμεως. Δρᾶσις καὶ ἀντίδρασις. Κεντρομόλος καὶ φυγόκεντρος δύναμις. Ἐφαρμογαί. Ἐλευθέρα πτῶσις τῶν σωμάτων.

Ἔργον - ἰσχὺς - ἐνέργεια.

Ἔργον καὶ μονάδες ἔργου. Ἔργον βάρους. Ἰσχὺς καὶ μονάδες ἰσχύος. Μεγάλαι μονάδες ἔργου. Ἐνέργεια καὶ μορφαὶ ἐνεργείας. Ἀρχὴ τῆς διατηρήσεως τῆς ἐνεργείας.

Ὁρμή. Νόμοι μεταβολῆς τῆς ὁρμῆς καὶ ἀρχὴ τῆς διατηρήσεως αὐτῆς. Περιστροφικὴ κίνησις στερεοῦ σώματος περὶ ἄξονα. Στροφορμή. Νόμος τῆς παγκοσμίου ἕλξεως. Πεδίον βαρύτητος.

Τριβή. Ἐλαστικότης.

Τριβὴ ὀλισθήσεως καὶ τριβὴ κυλήσεως. Ἐλαστικότης (ἑλκυσμός, κάμψις, στρέψις).

Ἐλαστικὴ ὑστέρησις.

Ἁπλαῖ μηχαναί.

Μοχλοί, Τροχαλίαι, Πολύσπαστον, Βαροῦλκον, Ζυγός, Κεκλιμένον ἐπίπεδον.

Μηχανικὴ τῶν ρευστῶν.

Ὑδροστατική.

Πίεσις καὶ μονάδες πιέσεως. Ὑδροστατικὴ πίεσις. Θεμελιώδης ἀρχὴ τῆς ὑδροστατικῆς. Μετάδοσις τῶν πιέσεων διὰ τῶν ὑγρῶν. Δυνάμεις ἀσκούμεναι ἐπὶ τοῦ ὁριζοντίου πυθμένος καὶ ἐπὶ τῶν τοιχωμάτων τοῦ δοχείου. Ἄνωσις. Ἀρχὴ τοῦ Ἀρχιμήδους. Ἰσορροπία στερεοῦ βυθισμένου

ἐντὸς ὑγροῦ. Ἰσορροπία ἐπιπλεόντων σωμάτων. Μέτρησις τῆς πυκνότητος στερεῶν καὶ ὑγρῶν (μέθοδος τῆς ἀνώσεως). Πυκνόμετρα καὶ ἀραιόμετρα.

Ἀεροστατική.

Χαρακτηριστικὰ καὶ βάρος τῶν ἀερίων. Ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις καὶ μέτρησις αὐτῆς. Βαρόμετρα. Σχέσις μεταξὺ πιέσεως καὶ ὄγκου τῶν ἀερίων εἰς σταθερὰν θερμοκρασίαν (νόμος τῶν BOHLE - MARIOTTE). Πίεσις μείγματος ἀερίων. Μανόμετρα. Ἐφαρμογαὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πιέσεως. Ἀντλίαι ἀερίων καὶ ὑγρῶν (περιληπτικῶς).

Ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς, ὕψος καὶ ζῶναι τῆς ἀτμοσφαίρας.

Μεταβολὴ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πιέσεως ἀναλόγως τοῦ ὕψους.

Ἀρχὴ τοῦ Ἀρχιμήδους εἰς τὰ ἀέρια. Ἀερόστατα.

Μοριακὰ φαινόμενα.

Μοριακαὶ δυνάμεις. Κρυσταλλικὰ καὶ ἄμορφα στερεά. Ἰσότροπα καὶ ἀνισότροπα στερεά. Ἐπιφανειακὴ τάσις. Τριχοειδῆ φαινόμενα. Διάχυσις. Διαπίδυσις. Ὄσμωσις. Κινητικὴ θεωρία τῶν ἀερίων.

Ἀντίστασις τοῦ ἀέρος.

Νόμος τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ἀέρος. Ἀεροπλάνον.

Θερμότης.

Διαστολὴ τῶν σωμάτων.

Θερμότης. Θερμοκρασία. Θερμόμετρα. Διαστολὴ τῶν στερεῶν. Ἐξισώσεις γραμμικῆς, ἐπιφανειακῆς καὶ κυβικῆς διαστολῆς. Διαστολὴ τῶν ὑγρῶν. Ἀνωμαλία τῆς διαστολῆς τοῦ ὕδατος. Μεταβολὴ τῆς πυκνότητος τῶν στερεῶν καὶ τῶν ὑγρῶν ἀναλόγως τῆς θερμοκρασίας. Πειραματικὴ μελέτη τῶν μεταβολῶν τῶν ἀερίων. Ἀπόλυτον μηδὲν καὶ ἀπόλυτος κλῖμαξ θερμοκρασιῶν.

Θερμιδομετρία.

Ποσότης θερμότητος καὶ μονάδες ποσότητος. Ἡ εἰδικὴ θερμότης. Μέτρησις τῆς εἰδικῆς θερμότητος (στερεῶν, ὑγρῶν καὶ ἀερίων) διὰ τῆς μεθόδου τῶν μειγμάτων.

Θερμιδόμετρα.

Εἰδικαὶ θερμότητες τῶν ἀερίων. Θερμότης ἀπὸ τὴν καῦσιν (καυσίμων καὶ τροφῶν).

Μεταβολαὶ εἰς τὴν κατάστασιν τῶν σωμάτων.

Τῆξις, πῆξις καὶ νόμοι αὐτῶν. Θερμότης τήξεως καὶ μέτρησις αὐτῆς. Θερμιδόμετρον LAPLACE. Ἐξαέρωσις. Ἐξάτμισις. Βρασμὸς καὶ νόμοι αὐτοῦ. Θερμότης ἐξαερώσεως. Ὑγροποίησις τῶν ἀερίων καὶ τοῦ ἀέρος. Ἀπόλυτος καὶ σχετικὴ ὑγρασία τοῦ ἀέρος.

Διάδοσις τῆς Θερμότητος. Τρόποι διαδόσεως τῆς θερμότητος.

Ἐφαρμογαί.

Μηχανικὸν ἔργον καὶ θερμότης.

Μηχανικὴ θεωρία τῆς θερμότητος. Μετατροπὴ τοῦ μηχανικοῦ ἔργου εἰς θερμότητα. Μηχανικὸν ἰσοδύναμον τῆς θερμότητος. Θερμικαὶ μηχαναί. Ἀπόδοσις θερμικῆς μηχανῆς. Ὑποβάθμισις τῆς ἐνεργείας.

Β' ΧΗΜΕΙΑ : Ὥρα 1, ἀπὸ 21ης Σεπτεμβρίου ἕως 31ης Ἰανουαρίου· ὧραι 2, ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου μέχρι τέλους τοῦ διδακτικοῦ ἔτους.

Ἀνόργανος Χημεία

Ἱστορικὴ ἐξέλιξις τῆς Χημείας.

Ἀντικείμενον τῆς Χημείας καὶ σημασία αὐτῆς διὰ τὴν σύγχρονον ζωήν.

Ὕλη καὶ ἐνέργεια.

Φυσικὰ καὶ χημικὰ φαινόμενα. Ἰδιότητες τῶν σωμάτων. Ἁπλᾶ καὶ σύνθετα σώματα. Μείγματα. Χημικαὶ ἑνώσεις. Ἰδιότητες μειγμάτων καὶ χημικῶν ἑνώσεων. Μέθοδοι διαχωρισμοῦ τῶν μειγμάτων εἰς τὰ συστατικά των. Στοιχεῖα. Μέταλλα καὶ ἀμέταλλα, ἀναλογία τῶν διαφόρων στοιχείων εἰς τὴν φύσιν.

Νόμοι τῆς Χημείας. Νόμοι διατηρήσεως τῆς μάζης (Lavoisier).

Νόμος τῶν σταθερῶν λόγων (Proust). Νόμος ἁπλῶν πολλαπλασίων (Dalton).

Νόμος τῶν ὄγκων σύμφωνα μὲ τοὺς ὁποίους ἑνώνονται τὰ ἀέρια σώματα (Gay Lussac). Ἀτομικὴ θεωρία τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ἀτομικὴ θεωρία τοῦ Dalton.

Ἄτομα καὶ Μόρια. Ἀτομικὰ καὶ μοριακὰ βάρη. Γραμμοάτομον. Γραμμομόριον. Καταστάσεις τῆς ὕλης. Ἀέρια. Νόμοι τῶν ἀερίων. Ὑπόθεσις Avogadro. Μοριακὸς καὶ ἀτομικὸς ὄγκος. Ὑγρά. Στερεά.

Σύμβολα τῶν στοιχείων. Χημικοὶ τύποι. Ἐμπειρικοί, μοριακοί, συντακτικοί. Ρίζαι. Κυριώτεραι ρίζαι.

Σθένος. Χημικὴ συγγένεια. Χημικαὶ ἀντιδράσεις. Εἴδη χημικῶν ἀντιδράσεων. Παράγοντες ἐπηρεάζοντες τὰς χημικὰς ἀντιδράσεις. Ἐξώθερμοι καὶ ἐνδόθερμοι χημικαὶ ἀντιδράσεις.

Μέθοδοι προσδιορισμοῦ τῶν ἀτομικῶν καὶ μοριακῶν βαρῶν. Ὀξυγόνον, ὀξείδωσις, καῦσις. Ὄζον, ὑδρογόνον, ἀναγωγή. Ὕδωρ. Ὑπεροξείδιον τοῦ ὑδρογόνου.

Γενικὰ περὶ ἀλογόνων. Φθόριον, Χλώριον, Βρώμιον, Ἰώδιον, Ὑδροφθόριον, Ὑδροχλώριον, Ὑδροβρώμιον, Ὑδροϊώδιον.

Θεῖον. Διοξείδιον τοῦ θείου. Θειϊκὸν ὀξὺ (περιληπτικῶς).

Ἄζωτον. Ἀμμωνία (περιληπτικῶς). Νιτρικὸν ὀξὺ (περιληπτικῶς).

Ὀξείδιον τοῦ Ἀζώτου. Ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ. Κύκλος τοῦ ἀζώτου εἰς τὴν φύσιν. Εὐγενῆ ἀέρια.

Φωσφόρος. Πυρεῖα. Φωσφορικὸν ὀξύ. Φωσφορικὰ ἅλατα. Λιπάσματα. Ἄνθραξ, φυσικοὶ καὶ τεχνικοὶ ἄνθρακες. Μονοξείδιον τοῦ ἄνθρακος. Διοξείδιον τοῦ ἄθρακος. Ἀνθρακικὸν ὀξύ. Ἀνθρακικὰ ἅλατα. Κύκλος τοῦ ἄνθρακος εἰς τὴν φύσιν.

Πυρίτιον. Διοξείδιον τοῦ Πυριτίου. Πολύτιμοι λίθοι. Πυριτικὰ ἅλατα. Ὕαλος.

ΓΑΛΛΙΚΑ : Ὧραι 3.

1. Προφορά. Αἱ ἀσκήσεις φωνολογίας καὶ ὀρθῆς προφορᾶς τῶν λέξεων καὶ φράσεων δέον νὰ συνεχίζωνται διὰ νὰ ἐννοήσουν οἱ μαθηταὶ τὴν σημασίαν τῆς ὀρθῆς ἐκφορᾶς. π.χ. Salle - Chale, Satin - Chatain, Chatain, Casser - Cacher. Αἱ ὑποδειγματικαὶ φράσεις, ἐπίσης, ἐπιβάλλεται νὰ ἐπαναλαμβάνωνται δι' ἀντικαταστάσεως τῶν ὅρων τῆς προτάσεως, ἀλλαγῆς τῶν χρόνων, μετατροπῆς τῶν ἐρωματικῶν προτάσεων εἰς ἀρνητικὰς κλπ.

2. Ἀνάγνωσις κειμένων. Περιγραφαὶ καὶ διηγήσεις, ἀναφερόμεναι εἰς τὴν σύγχρονον πνευματικὴν καὶ κοινωνικὴν ζωὴν τῆς Γαλλίας καὶ τὸν ἐν γένει πολιτισμόν της, εἰλημμέναι ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς ὑπαίθρου, τῶν πόλεων, τῶν διαφόρων ἐπαγγελμάτων καὶ τὴν σχολικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ζωήν. Ἀποσπάσματα ποικίλου περιεχομένου ἐκ λογοτεχνικῶν ἔργων. Περιγραφαὶ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν. Συνοπτικαὶ βιογραφίαι μεγάλων ἀνδρῶν.

Ἀπομνημόνευσις τῶν λέξεων καὶ φράσεων τῶν ἀπαντωμένων ἑκάστοτε εἰς τὰ κείμενα, ἀπαγγελία ἀπὸ στήθους, ὡρισμένων ποιημάτων. Τὸ λεξιλόγιον πρέπει νὰ περιέχῃ περὶ τὰς 2.000 λέξεις, ἐκ τῶν ὁποίων 400 - 500 νέας, προερχομένας ἐκ τοῦ βασικοῦ λεξιλογίου 2ας βαθμίδος.

3. Γραμματικὴ καὶ Συντακτικόν. Διδασκαλία τῆς Ὁριστικῆς τοῦ ἀορίστου. Χρῆσις τῆς Ὑποτακτικῆς τοῦ Ἐνεστῶτος καὶ τοῦ Παρακειμένου. Συμφωνία χρόνων (σαφὴς διαχωρισμὸς τῶν παρελθοντικῶν χρόνων) καθὼς καὶ ἐγκλίσεων. Ἰδιαιτέρα προσοχὴ εἰς τὰς ὑποθετικὰς προτάσεις μετ' ἀντιπαραβολῆς πρὸς τὰς ὑποθετικὰς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐπισημαίνωνται αἱ διαφοραί. Σύνθετα συντακτικὰ φαινόμενα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἑκάστοτε διδασκομένων κειμένων. Συμφωνία, παθητικῆς μετοχῆς λεπτομερῶς. Τρόποι ἐκφορᾶς τῆς ἀρνήσεως (μὲ τὸ PAS ἢ ἄλλα ἀρνητικὰ μόρια). Διάκρισις σαφὴς παθητικῶν καὶ μέσων ρημάτων. Χρῆσις καὶ ἐφαρμογὴ τῶν δεικτικῶν καὶ ἐρωτηματικῶν ἀντωνυμιῶν εἰς τὰς φράσεις. Χρῆσις παρατατικοῦ (διαρκείας καὶ ἐπαναλήψεως). Μετατροπὴ τῆς ἐνεργητικῆς συντάξεως εἰς παθητικὴν καὶ ἀντιστρόφως.

4. Προφορικαὶ ἐκθέσεις. Σύντομοι ἀνακοινώσεις τῶν μαθητῶν, 5 τὸ πολὺ λεπτῶν, ἐπὶ θεμάτων ἐπεξειργασμένων οἴκοι καὶ ἀναφερομένων εἰς τὴν χώραν μας, εἰς ἄλλας χώρας, εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν κίνησιν, τὸ θέατρον, τὸν κινηματογράφον, τὴν μόδαν.

5. Γραπταὶ ἀσκήσεις καὶ ἐκθέσεις. Ἀσκήσεις ὅπως εἰς

τὴν Γ' τάξιν τοῦ Γυμνασίου. Περιλήψεις ἀναγνωσθέντων κειμένων, μεταφράσεις ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν εἰς τὴν γαλλικήν, συνήθεις ἐπιστολαί, μικραὶ περιγραφαὶ κλπ.

6. Μετάφρασις. Ἄσκησις εἰς τὴν μετάφρασιν ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν εἰς τὴν γαλλικὴν ἀνὰ 15ήμερον.

7. Ὀρθογραφία. Σύντομος ἄσκησις εἰς τὴν ὀρθογραφίαν ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος ἐπὶ κειμένου προετοιμασμένου ἀπὸ τὸν καθηγητήν, ὁ ὁποῖος καὶ τὸ ὑπαγορεύει καὶ διορθώνει ἑκάστοτε κατ' ἐκλογὴν ὡρισμένον ἀριθμὸν τετραδίων.

ΑΓΓΛΙΚΑ : Ὧραι 3.

1. Προφορά. Αἱ ἀσκήσεις φωνολογίας καὶ ὀρθῆς προφορᾶς συνεχίζονται, ὅπως καὶ εἰς τὰς προηγουμένας τάξεις.

2. Ἀνάγνωσις. Οἱ μαθηταὶ χρησιμοποιοῦν ἐγκεκριμένον βιβλίον περιέχον 2.000 λέξεις περίπου, ἐκ τῶν ὁποίων 400-500 εἶναι νέαι (ἄγνωστοι).

Τὸ περιεχόμενον τοῦ βιβλίου ἀναφέρεται εἰς τὴν σύγχρονον πνευματικὴν καὶ κοινωνικὴν ζωήν, εἰς τὰς χαρακτηριστικὰς ἐκδηλώσεις τῆς ἀγγλικῆς καὶ ἀμερικανικῆς ζωῆς, ὅπως πχ. ἐπισκέψεις εἰς ἱδρύματα, μουσεῖα κλ., εἰς βίους προσωπικοτήτων, ἐξερευνήσεις, ἐπαγγέλματα, ἑορτὰς κλπ. Δύναται ἐπίσης νὰ περιέχῃ σύντομα λογοτεχνικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ διαφόρους συγγραφεῖς.

Συνιστᾶται ἡ χρησιμοποίησις συμπληρωματικοῦ βοηθητικοῦ βιβλίου εἰς ἁπλουστευμένην γλῶσσαν (Simplified Book) ἀναλόγου πρὸς τὸ ἐπίπεδον τῶν μαθητῶν.

Οἱ ἑνότητες τῶν ἀναγνωσμάτων, μετὰ τὴν σχετικὴν ἐπεξεργασίαν εἰς τὴν τάξιν, ἀποδίδονται γραπτῶς ἀπὸ τοὺς μαθητὰς εἰς σύντομον περίληψιν.

3. Γραμματικὴ καὶ Συντακτικόν. Ἐπανάληψις καὶ ἐμπέδωσις τῶν διδαχθέντων εἰς τὰς προηγουμένας τάξεις. Μετατροπὴ ἐνεργητικῆς συντάξεως εἰς παθητικὴν καὶ ἀντιστρόφως. Κύριαι καὶ δευτερεύουσαι προτάσεις. Εὐθὺς καὶ πλάγιος λόγος. Εὐθεῖαι καὶ πλάγιαι ἐρωτήσεις. Ὑποθετικοὶ λόγοι εἰς τὰ γενικά των σημεῖα.

4. Προφορικαὶ ἐκθέσεις. Σύντομοι ὁμιλίαι ἀπὸ τοὺς μαθητὰς εἰς τὴν τάξιν ἀγγλιστὶ προπαρασκευῆς. Διαλογικὴ συζήτησις σχετικὴ μὲ τὰς ἀναφορὰς τῶν μαθητῶν ἢ μὲ ἄλλα θέματα καθὼς καὶ περιληπτική των ἀπόδοσις διὰ νὰ ἀσκοῦνται οἱ μαθηταὶ εἰς τὴν προφορικὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης. Θέματα πρὸς συζήτησιν : ἡ χώρα μας, ξέναι χῶραι, ἰδίως ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Ἀμερική, ἡ κοινωνικὴ ζωή, τὰ ἐπαγγέλματα, ἡ ψυχαγωγία της.

5. Γραπταὶ ἀσκήσεις. Θὰ δίδονται ὑπὸ μορφὴν συμπληρώσεως προτάσεων μὲ κενά, μεταβολῆς τοῦ χρόνου τῶν ρημάτων, τροπῆς τῶν καταφατικῶν προτάσεων εἰς ἀποφατικὰς ἢ ἐρωτηματικάς, τῶν ἀπαντήσεων εἰς ἐρωτήσεις κλπ.

6. Ἐκθέσεις ἐπιστολῶν, μικραὶ περιγραφαί, ἀπόδοσις ἀναγνωσθέντων κειμένων κλπ. 50 λέξεων περίπου. Πρὶν ἀρχίσουν οἱ μαθηταὶ νὰ γράφουν ὁ καθηγητὴς τοὺς καλεῖ νὰ θυμηθοῦν τὸ σχετικὸν πρὸς τὸ θέμα λεξιλόγιον, τοὺς δίδει σχετικὰς ὑποδειγματικὰς φράσεις καὶ τοὺς βοηθεῖ νὰ κάνουν τὸ διάγραμμα τοῦ θέματος, τὸ ὁποῖον θὰ περιέχει τὰ κύρια σημεῖα του.

ΦΥΣΙΚΗ ΑΓΩΓΗ : Ὧραι 3

α' Τμήματα Ἀρρένων :

1. Ἀσκήσεις μὲ κινησιολογικὴν βάσιν τὴν φυσικὴν κίνησιν καὶ τὸν ρυθμόν, βαδίσεις, μετατοπίσεις, ἀναπηδήσεις, ἅλματα.

2. Συνασκήσεις καὶ ἀσκήσεις προκαθορισμένου σκοποῦ.

3. Ἀσκήσεις μὲ χρησιμοποίησιν κινητῶν ἢ σταθερῶν γυμναστικῶν ὀργάνων. Ἀσκήσεις μὲ σφαίρας, κοντούς, σχοινάκια, ἐμπόδια, στρώματα, κορίνας, πλινθία, σχοινία ἀναρριχήσεως, δοκούς, μονόζυγα, δίζυγα, πολύζυγα, δυναμόμετρα, βάρη, ἐφαλτήρια κλπ.

4. Ἀσκήσεις ἀγωνιστικῆς γυμναστικῆς. Ἁπλᾶ καὶ σύνθετα προγράμματα καὶ εἰς τὰ ἓξ ὄργανα.

5. Παιγνίδια - Ἀθλοποιδιαί. Ὅλα τὰ εἴδη τῶν γυμναστικῶν - ψυχαγωγικῶν παιγνιδιῶν. Ὁλοκλήρωσις τῆς ἀτομικῆς τεχνικῆς καὶ τῆς τακτικῆς τῆς ὁμάδος εἰς τὰς ἀθλοπαιδιάς. Προπόνησις ὁμάδος, ἀγῶνες.

6. Κλασσικὸς ἀθλητισμός. Τελειοποίησις τῆς τεχνικῆς, τῆς τακτικῆς καὶ τῶν κανονισμῶν τῶν ἀγωνισμάτων τοῦ κλασσικοῦ ἀθλητισμοῦ. Ἐπιδίωξις ἐπιτεύξεως ἀτομικῆς ἐπιδόσεως ἀπὸ τοὺς μαθητὰς εἰς ἓν ἢ περισσότερα ἀγωνίσματα.

7. Κολύμβησις. Τελειοποίησις τῆς τεχνικῆς ὅλων τῶν εἰδῶν τῆς κολυμβήσεως. Ὀργάνωσις κολυμβητικῶν ἀγώνων καὶ ἀγώνων καταδύσεων. Πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῆς τεχνικῆς ἀναπνοῆς καὶ τῆς ναυαγοσωστικῆς.

8. Λοιπὰ ἀθλήματα. Ὅπου αἱ συνθῆκαι τὸ ἐπιτρέπουν, οἱ μαθηταὶ διδάσκονται καὶ ἐπιδίδονται εἰς ναυτικά, χιονοδρομικά, ὀρειβατικά, ἀεροναυτικὰ κλπ. ἀθλήματα.

Κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἀθλημάτων ἐπιδιώκεται ἡ τελειοποίησις τῆς τεχνικῆς, ἡ ὁλοκλήρωσις τῆς τακτικῆς καὶ τῶν κανονισμῶν καὶ ὁ σχηματισμὸς μαθητικῶν ὁμάδων κατὰ τὴν κλίσιν τῶν μαθητῶν.

9. Ἑλληνικοὶ χοροί. Οἱ ἐθνικοὶ χοροὶ Καλαματιανὸς καὶ Τσάμικος καθὼς καὶ ἄλλοι ἁπλοῖ χοροὶ ἐκ διαφόρων περιοχῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδιαιτέρως τῆς περιοχῆς ὅπου εὑρίσκεται τὸ Λύκειον.

Σχηματισμὸς συγκροτήματος λαϊκῶν χορῶν ἀπὸ μαθητάς.

β' Τμήματα Θηλέων :

1. Ἀσκήσεις μὲ κινησιολογικὴν βάσιν τὴν φυσικὴν κίνησιν καὶ τὸν ρυθμόν, βαδίσεις, μετατοπίσεις, ἀναπηδήσεις, ἅλματα.

2. Ἀσκήσεις πρὸς ὅλους τοὺς ἄξονας καὶ τὰ ἐπίπεδα, συνασκήσεις καὶ ἀσκήσεις διὰ τὴν ἐπιτυχίαν προκαθωρισμένου σκοποῦ.

3. Ἀσκήσεις μὲ χρησιμοποίησιν κινητῶν ἢ σταθερῶν γυμναστικῶν ὀργάνων. Ἀσκήσεις μὲ σφαίρας, κοντούς, σχοινάκια, κορδέλας, στεφάνους, ἐμπόδια, στρώματα, κορίνας, πλινθία, δοκούς, δίζυγα, πολύζυγα, ἐφαλτήρια κλπ.

4. Ἀσκήσεις ἀγωνιστικῆς γυμναστικῆς. Ἁπλᾶ καὶ σύνθετα προγράμματα καὶ εἰς τὰ τέσσερα ὄργανα.

5. Ἀσκήσεις ρυθμικῆς ἀγωνιστικῆς γυμναστικῆς. Ἁπλᾶ καὶ σύνθετα προγράμματα μὲ κορίνας, σφαίρας, στεφάνους, σχοινάκια καὶ κορδέλας.

6. Παιγνίδια - Ἀθλοπαιδιαί. Ὅλα τὰ εἴδη τῶν γυμναστικῶν - ψυχαγωγικῶν παιγνιδίων. Ὁλοκλήρωσις τῆς ἀτομικῆς τεχνικῆς καὶ τῆς τακτικῆς τῆς ὁμάδος εἰς τὰς ἀθλοπαιδιάς. Προπόνησις ὁμάδος, ἀγῶνες.

7. Κλασσικὸς ἀθλητισμός. Τελειοποίησις τῆς τεχνικῆς, τῆς τακτικῆς καὶ τῶν κανονισμῶν τῶν ἀγωνισμάτων τοῦ κλασσικοῦ ἀθλητισμοῦ. Ἐπιδίωξις ἐπιτεύξεως ἀτομικῆς ἐπιδόσεως ἀπὸ τὰς μαθητρίας εἰς ἓν ἢ περισσότερα ἀγωνίσματα.

8. Κολύμβησις. Τελειοποίησις τῆς τεχνικῆς ὅλων τῶν εἰδῶν τῆς κολυμβήσεως. Ὀργάνωσις κολυμβητικῶν ἀγώνων καὶ ἀγώνων καταδύσεων. Πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῆς τεχνητῆς ἀναπνοῆς καὶ ναυαγοσωστικῆς.

9. Λοιπὰ ἀθλήματα. Ὅπου αἱ συνθῆκαι τὸ ἐπιτρέπουν, αἱ μαθήτριαι διδάσκονται καὶ ἐπιδίδονται εἰς ναυτικά, χιονοδρομικά, ὀρειβατικά, ἀεροναυτικὰ κλπ. ἀθλήματα.

Κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἀθλημάτων ἐπιδιώκεται ἡ τελειοποίησις τῆς τεχνικῆς, ἡ ὁλοκλήρωσις τῆς τακτικῆς καὶ τῶν κανονισμῶν καὶ ὁ σχηματισμὸς μαθητικῶν ὁμάδων κατὰ τὴν κλίσιν τῶν μαθητριῶν.

10. Ἑλληνικοὶ χοροί. Οἱ ἐθνικοὶ χοροὶ Καλαματιανὸς καὶ Τσάμικος καθὼς καὶ ἄλλοι ἁπλοῖ χοροὶ ἀπὸ διαφόρους περιοχὰς τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδιαιτέρως τῆς περιοχῆς, ὅπου εὑρίσκεται τὸ Λύκειον.

Σχηματισμὸς συγκροτήματος λαϊκῶν χωρῶν ἀπὸ μαθητρίας.

ΤΕΧΝΙΚΑ : Ὥρα 1

1. Ἐλεύθερον σχέδιον

α) Σχεδίασις ἐκ τοῦ φυσικοῦ καὶ σκιαγράφησις ἁπλῶν γεωμετρικῶν στερεῶν, μεμονομένων ἢ εἰς συνδυασμοὺς δύο ἢ τριῶν, κατασκευαζομένων ὑπὸ τῶν μαθητῶν εἰς κατάλληλον μέγεθος.

β) Ἔγχρωμοι συνθέσεις, μὲ ὡρισμένον ἢ καὶ τελείως ἐλεύθερον θέμα, αἱ ὁποῖαι συμβάλλουν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς φαντασίας τῶν μαθητῶν καὶ εἰς τὴν αἰσθητικὴν καλλιέργειαν αὐτῶν μὲ τὴν χρῆσιν τοῦ χρώματος.

Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω χρησιμοποιεῖται μπλὸκ ἐλευθέρου σχεδίου, διαστάσεων 0,40 × 0,30 μ., καὶ γραφῆς Νο 2. Διὰ τὸν χρωματισμὸν τῶν ἀσκήσεων κατάλληλοι εἶναι αἱ τέμπεραι, αἱ ἀκουαρέλλαι, οἱ μαρκοδόροι, καθὼς καὶ τὰ χρωματιστὰ χαρτιὰ παντὸς εἴδους (Collage) ἢ καὶ οἱονδήποτε ἄλλο χρωστικὸν μέσον τῆς προτιμήσεως τῶν μαθητῶν. Ὁ καθηγητὴς οὐδὲν ἐκ τῶν ἀνωτέρω χρωμάτων ἐπιβάλλει ἢ ἀποκλείει.

2. Γραμμικὸν σχέδιον

α) Γραμμογραφικαὶ ἀσκήσεις, κανονικὰ πολύγωνα, ᾠοειδεῖς καμπύλαι, πολύκεντρα τόξα, κοινωνικαὶ τομαὶ (ἔλλειψις, παραβολή, ὑπερβολή), κυκλοειδεῖς, ἐπικυκλοειδεῖς καὶ ὑποκυκλοειδεῖς καμπύλαι, γραμμοσκίασις καὶ γραμματογραφία. Χρῆσις διαφόρων «ράστερς» ἀπὸ ὅσους μαθητὰς τὸ ἐπιθυμοῦν. Στοιχεῖα προοπτικῆς.

Διὰ τὰς σχετικὰς ἀσκήσεις εἶναι ἀπαραίτητον ἓν κιβώτιον μὲ ἐργαλεῖα σχεδίου καλῆς ποιότητος ἓν μπλόκ, γραμμικοῦ σχεδίου μεγέθους 0,40 × 0,30 μ. ἢ ἀντὶ τοῦ μπλόκ, πινακὶς σχεδίου διαστάσεων 0,60 × 0,40 μ. μὲ ταῦ καὶ ἀριθμὸν φύλλων χάρτου τύπου Sheller διὰ τὴν σχεδίασιν μὲ σινικὴν μελάνην, μέλαιναν ἢ ἔγχρωμον, ἐφ' ὅσον βεβαίως ὑπάρχει εὐχέρεια χώρου. Ἐπίσης δύο τρίγωνα (ἰσοσκελὲς 45° καὶ τὸ ἄλλο 60°) καὶ τέλος ὑποδεκάμετρον μήκους 0,40 μ. καθὼς καὶ γραφὶς 3Η.

β) Διακοσμητική. Μὲ τὴν βοήθειαν προβολῶν, γνωριμία μαθητῶν μὲ τὴν διακοσμητικὴν διαφόρων περιόδων τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας (Μινωϊκῆς, Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, Βυζαντινῆς) καθὼς καὶ μὲ ἔργα τῆς λαϊκῆς διακοσμητικῆς. Ἐπὶ τῇ βάσει καὶ τῶν σχετικῶν γνώσεων τῶν προηγουμένων τάξεων, ἀσκήσεις ὑπὸ μορφὴν μικρῶν διακοσμητικῶν συνθέσεων, κατὰ προτίμησιν ἐγχρώμων.

3. Χειροτεχνία.

Πηλοπλαστική, κατασκευαὶ μὲ διάφορα ὑλικά, μεταλλοπλαστική, ἐφ' ὅσον τὸ σχολεῖον διαθέτει καταλλήλους χώρους καὶ τὰ ἀπαραίτητα μέσα.

Σημείωσις :

Τὰ πρὸς ἄσκησιν τῶν μαθητῶν θέματα ποικίλλουν κατὰ μαθητὴν ἢ ὁμάδα μαθητῶν εἰς τρόπον ὥστε ἕκαστος ἐξ αὐτῶν νὰ ἀσχολεῖται μὲ ἀντικείμενον τοῦ ἐνδιαφέροντός του πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ καλυτέρου δυνατοῦ ἀποτελέσματος.

ΜΟΥΣΙΚΗ : Ὥρα 1

1. Θεωρία

Διαστήματα ἐλάσσονος τρόπου. Ἐναρμόνιαι κλίμακες. Τονικότης. Τόνος. Μείζων καὶ ἐλάσσων τρόπος. Χαρακτηρισμὸς τῶν τρόπων. Οἱ τρεῖς ἀρχαῖοι κύριοι τρόποι : Δώριος, Φρύγιος, Λύδιος. Τρίφωνοι συγχορδίαι. Ἡ σπουδαιότης τῆς τρίτης καὶ εἰς τὴν συγχορδίαν. Συγχορδίαι εἰς Ντὸ μείζονα καὶ εἴδη αὐτῶν. Ἡ μουσικὴ εἰς τὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα. Ἡ μουσικὴ εἰς τὴν τραγῳδίαν. Ἀρχαῖα ὄργανα. Σύντομος σκιαγραφία τῶν ἱστορικῶν περιόδων. Οἱ μεγαλύτεροι μουσικοὶ αὐτῶν τῶν περιόδων. Ἡ βυζαντινὴ μουσικὴ καὶ οἱ ἦχοι της. Ἱστορικὴ ἀνασκόπησις αὐτῆς.

2. Στοιχεῖα μορφολογίας τῶν κυριωτέρων μουσικῶν μορφῶν : σουίτα, σονάτα, συμφωνία, κοντσέρτο κλπ. Μορφὴ τοῦ LIED. Συνέχεια διὰ τοὺς Ἕλληνας μουσουργούς. Οἱ μεγάλοι μουσουργοὶ τῆς Ρομαντικῆς Σχολῆς.

3. Πρακτικὴ ἐξάσκησις καὶ ἐφαρμογή :

Συνέχεια εἰς τὰ φωνητικὰ γυμνάσματα καὶ εἰς τὰς ἀσκήσεις. Ἀσκήσεις δυσκολότεραι μὲ ὅλας τὰς ρυθμικὰς μορφάς, δηλαδὴ συγκοπάς, ἀντιχρονισμούς, τρίηχα, δέκατα, ἕκτα κλπ. Μεταφορὰ μελῳδιῶν (Transport). Αἱ ἁπλαῖ ἀσκήσεις εἰς τὸ κλειδὶ τοῦ Φά.

4. Τραγούδια :

Δημοτικὰ τραγούδια καὶ ἑλληνικοὶ χοροί. Τραγούδια δίφωνα ξένων χωρῶν.

5. Μουσικὴ ἀκρόασις :

Ἀκρόασις ἔργων προκλασσικῆς, κλασσικῆς καὶ ρομαντικῆς ἐποχῆς. Μορφολογικὴ ἀνάλυσις αὐτῶν. Μεγάλαι μουσικαὶ μορφαί : Σοῦμπερτ, Σοῦμαν, Μέντελσον, Λίστ, Σοπέν, Μπράμς, Μπερλιόζ κλπ.

Γραπτὴ ἀπόδοσις κατ' οἶκον τῶν ἐντυπώσεων ἀπὸ τὴν μουσικὴν ἀκρόασιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΠΡΩΤΗ (Α) ΤΑΞΙΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΓΕΝΙΚΗΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ἄρθρον 3.

Διδασκόμενα μαθήματα καὶ ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας αὐτῶν.

Τὰ διδασκόμενα μαθήματα εἰς τὴν Α' τάξιν Ἑσπερινοῦ Λυκείου Γενικῆς Κατευθύνσεως καὶ αἱ ἀντίστοιχοι ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας των ὁρίζονται ὡς ἕπεται :

Θρησκευτικὰ	2
Νέα Ἑλληνικὰ	4
Ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ	6
Ἱστορία	2
Γεωγραφία	1
Μαθηματικὰ	4
Φυσικὰ	3
Ξέναι Γλῶσσαι	2
Φυσικὴ Ἀγωγὴ	1
Σύνολον	25

Ἄρθρον 4.

Διὰ τὴν πρώτην (Α) τάξιν τοῦ Ἑσπερινοῦ Λυκείου Γενικῆς Κατευθύνσεως ὁρίζεται τὸ ἀκόλουθον ἀναλυτικὸν πρόγραμμα διδακτέας κατὰ κάθημα ὕλης :

1. Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ παρόντος Π. Δ/τος, διὰ τῶν ὁποίων ὁρίζεται τὸ ἀναλυτικὸν πρόγραμμα τῆς διδακτέας ὕλης τῶν μαθημάτων τῆς Α' τάξεως τοῦ ἡμερησίου Λυκείου Γενικῆς Κατευθύνσεως ἰσχύουν καὶ διὰ τὰ ἀντίστοιχα μαθήματα τῆς πρώτης (Α) τάξεως τοῦ Ἑσπερινοῦ Λυκείου Γενικῆς Κατευθύνσεως, ἐπιφυλασσομένης τῶν διατάξεων τῆς ἑπομένης παραγράφου.

2. Ἡ διδακτέα ὕλη τῶν μαθημάτων, διὰ τὰ ὁποῖα αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ παρόντος Π. Δ/τος προβλέπουν ἠλαττωμένον ἀριθμὸν ὡρῶν διδασκαλίας, μειώνεται ἢ προσαρμόζεται ὡς ἑξῆς :

α) Ἀπὸ τὴν διδακτέαν ὕλην τῆς Ἱστορίας, τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ παρόντος Π. Δ/τος, ἐξαιροῦνται τὰ πέραν τῆς ἀνόδου τοῦ Μακεδονικοῦ Ἑλληνισμοῦ κεφάλαια.

β) Ἀπὸ τὴν διδακτέαν ὕλην τῶν Μαθηματικῶν (Ἄλγεβρα - Τριγωνομετρία, ὧραι 2, Γεωμετρία ὧραι 2) τὴν καθοριζομένην διὰ τῶν αὐτῶν διατάξεων, ἐξαιροῦνται τὰ πέραν τῶν ἀνισώσεων Β' βαθμοῦ κεφάλαια τῆς ὕλης τῆς Ἀλγέβρας.

γ) Ἀπὸ τὴν διδακτέαν ὕλην τῶν Φυσικῶν (Φυσικὴ ὧραι 2, Χημεία ὥρα 1), τὴν ὁποίαν προβλέπουν αἱ αὐταὶ διατάξεις, ἐξαιροῦνται τὰ πέραν τῶν μοριακῶν φαινομένων κεφάλαια τῆς Φυσικῆς καὶ τὰ πέραν τοῦ στοιχείου «θεῖον» κεφάλαια τῆς Χημείας.

δ) Ἡ προβλεπομένη ὑπὸ τῶν αὐτῶν διατάξεων διδακτέα ὕλη τῶν ξένων γλωσσῶν προσαρμόζεται εἰς τὸν χρόνον τὸν ὁποῖον προβλέπουν διὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ μαθήματος αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ παρόντος Π. Δ/τος.

ε) Ἀπὸ τὴν διδακτέαν ὕλην τῆς Φυσικῆς Ἀγωγῆς, τὴν ὁποίαν προβλέπουν αἱ αὐταὶ διατάξεις, ὑπ' εὐθύνη τοῦ διδάσκοντος τὸ μάθημα καθηγητοῦ, ἐπιλέγεται ἡ δυναμένη νὰ προσαρμοσθῇ εἰς τὸν διαθέσιμον χρόνον καὶ εἰς τὰς εἰδικὰς συνθήκας λειτουργίας τοῦ Ἑσπερινοῦ Σχολείου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ
ΠΡΩΤΗ (Α) ΤΑΞΙΣ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΚΛΑΣΣΙΚΩΝ ΛΥΚΕΙΩΝ

Ἄρθρον 5.

1. Τὰ διδασκόμενα μαθήματα εἰς τὴν πρώτην (Α) τάξιν τῶν Προτύπων Ἑλληνικῶν Κλασσικῶν Λυκείων καὶ αἱ ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας των ὁρίζονται ὡς ἑξῆς :

Θρησκευτικὰ	3
Νέα Ἑλληνικὰ	4
Ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ	8
Λατινικὰ	3
Ἱστορία	3
Μαθηματικὰ	3
Φυσικὴ – Χημεία μετὰ στοιχείων Ὀρυκτολογίας	3
Ξέναι Γλῶσσαι	2 + 2
Φυσικὴ Ἀγωγὴ	2
Σύνολον	33

2. Εἰς ἣν περίπτωσιν τὰ Πρότυπα Λύκεια Κλασσικῆς Κατευθύνσεως λειτουργοῦν ὡς Οἰκοτροφεῖα ἐντάσσονται εἰς τὸ ἡμερήσιον πρόγραμμα αὐτῶν ἀπογευματιναὶ ἐλευθέρας ἐπιλογῆς ἀπασχολήσεις τῶν μαθητῶν εἰς τοὺς ἀκολούθους τομεῖς:

α) Ἀθλητισμὸς στίβου (ἢ ὑγροῦ στίβου).

β) Δακτυλογραφία, ἀλληλογραφία, ὀργάνωσις καὶ διακίνησις γραμματείας.

γ) Μουσικὴ καὶ γενικώτερον καλλιτεχνία.

3. Εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ σχολεῖα αὐτὰ δὲν λειτουργοῦν ὡς οἰκοτροφεῖα, αἱ ὧραι αἱ προβλεπόμεναι διὰ τὸ μάθημα τῆς Φυσικῆς Ἀγωγῆς αὐξάνονται εἰς τρεῖς (3).

Ἄρθρον 6.

Ἀναλυτικὸν πρόγραμμα διδακτέας ὕλης.

1. Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ παρόντος Π. Δ/τος, διὰ τῶν ὁποίων ὁρίζεται ἡ διδακτέα ὕλη τῶν μαθημάτων τῶν Νέων Ἑλληνικῶν, τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν, τῆς Ἱστορίας, τῶν Γαλλικῶν, τῆς Ἀγγλικῆς καὶ τῆς Φυσικῆς Ἀγωγῆς ἔχουν ἀντίστοιχον ἐφαρμογὴν καὶ διὰ τὰ αὐτὰ μαθήματα τῆς πρώτης (Α) τάξεως τῶν Προτύπων Ἑλληνικῶν Κλασσικῶν Λυκείων.

2. Ἡ διδακτέα ὕλη τῶν λοιπῶν μαθημάτων τῆς πρώτης (Α) τάξεως τῶν Προτύπων Ἑλληνικῶν Κλασσικῶν Λυκείων ὁρίζεται ὡς ἑξῆς :

Α΄. Θρησκευτικά : Εἰς τὴν διδακτέαν ὕλην τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, τὴν ὁποίαν προβλέπουν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ παρόντος Π. Δ/τος προστίθενται περικοπαὶ Πατερικῶν Κειμένων, τὰ ὁποῖα διδάσκονται μίαν ὥραν τὴν ἑβδομάδα αὐτοτελῶς.

Β΄. Λατινικά :

1. Σκοπὸς τοῦ μαθήματος : Διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Λατινικῶν, ἑτέρας δηλονότι κλασσικῆς γλώσσης καὶ γραμματείας, ἐπιδιώκεται νὰ ἀποκτήσουν οἱ μαθηταὶ συνολικὴν κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ ἄμεσον περὶ τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος ἀντίληψιν, διὰ δὲ τῆς ἀμέσου γνωριμίας των μὲ τὰ βασικὰ στοιχεῖα τοῦ Ρωμαϊκοῦ Πολιτισμοῦ νὰ λάβουν ὡλοκληρωμένην ἰδέαν περὶ τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ὅστις ἀποτελεῖ τὴν ἀφετηρίαν καὶ τὴν βάσιν ἀναπτύξεως τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ.

Εἰδικώτερον διὰ τῆς σπουδῆς τῶν λατινικῶν γραμμάτων σκοπεῖται :

α) Ἡ εἰς τοὺς μαθητὰς διέγερσις μονιμωτέρου περὶ τὴν λατινικὴν γραμματείαν ἐνδιαφέροντος.

β) Ἡ εἰσαγωγὴ τῶν μαθητῶν εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ χαρακτῆρος, τοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἐπιτευγμάτων τοῦ λαοῦ τῶν Ρωμαίων καὶ τῶν ἐχόντων ἰδίαν παιδευτικὴν ἀξίαν στοιχείων τοῦ πολιτισμοῦ των.

γ) Ἡ ὑπὸ τῶν μαθητῶν πρόσκτησις τοῦ ἀπαραιτήτου λεξιλογικοῦ ὑλικοῦ διὰ τὴν εὐχερεστέραν ἐκμάθησιν καὶ πληρεστέραν κατανόησιν τῶν λατινογενῶν καὶ τῶν εἰς εὐρεῖαν κλίμακα ἐμπλουτισμένων ἐκ τῆς Λατινικῆς γλωσσῶν, ὡς καὶ τὴν βαθυτέραν συνειδητοποίησιν τῆς λατινικῆς προελεύσεως ἐπιστημονικῶν, καλλιτεχνικῶν καὶ φιλοσοφικῶν ὅρων, οἵτινες ἔχουν διεθνῶς καθιερωθῆ.

ΙΙ. Διδακτέα ὕλη :

Α. Γλωσσικὴ διδασκαλία : Διδασκαλία περικοπῶν ἐξ ἐγκεκριμένου Ἀναγνωστικοῦ καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τούτων ἐπαγωγικὴ σπουδὴ τῶν κυριωτέρων γραμματειακῶν φαινομένων τῆς λατινικῆς γλώσσης μετὰ παραλλήλου συνεξετάξεως τῶν βασικῶν στοιχείων τῆς λατινικῆς συντάξεως, τῶν ὁποίων ἡ διδασκαλία χωρεῖ προοδευτικῶς διὰ πρακτικῆς κυρίως μεθόδου.

Ἀσκήσεις τῶν μαθητῶν πρὸς ἐμπέδωσιν τῶν διδαγμένων, γραπταὶ καὶ προφορικαί, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ μαθήματος ἐν τῇ τάξει, ὡς καὶ κατ' οἶκον (μεταφορὰ λέξεων, φράσεων καὶ ἁπλῶν προτάσεων ἐκ τῆς λατινικῆς εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ ἀντιστρόφως βάσει τοῦ ἑκάστοτε γνωστοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς λεξιλογίου, ἀσκήσεις συμπληρώσεως, μετασχηματισμοῦ κλπ.).

Β. Ἑρμηνεία κειμένων (1 ὥρα, ἀπὸ τῆς 1ης Φεβρουαρίου μέχρι τῆς λήξεως τῆς διδασκαλίας τῶν μαθημάτων).

Ἑρμηνεία ἐξ εἰδικοῦ ἀνθολογίου, ἀποσπασμάτων δοκίμων λατινικῶν κειμένων ἐπιλελεγμένων ἐπὶ τῇ βάσει γλωσσικῶν καὶ παιδευτικῶν κριτηρίων ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Φαίδρου (Phadrus), τοῦ Κοΐντου Κουρτίου (Q Curtius) τοῦ Αὔλου Γελλίου (A. Gellius) καὶ τοῦ Βαλερίου Μαξίμου (V. Maximus).

Κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ μαθήματος, ἐκτὸς τῆς συνοπτικῆς βιογραφήσεως τῶν ἀνωτέρω συγγραφέων, ἡ διδασκαλία ἀφορμωμένη ἐκ τῆς διδασκαλίας ἀποσπασμάτων διεγείρει τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μαθητῶν πρὸς ἐξέτασιν τῶν κυριωτέρων στοιχείων τοῦ Ρωμαϊκοῦ Πολιτισμοῦ καὶ ἀξιοποιεῖ ὅλας τὰς εὐκαιρίας διὰ τὴν ὑπὸ τῶν μαθητῶν βαθμιαίαν προσέγγισιν τῶν θεμελιωδῶν ἀξιῶν τοῦ ρωμαϊκοῦ βίου.

Γ΄. Ἡ διδακτέα ὕλη τῶν Μαθηματικῶν (Ἄλγεβρα Τριγωνομετρία ὧραι 2, Γεωμετρία ὥρα 1) ὁρίζεται ὡς ἑξῆς:

Ι. Ἄλγεβρα - Τριγωνομετρία : Ὧραι 2

1. Στοιχεῖα διανυσματικοῦ λογισμοῦ :

Ὀρθογώνιον σύστημα ἀναφορᾶς. Ὀρθοκανονικὸν σύστημα ἀναφορᾶς. Ἰσότης ἐφαρμοστῶν διανυσμάτων. Ἄθροισμα δύο ἢ περισσοτέρων διανυσμάτων. Διαφορὰ διανύσματος ἀπὸ ἄλλο διάσυνμα.

2. Συστήματα ἐξισώσεων α΄ βαθμοῦ :

Λύσις συστημάτων α΄ βαθμοῦ μὲ δύο καὶ τρεῖς ἀγνώστους. Κανόνες GRAMER καὶ SARRUS. Ἐφαρμογαὶ τῶν συστημάτων μὲ δύο ἀγνώστους εἰς τὴν λύσιν προβλημάτων.

3. Ἐξισώσεις καὶ ἀνισώσεις β΄ βαθμοῦ :

Συστήματα β΄ βαθμοῦ. Πράξεις μὲ ριζικὰ δευτέρας τάξεως. Γραφικὴ καὶ ἀριθμητικὴ λύσις τῆς ἐξισώσεως $αχ^2 + βχ + γ = 0$ εἰς τὸ R. Ρίζαι τοῦ τριωνύμου $φ(χ) = αχ^2 + βχ$. Ἁπλαῖ συμμετρικαὶ παραστάσεις τῶν ριζῶν τοῦ δευτεροβαθμίου τριωνύμου. Πρόσημον τοῦ τριωνύμου $φ(χ) = αχ^2 + βχ + γ$ διὰ τὰς διαφόρους πραγματικὰς τιμὰς τοῦ χ. Λύσις τῶν ἀνισώσεων $αχ^2 + βχ + γ \leqq 0$. Ἁπλᾶ συστήματα β΄ βαθμοῦ. Ἐφαρμογαὶ εἰς τὴν λύσιν προβλημάτων.

4. Στοιχεῖα Περιγραφικῆς Στατιστικῆς :

Συγκέντρωσις στατιστικῶν δεδομένων. Διακριτὰ καὶ συνεχῆ στατιστικὰ δεδομένα. Παρουσίασις στατιστικῶν δεδομένων μὲ πίνακας καὶ γραφικὰς παραστάσεις. Περιγραφικαὶ στατιστικαὶ : Μέση τιμή, διάμεσος, ἐπικρατοῦσα τιμή, τυπικὴ ἀπόκλισις. Ὑπολογισμὸς καὶ σημασία αὐτῶν εἰς τὴν μελέτην μιᾶς κατανομῆς συχνοτήτων.

5. Στοιχεῖα Τριγωνομετρίας :

Συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ παρόντος Π. Δ/τος.

ΙΙ. Γεωμετρία : Ὥρα 1

Λόγος δύο εὐθυγράμμων τμημάτων, Θεώρημα τοῦ Θαλῆ, Κατασκευὴ τετάρτης ἀναλόγου τριῶν εὐθυγράμμων τμημάτων. Θεώρημα τῆς διχοτόμου γωνίας τριγώνου. Ὅμοια εὐθύγραμμα σχήματα. Κριτήρια ὁμοιότητος τριγώνων. Πυθαγόρειον θεώρημα. Αἱ βασικαὶ μετρικαὶ σχέσεις μεταξὺ δευτερευόντων καὶ πρωτευόντων στοιχείων τριγώνου. Ἐμ-

βαδὸν ὀρθογωνίου, παραλληλογράμου, τριγώνου, τραπεζίου. Λόγος ἐμβαδῶν ὁμοίων πολυγώνων. Διαίρεσις εὐθυγράμμου τμήματος εἰς μέσον καὶ ἄκρον λόγον.

Δ'. Ἡ διδακτέα ὕλη τοῦ μαθήματος τῶν Φυσικῶν ορίζεται ὡς ἑξῆς :

I. Φυσική : Ὧραι 2

Ἔννοια τῆς μηχανικῆς :

Βάρος : Βάρος ἑνὸς σώματος. Κατακόρυφος. Μέτρησις τοῦ βάρους μὲ ἐπιμήκυνσιν ἐλατηρίου. Μεταβολὴ τοῦ βάρους ἑνὸς σώματος ἕνεκα τῆς ἀλλαγῆς τόπου κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὴν μᾶζαν.

Σχέσις ρ - Μ3 :

Δυνάμεις : Στατιστικὴ θεώρησις τῶν δυνάμεων. Πειραματικὴ μελέτη τῆς ἰσορροπίας ἑνὸς στερεοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφαρμόζονται παράλληλοι ἢ συντρέχουσαι δυνάμεις. Κανόνες συνθέσεως καὶ ἀναλύσεως δυνάμεων. Δρᾶσις - ἀντίδρασις. Δυνάμεις δρῶσαι μακρόθεν. Ἠλεκτροστατικαί, μαγνητικαί, Τὸ βάρος ὡς εἰδικὴ περίπτωσις τῆς παγκοσμίου ἕλξεως. Πιέζουσαι δυνάμεις. Ἔννοια τῆς πιέσεως.

Ἔργον : Ἔργον δυνάμεως. Ἔννοια τῆς ἰσχύος.

Αἱ καταστάσεις τῆς ὕλης :

Διάφοροι καταστάσεις τῆς ὕλης : παραδείγματα γνωστά. Σύστασις τῆς ὕλης : ἄτομα, μόρια, ἰόντα, ἠλεκτρόνια. Ἔννοιαι ἀπαραίτητοι διὰ τὴν κατανόησιν τῆς διαμορφώσεως τῶν διαφόρων καταστάσεων τῆς ὕλης.

Ρευστὴ κατάστασις : Πίεσις ἐφ' ἑνὸς σημείου ἐντὸς τῆς μάζης ρευστοῦ τινός. Ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις. Διαφορὰ πιέσεως εἰς δύο σημεῖα ἐντὸς τῆς μάζης ἰσορροποῦντος ρευστοῦ. Ἐφαρμογαί, μέτρησις μιᾶς πιέσεως διὰ στήλης ὑγροῦ. Ποιοτικὰ πειράματα διαστολῶν. Θερμοκρασία. Προσδιορισμός της. Ἀέριος κατάστασις. Συμπιεστότης τῶν ἀερίων. Νόμος τοῦ Marriote. Μεταβολὴ τοῦ γινομένου ρ.V ἀναλόγως τῆς θερμοκρασίας. Κινητικὴ ἑρμηνεία. Πυκνότης ἑνὸς ἀερίου, σχετικὴ πυκνότης.

Θερμότης :

Ἔννοια τῆς ποσότητος θερμότητος. Μετατροπὴ τοῦ ἔργου εἰς θερμότητα καὶ ἀντιστρόφως. Ἀρχὴ τῆς μεθόδου τῶν μιγμάτων. Μεταβολὴ τῆς καταστάσεως ἑνὸς καθαροῦ σώματος. Πῆξις, τῆξις, ἐξάτμισις, βρασμός. Ἑρμηνεία τῆς μεταβολῆς τῆς καταστάσεώς του. Ἔννοια τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀταξίας.

II. Χημεία μετὰ στοιχείων Ὀρυκτολογίας : Ὥρα 1.

1. Μελέτη μερικῶν γνωστῶν οὐσιῶν. Μίγματα : Ὁ ἀὴρ καὶ τὸ φυσικὸν ὕδωρ.

Καθαρὰ σώματα : τὸ ὕδωρ. Ἁπλᾶ σώματα : ὀξυγόνον, ὑδρογόνον.

2. Ἑρμηνεία καὶ ἀναπαράστασις συμβολικὴ τῶν χημικῶν ἀντιδράσεων. Χημικὸς συμβολισμός : Σύμβολα στοιχείων, τύποι, ἀριθμὸς τοῦ Avogadro. Ἀναπαράστασις μιᾶς χημικῆς ἀντιδράσεως δι' ἐξισώσεως.

3. Ἀντίδρασις ὀξέως - βάσεως :

Χλωριοῦχον νάτριον. Ἠλεκτρόλυσις, ἰόντα Na^- καὶ Cl^- Ἠλεκτρονικὴ ἑρμηνεία τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ἰόντων ἀπὸ τὰ ἄτομα. Ἀποτέλεσμα εἰς τὰ ἠλεκτρόδια. Ὑδροχλωρικὸν ὀξύ, ἰὸν H^-, καυστικὸν νάτριον, ἰὸν OH^- : Δρᾶσις τῶν ὀξέων καὶ τῶν βάσεων.

4. Ἀντιδράσεις ὀξειδοαναγωγῆς.

Ἔννοια τῆς ὀξειδώσεως καὶ τῆς ἀναγωγῆς. Μετατροπὴ τοῦ θείου. Χημικαὶ ἰδιότητες τοῦ θειϊκοῦ ὀξέως. Χημικαὶ ἰδιότητες τοῦ νατρικοῦ ὀξέως, καῦσις τοῦ ἄνθρακος.

Ὀρυκτολογία :

Ὁρισμὸς καὶ διαίρεσις τῆς Ὀρυκτολογίας. Σχῆμα ὀρυκτῶν, φυσικὰ γνωρίσματα ὀρυκτῶν. Περιγραφὴ ὀρυκτῶν : Στοιχεῖα αὐτοφυῆ, ἕνωσις θείου μετὰ μετάλλων, ὀξείδια καὶ ὑδροξείδια, ἀνθρακικὰ ἅλατα, φωσφορικὰ θειϊκὰ καὶ φθοριοῦχα ἅλατα, πυριτικὰ ἅλατα. Ὀργανογενῆ ὀρυκτά. Ὀρυκτὸς πλοῦτος τῆς Ἑλλάδος.

Ε. Ἡ διδακτέα ὕλη τοῦ μαθήματος τῆς Γερμανικῆς Γλώσσης (ὧραι 2) ὁρίζεται ὡς ἑξῆς :

Ὁ Γενικὸς σκοπὸς τῆς διδασκαλίας τῆς γερμανικῆς γλώσσης εἰς τὸ Κλασσικὸν Λύκειον εἶναι νὰ παράσχῃ εἰς τοὺς μαθητὰς τὰ βασικὰ καὶ ἀπαραίτητα στοιχεῖα τῆς γλώσσης ὡς προϋπόθεσιν διὰ μίαν εὐρυτέραν ἀνάπτυξιν καὶ ἐμπλουτισμὸν τῶν γνώσεών των εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὸν γερμανόφωνον πνευματικὸν καὶ λοιπὸν πολιτισμόν. Εἰδικώτερον ἡ διδασκαλία τῆς γερμανικῆς γλώσσης ἀποσκοπεῖ εἰς τὸ νὰ δημιουργήσῃ εἰς τοὺς μαθητὰς τὰς προϋποθέσεις, ὥστε νὰ δύνανται :

α) νὰ κατέχουν τὸ βασικὸν λεξιλόγιον τῆς γερμανικῆς γλώσσης,

β) νὰ κατανοοῦν εὐχερῶς καὶ νὰ ὁμιλοῦν ὀρθῶς τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν εἰς τὰ πλαίσια τοῦ βασικοῦ λεξιλογίου της,

γ) νὰ γνωρίζουν τοὺς κανόνας τῆς ὀρθογραφίας, τοὺς βασικοὺς γραμματικοὺς κανόνας καὶ τὴν δομὴν τῆς γερμανικῆς γλώσσης,

δ) νὰ κατανοοῦν ἁπλᾶ γερμανικὰ κείμενα,

ε) νὰ συμμετέχουν εἰς τὴν συζήτησιν καὶ νὰ ἐκφράζουν τὴν προσωπικὴν των γνώμην,

στ) νὰ γράφουν ὀρθῶς εἰς τὴν γερμανικήν,

ζ) νὰ γνωρίσουν ἀπὸ ἀμέσους ἢ ἐμμέσους πληροφορίας τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν πνευματικὴν ζωὴν καθὼς καὶ τὸν τρόπον ζωῆς τῶν κατοίκων τοῦ γερμανοφώνου χώρου.

Διδακτέα ὕλη :

ΤΑΞΙΣ Α' (ὧραι 2)

1. Λεξιλόγιον : Τὸ λεξιλόγιον αὐτῆς τῆς τάξεως περιλαμβάνει 800 περίπου λέξεις τοῦ βασικοῦ γερμανικοῦ λεξιλογίου. Αἱ λέξεις αὐταὶ ἔχουν σχέσιν μὲ τὸ ἄμεσον περιβάλλον καὶ τὰ διαφέροντα τῶν μαθητῶν καὶ ἐπιλέγονται μὲ κριτήρια τὴν συχνότητα χρήσεως καὶ τὴν χρησιμότητά των εἰς τὰς ἀμεσωτέρας γλωσσικὰς ἀνάγκας τῆς καθημερινῆς κυρίως ζωῆς.

2. Προφορικὸς λόγος:

α) Προφορά. Ἰδιαιτέρα προσοχὴ δίδεται εἰς τοὺς φθόγγους τῆς γερμανικῆς γλώσσης, οἵτινες δὲν ἀπαντῶνται εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Χρειάζεται καθοδήγησις τοῦ μαθητοῦ εἰς τὸ νὰ ἀκούῃ ἐνσυνειδήτως διὰ νὰ ἐπιτύχῃ καλὴν προφοράν. Τοῦτο ἐπιτυγχάνεται διὰ σχετικῶν ἀσκήσεων διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἐξασφαλισθῇ ὁ μαθητὴς εἰς τὴν ὀρθὴν προφορὰν τῶν γερμανικῶν φθόγγων καὶ ἐκφράσεων.

β) Προφορικαὶ ἀσκήσεις. 1) Χρειάζεται νὰ γίνεται ἐπεξεργασία τῶν κειμένων καὶ νὰ δίδεται ἰδιαιτέρα προσοχὴ εἰς τοὺς διαλόγους τοῦ διδακτικοῦ βιβλίου δι' ἐπαναλήψεως τῶν κειμένων αὐτῶν δι' ἀσκήσεων.

2. Νὰ γίνωνται ἐπαναληπτικαὶ ἀσκήσεις (PATTERN DRILL) διὰ τὴν ἐμπέδωσιν τοῦ λεξιλογίου καὶ τῆς γραμματικῆς.

3. Οἱ διάλογοι θὰ ἀποδίδωνται, ἐπιτυχέστερα, ἂν γίνεται διανομὴ «ρόλων», μὲ ἐρωτήρεις καὶ συζητήσεις ἐπὶ τῶν διαλόγων καὶ τῶν κειμένων καὶ πληροφορίας ἀπὸ τὸ περιβάλλον.

Γενικῶς οἱ μαθηταὶ ἀσκοῦνται εἰς τὴν σύνθεσιν ἁπλῶν προτάσεων, καταφατικῶν καὶ ἀρνητικῶν ἐπὶ τῇ βάσει ἀντιστοίχων ἐρωτήσεων καὶ ἐπὶ θεμάτων σχετικῶν μὲ τὴν οἰκογένειαν, τὸ σχολεῖον, τὸ ἐπάγγελμα, τὰ ταξείδια, τὰς ἐπισκέψεις κτλ.

4. Θὰ γίνωνται ἀσκήσεις διὰ τὴν ἀκουστικὴν κατανόησιν.

Ἀνάγνωσις :

Θὰ ἔχῃ τὴν ἀκόλουθον διάταξιν :

α) Ἀνάγνωσις λέξεων, ἐκφράσεων καὶ προτάσεων, αἱ ὁποῖοι γράφονται ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ ἐπὶ τοῦ πίνακος.

β) Ἀνάγνωσις κειμένων καὶ διαλόγων ἐπὶ θεμάτων καθημερινοῦ ἐνδιαφέροντος.

γ) Ἀνάγνωσις μικρῶν κειμένων σχετικῶν μὲ γεωγραφικὰ στοιχεῖα.

δ) Ἀνάγνωσις καὶ ἐκμάθησις μερικῶν μικρῶν ποιημάτων.

Γραμματικὴ καὶ Συντακτικόν :

Εἰς αὐτὴν τὴν τάξιν θὰ διδαχθοῦν τὰ βασικὰ στοιχεῖα τῆς δομῆς τῆς γλώσσης, δηλαδὴ γραμματικὰ καὶ συντακτικὰ φαινόμενα σχετιζόμενα μὲ τὰς πρώτας ἀνάγκας χρήσεως τῆς γλώσσης. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἑξῆς :

Κλίσις τοῦ οὐσιαστικοῦ (ὀνομαστική, αἰτιατική, δοτική ἑνικοῦ καὶ πληθυντικοῦ).

Ὁριστικὸν καὶ ἀόριστον ἄρθρον.

Κλίσις ρημάτων καὶ βοηθητικῶν ρημάτων εἰς τὸν Ἐνεστῶτα. Ἡ προστακτικὴ τοῦ β' προσώπου, ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται χάριν εὐγενείας.

Προθέσεις συντασσόμεναι μετὰ δοτικῆς καὶ αἰτιατικῆς.

Ἀντωνυμίαι : Προσωπικαί, κτητικαί, ἐρωτηματικαὶ καὶ ἐρωτηματικὰ ἐπιρρήματα.

Ἀριθμοί. Ἡ ὥρα. Αἱ ἐποχαὶ τοῦ ἔτους.

Ἡ θέσις τῆς δοτικῆς καὶ αἰτιατικῆς εἰς ὀνόματα καὶ ἀντωνυμίας ὡς ἀντικείμενα.

Ἐρωτήσεις κρίσεως.

Τὰ γραμματικὰ καὶ συντακτικὰ φαινόμενα δὲν διδάσκονται μεμονωμένα, ἀλλὰ πάντοτε ἐπὶ τῇ βάσει προτάσεων καὶ κειμένων καί, ἀφοῦ συνειδητοποιηθοῦν διὰ σχετικῶν ἀσκήσεων, διατυποῦνται εἰς κανόνας.

Γραπταὶ ἀσκήσεις.

Συστηματικαὶ γραπταί, ἐπὶ τῶν δεδιδαγμένων, ἀσκήσεις ἐν τῷ σχολείῳ καὶ κατ' οἶκον πρὸς πληρεστέραν ἀφομοίωσιν καὶ ἐμπέδωσιν.

Ἀντιγραφὴ κειμένων καὶ διαλόγων ἐκ τοῦ διδακτικοῦ βιβλίου.

Γραφὴ καθ' ὑπαγόρευσιν.

Γραπταὶ ἀσκήσεις γραμματικῆς ἐντὸς τῆς αἰθούσης διδασκαλίας καὶ κατ' οἶκον.

Συμπλήρωσις ἐλλιπῶν κειμένων διὰ τὴν ἐξάσκησιν εἰς τὴν γραμματικὴν καὶ τὴν ὀρθογραφίαν.

Γραπτὴ μετατροπὴ τῶν διαλόγων (TRANSFER) διὰ τῶν καταφατικῶν προτάσεων τρεπομένων εἰς ἀρνητικὰς ἢ ἐρωτηματικὰς καὶ ἀντιστρόφως.

Γραπτὴ μετατροπὴ τῶν κειμένων εἰς διαλόγους.

3. Ὡς μέρος τῆς διδακτέας ὕλης τῶν μαθημάτων τῆς Ἱστορίας, τῶν Μαθηματικῶν καὶ τῆς Φυσικῆς δύναται νὰ ληφθοῦν κείμενα ἀρχαίων Ἑλλήνων Ἱστορικῶν, Μαθηματικῶν καὶ Φυσικῶν, τὰ ὁποῖα διδάσκονται ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς ἀντιστοίχους διδακτικὰς ἑνότητας.

4. Ἐκ τῶν τριῶν συγχρόνων εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, τὰς ὁποίας αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος περιλαμβάνουν εἰς τὰ ὑποχρεωτικῶς διδασκόμενα μαθήματα τῶν Προτύπων Ἑλληνικῶν Κλασσικῶν Λυκείων, οἱ μαθηταὶ τῶν σχολείων αὐτῶν διδάσκονται τὰς δύο.

Ἄρθρον 7.

Γενικὴ διάταξις περὶ τῆς κατὰ τάξιν διδακτέας ὕλης τῶν εἰς τὰ Σχολεῖα Γενικῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως διδασκομένων ξένων γλωσσῶν.

1. Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀναλυτικοῦ προγράμματος διδακτέας ὕλης ἑκάστης τῶν ξένων γλωσσῶν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ ἀριθμὸς τῶν σχολικῶν ἐτῶν, καθ' ἃ ἡ γλῶσσα αὕτη ἐδιδάχθη εἰς τοὺς μαθητὰς ἑκάστης τῶν τάξεων, εἰς τρόπον ὥστε εἰς τὴν τάξιν, τῆς ὁποίας οἱ μαθηταὶ διδάσκονται τὸ πρῶτον τὴν ξένην γλῶσσαν, ἐφαρμόζεται τὸ προβλεπόμενον διὰ τὴν πρώτην (Α') τάξιν τοῦ Γυμνασίου ἀναλυτικὸν πρόγραμμα τῆς γλώσσης αὐτῆς, εἰς τὴν τάξιν, τῆς ὁποίας οἱ μαθηταὶ διδάσκονται διὰ δεύτερον σχολικὸν ἔτος τὴν ξένην γλῶσσαν, ἐφαρμόζεται τὸ προβλεπόμενον διὰ τὴν δευτέραν (Β') τάξιν Γυμνασίου ἀναλυτικὸν πρόγραμμα καὶ καθεξῆς ὡσαύτως.

2. Αἱ διατάξεις τῆς προηγουμένης παραγράφου δὲν ἀφοροῦν εἰς μεμονωμένας περιπτώσεις μαθητῶν, διδαχθέντων τὴν ξένην γλῶσσαν διάφορον ἀριθμὸν ἐτῶν πρὸς τοὺς λοιποὺς μαθητὰς τῆς, εἰς ἣν φοιτοῦν, τάξεως.

Εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Μαΐου 1978

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Δ. ΤΣΑΤΣΟΣ

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ

(2)

ΠΡΟΕΔΡΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 374

Περὶ τοῦ ἀναλυτικοῦ προγράμματος τῆς Γ' τάξεως τοῦ ἡμερησίου Γυμνασίου καὶ τοῦ ὡρολογίου καὶ ἀναλυτικοῦ προγράμματος τοῦ Ἑσπερινοῦ Γυμνασίου.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει :

1. Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 28 παρ. 6 τοῦ Ν. 309/1976.
2. Τὰς ὑπ' ἀριθμ. 17, 80, 83, 84, 86, 87 καὶ 88/1977 πράξεις τοῦ Κέντρου Ἐκπαιδευτικῶν Μελετῶν καὶ Ἐπιμορφώσεως (ΚΕΜΕ).
3. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 170/1978 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, ἀποφασίζομεν :

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ Γ' ΤΑΞΕΩΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

Ἄρθρον 1.

Τὸ ἀναλυτικὸν πρόγραμμα τῶν διδασκομένων μαθημάτων εἰς τὴν Γ' τάξιν τοῦ Γυμνασίου εἶναι τὸ ἀκόλουθον :

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΙΣΤΙΣ ΚΑΙ ΖΩΗ

ΣΚΟΠΟΣ

Σκοπὸς τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν εἰς τὴν Γ' τάξιν τοῦ Γυμνασίου εἶναι :

Νὰ μυήσῃ τοὺς ἀνησύχους ἐφήβους τῶν 15 ἐτῶν εἰς τὰ βασικὰ δόγματα τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, διὰ νὰ μάθουν, τί πρέπει νὰ πιστεύουν.

Νὰ θεμελιώσῃ θεωρητικῶς καὶ θεολογικῶς τὴν ἠθικὴν συμπεριφορὰν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ.

Νὰ δώσῃ ἀπάντησιν εἰς βασικὰ πρακτικὰ προβλήματα τῆς ἠθικῆς διαγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ

Νὰ καταδείξῃ τὴν ἄμεσον σχέσιν τῆς πίστεως καὶ τῆς ζωῆς τοῦ πιστοῦ πρὸς τὴν ὀρθόδοξον λατρείαν.

ΔΙΔΑΚΤΕΑ ΥΛΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Η ΠΙΣΤΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΗΜΩΝ

Ἡ πίστις ὡς ἀποδοχὴ αὐθεντίας. Ἡ ἀναγκαιότης τῆς Πίστεως.

Ἡ πίστις ὡς ἐμπιστοσύνη εἰς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ. Ὀρθόδοξος πίστις.

«Πρᾶξις θεωρίας ἐπίβασις.»

ΜΕΡΟΣ Α'.

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

2. Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ.

Αἱ πηγαὶ τῆς θείας Ἀποκαλύψεως.

Τὸ θεϊκὸν καὶ τὸ ἀνθρώπινον στοιχεῖον εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν.

Ἡ σπουδαιότης τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως διὰ τὴν Ἐκκλησίαν.

3. ΤΡΙΑΔΙΚΟΣ ΘΕΟΣ

«Ὅτι σοὶ πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι». Ἡ Τριαδικὴ θεοφάνεια κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν.

Ἡ φανέρωσις τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ εἰς τὴν δημιουργίαν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν.

Σύνοψις τῆς ἀληθείας διὰ τὴν Ἁγίαν Τριάδα.

4. ΑΓΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ, ΠΑΤΗΡ

«Ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος, ὁ ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος» (εὐχὴ τρισαγίου ὕμνου).

Ἡ Θεολογικὴ σημασία τοῦ τρισαγίου ὕμνου καὶ τῆς εὐχῆς του.

Ἡ ἁγιότης τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ σεβασμὸς τοῦ ὀνόματός του.

Ἡ γνῶσις τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν λειτουργικὸν χῶρον.

5. ΑΓΙΟΣ ΙΣΧΥΡΟΣ, Ο ΥΙΟΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«Καὶ ἔσται τὰ ἐλέη τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Ὁ Χριστός, τὸ κέντρον τῆς Λατρείας.

Ὁ Χριστὸς ὡς ὁ Κύριος, ὁ Δημιουργὸς καὶ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

Ὁ ἀχώρητος Θεὸς καὶ ἡ πανταχοῦ παρουσία τοῦ Χριστοῦ.

6. ΑΓΙΟΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ. ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

«Νῦν τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, ἐπὶ πᾶσαν σάρκα ἐκκέχυται» (ἰδιομελ. Ἑσπερινοῦ Πεντηκοστῆς). Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἰς τὴν Λατρείαν.

Τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος : Ὁ χορηγὸς τῆς ζωῆς καὶ τῆς Ἀθανασίας, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν.

Ὁ ἀληθινὸς Παράκλητος – Τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας.

7. Η ΣΑΡΚΩΣΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΛΟΓΟΥ

«Καταδεξάμενος διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν σαρκωθῆναι ἐκ τῆς ἁγίας Θεοτόκου... ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσας» («Ὁ Μονογενὴς Υἱός....»).

Τὸ μήνυμα τῶν Χριστουγέννων ὅπως παρουσιάζεται εἰς τὸ τροπάριον τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ τῶν Χριστουγέννων «Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ».

Τὸ πρόσωπον τῆς Θεοτόκου καὶ ὁ ρόλος της εἰς τὴν σάρκωσιν τοῦ λόγου.

8. Ο ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΣ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

«...ἄνθρωπος γενόμενος δι' ἡμᾶς οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος...» (Δοξαστικὸν Ἑσπερινοῦ Κυριακῆς πλ. Β' ἤχου).

Ἡ θεανθρωπίνη φύσις τοῦ Κυρίου (σύνοψις διδασκαλίας).

«Ἡ ἄμπελος καὶ τὰ κλήματα» Σημασία τῆς παραβολῆς.

9. Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΥΤΡΩΤΗΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

«Σῶσαι θέλων τὸν κόσμον ὁ τῶν ὅλων κοσμήτωρ, πρὸς τοῦτον αὐτεπάγγελτος ἦλθε» (Σ' τοῦ Ἀκαθίστου).

Ὁ Μεσσίας. Τὸ λυτρωτικὸν μήνυμα τοῦ Χριστοῦ, ὅπως παρουσιάζεται εἰς τὴν θείαν λατρείαν (Στ' ὥρα κ.λπ.).

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς τὸ Α' καὶ τὸ Ω' εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ζωὴν ἡμῶν.

10. Η ΣΤΑΥΡΙΚΗ ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

«ΣΑΡΚΙ ὑπνώσας ὡς θνητὸς ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος».

Ἡ προσφορὰ τῶν Τιμίων Δώρων : Ἐπιστροφὴ εἰς τὸν Θεὸν καὶ κοινωνία ἀγάπης. Ὁ συμβολισμὸς τῆς Μεγάλης Εἰσόδου.

Τὸ νόημα τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ.

11. Ο ΑΓΓΕΛΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

«Ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη....» (Α' τοῦ Ἀκαθίστου).

Οἱ Ἄγγελοι εἰς τὴν θείαν Λατρείαν.

Τὸ ἔργον τῶν ἀγγέλων εἰς τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ κόσμου.

Οἱ ἄγγελοι προστάται καὶ βοηθοὶ τῶν πιστῶν.

12. Ο ΚΟΣΜΟΣ, Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«Πιστεύω εἰς ἕνα Θεὸν.....»ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς» (Σύμβολον τῆς Πίστεως).

Ἡ δημιουργία ἔργον τῆς ἀγάπης καὶ τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ.

Ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου «ἐκ τοῦ μὴ ὄντος» (εὐχὴ τρισαγίου ὕμνου).

13. Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΙΚΩΝ ΚΑΙ ΟΜΟΙΩΣΙΣ ΘΕΟΥ.

«Πλάσας τὸν ἄνθρωπον, χοῦν λαβὼν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ εἰκόνι τῇ σῇ ὁ Θεός, τιμήσας.....» (εὐχὴ πρὸ τοῦ καθαγιασμοῦ τῆς Λειτουργίας τοῦ Μ. Βασιλείου).

Ὁ ἄνθρωπος ὡς εἰκὼν τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου.

14. Η ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

«Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς...» (Κυριακὴ προσευχή).

Τὰ τέκνα ὁμιλοῦν πρὸς τὸν Πατέρα των.

Ἡ εἰδικὴ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ διὰ τὰ λογικὰ πλάσματά του.

Πρόνοια καὶ προορισμὸς (ἀπόλυτος προορισμός, τύχη κτλ.).

15. Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

«Ἡμάρτηκα Κύριε, ἡμάρτηκα καὶ τὰς ἀνομίας μου ἐγὼ γιγνώσκω» (Εὐχὴ Μανασσῆ ἐκ τοῦ Μ. Ἀποδείπνου).

Τὸ οὐσιαστικὸν περιεχόμενον τῆς ἁμαρτίας καὶ αἱ συνέπειαι αὐτῆς.

Ἡ ἀπολύτρωσις τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν Χριστιανισμὸν καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ (εἴδωλα, μυθολογίαι, θρησκεῖαι, ἀθεΐα κτλ.).

16. Η ΧΑΡΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ...» (ἀπὸ τὴν θείαν Λειτουργίαν). Τί εἶναι ἡ θεία Χάρις.

Ἐνέργειαι καὶ δωρεαὶ τῆς θείας Χάριτος.

Ἡ θεία Χάρις καὶ ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου.

17. ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

«Ἡ θεία Χάρις ἡ πάντοτε τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα» (ἀπὸ τὴν ἱερὰν ἀκολουθίαν τῆς χειροτονίας).

Τὰ Μυστήρια εἰς τὴν Λατρείαν : ἀριθμός, διαίρεσις, ἀναγκαιότης, ἐγκυρότης, τελετουργικὸν πλαίσιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου τελοῦνται.

Ἡ θεολογία τῶν Μυστηρίων.

18. Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«Οὐκέτι εἰς τὴν ἐπίγειον Ἱερουσαλήμ..., ἀλλὰ συνανυψῶ ὑμᾶς εἰς τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν» (Ὄρθρος τῆς Μ. Δευτέρας).

Ἡ κοινωνία τοῦ Θεοῦ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ κλῆσις τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Θεία Λειτουργία ὡς μετοχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

19. Η ΚΑΙΝΗ ΚΤΙΣΙΣ ΚΑΙ Η ΦΥΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

«Πεντηκοστὴν ἑορτάζομεν καὶ Πνεύματος ἐπιδημίαν..» (ἀπὸ τὴν ἀκολουθίαν τῆς Πεντηκοστῆς).

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι διαρκὴς Πεντηκοστή.

Ἡ Ἐκκλησία ὡς λατρευτικὴ κοινότης.

Ἡ Πεντηκοστὴ καὶ αἱ πρακτικαὶ ἐπιπτώσεις αὐτῆς εἰς τὴν ζωὴν τοῦ πιστοῦ.

20. ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

«Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε..» (ἀκολουθία Βαπτίσματος).

Τὸ Ἅγιον Βάπτισμα : ὁρατὰ σημεῖα, ἀποτελέσματα, συμβολισμοί, σημασία.

Τὸ Ἅγιον Χρῖσμα καὶ ἡ σημασία αὐτοῦ.

Ἐκκλησία ἐπὶ τῆς γῆς (στρατευομένη) καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν (θριαμβεύουσα).

21. Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΕΟΡΤΗ

«Ἑορτῶν ἑορτὴ καὶ πηνύγυρις πανηγύρεων» (Ἀναστάσιμος Κανών.)

Ἡ χαρὰ τῆς Κυριακῆς ἑορτῆς διὰ τοὺς πιστούς.

Ἡ ὕλη καὶ ἡ μορφὴ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Λατρείαν.

Ἡ χρῆσις καὶ ἡ σημασία τῶν ἱερῶν σκευῶν καὶ τῶν ἀμφίων

22. Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

«ἡ πρὸ αἰώνων Σοφία, Ζωή, Ἁγιασμός, Δύναμις, τὸ Φῶς τὸ ἀληθινόν.» (ἀπὸ τὴν Θείαν Λειτουργίαν τοῦ Μ. Βασιλείου, εὐχὴ πρὸ τοῦ καθαγιασμοῦ).

Η ΑΛΗΘΕΙΑ, ὡς Σοφία, Ζωή, Δύναμις. Τὸ νόημα τοῦ ὀρθοδόξου δόγματος.

Προσπάθειαι διὰ τὴν διατύπωσιν τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας.

Ἀλήθεια ἐξ ἀποκαλύψεως καὶ ἀνθρωπίνη γνῶσις.

23. Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΑΙ ΑΙΡΕΣΕΙΣ

«Οἱ Προφῆται ὡς εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν... οὕτω φρονοῦμεν...» (Συνοδικὸν τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας).

Τὸ μυστήριον τῆς Ἀληθείας καὶ ὁ ὀρθολογισμὸς τῆς αἱρέσεως.

Ἡ Ὀρθοδοξία ἀντιμετωπίζει τὰς διαφόρους αἱρέσεις καὶ ἰδεολογίας (παρελθὸν – παρόν).

24. ΤΟ ΚΑΚΟΝ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

«Ποία τοῦ βίου τρυφὴ διαμένει λύπης ἀμέτοχος....» (ἀπὸ τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν).

Ἡ εἴσοδος τοῦ Φυσικοῦ καὶ τοῦ ἠθικοῦ κακοῦ εἰς τὸν κόσμον (ἀσθένεια, πόνος, θλίψις, δουλεία, καταδυνάστευσις κτλ.).

Τὸ γεγονὸς τοῦ θανάτου. Ὁ Ἅδης, ἔσχατος ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου.

25. ΕΙΔΟΜΕΝ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟΝ.

«Τῶν μαθητῶν ὁρώντων Σε ἀνελήφθης, Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα συνεδριάζων» (ἀπὸ τὴν ἀκολουθίαν τῆς Ἀναλήψεως).

Ὑπόσχεσις τῆς ἀποστολῆς τοῦ Παρακλήτου.

Τὸ γεγονὸς καὶ ἡ σημασία τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου.

Ἡ ἀνύψωσις τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ Πατρός.

26. Η ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ ΤΟΥ ΕΡΧΟΜΕΝΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης....» (Σύμβολον τῆς Πίστεως).

Ὁ Κριτὴς τῶν ζώντων καὶ τῶν νεκρῶν.

Τὸ νόημα τῆς «ὀγδόης» ἡμέρας.

ΜΕΡΟΣ Β'.

ΟΡΘΟΠΡΑΞΙΑ

(Δεῖξόν μοι τὴν πίστιν σου ἐκ τῶν ἔργων σου)

27. ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΖΩΗ

«Ἔλαμψον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, φιλάνθρωπε Δέσποτα, τὸ τῆς σῆς θεογνωσίας ἀκήρατον φῶς.....» (εὐχὴ πρὸ τῶν Ἀναγνωσμάτων).

Ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον λατρείαν.

Τὰ γνωρίσματα τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον.

28. ΤΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

«Σοφία. Ὀρθοί. Φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι» (Θεία Λειτουργία Προηγιασμένων).

Ὁ φυσικὸς καὶ ἠθικὸς Νόμος.

Ἡ ἀποκάλυψις τοῦ Νόμου εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην καὶ τὸ μήνυμα τῆς ἀγάπης εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην.

29. Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

«Καταξίωσον ἡμᾶς μεταλαβεῖν,... μετὰ καθαροῦ συνειδότος» (εὐχὴ τῆς θείας Λειτουργίας μετὰ τὸν καθαγιασμόν).

Ἡ ἔννοια καὶ ἡ λειτουργία τῆς συνειδήσεως.

Μορφαὶ ἀσθενοῦς συνειδήσεως. Ὑποσυνείδητον.

Γνωρίσματα τῆς καθαρᾶς συνειδήσεως.

30. Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

«...ἵνα μὴ ἐλευθερίαν ἄλλοις ἐπαγγελλόμενος, αὐτὸς ὡς δοῦλος τῆς ἁμαρτίας ἀδόκιμος γένωμαι.....».

Ἡ ἐλευθερία εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἁμαρτία ὡς στέρησις τῆς ἐλευθερίας.

Ἀγὼν καὶ ἀγωγὴ διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς ἐλευθερίας.

31. Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

«Τῆς ξηρανθείσης συκῆς διὰ τὴν ἀκαρπίαν.... » (ἀπόστιχα Ὄρθρου Μ. Δευτέρας).

Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Αἱ ἀρεταὶ ὡς καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ πραγματοποίησις τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

32. Η ΗΘΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

«Ὁδήγησον ἡμᾶς ἐν τῇ ὁδῷ σου, τοῦ πορεύεσθαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου....» (εὐχὴ Α' ἀντιφώνου, ἀπὸ τὴν Θ. Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων).

Τὸ νόημα τῆς ἠθικῆς ζωῆς.

Ὁ λειτουργικὸς χαρακτὴρ τῆς ἠθικῆς πράξεως.

Ἡ ἄσκησις τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ἠθικὴν ζωήν.

33. ΤΟ ΠΡΩΤΟΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ – Ο ΧΡΙΣΤΟΣ Η ΕΛΠΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

«Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ, καταφυγή μου ὁ Υἱός, σκέπη μου τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον....» (ἀπὸ τὸ Μ. Ἀπόδειπνον).

Τὸ Πρωτοευαγγέλιον. Ἡ θεία Οἰκονομία καὶ ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀπελπισία καὶ τὸ ἀδιέξοδον τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ χριστιανικὴ ἐλπίς.

34. Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

«Εἰ οὖν ὑμεῖς φίλοι μου ἐστέ, ἐμὲ μιμεῖσθε...» (καὶ νῦν Ὄρθρου Μ. Πέμπτης).

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀνθρωπίνη ἀγάπη.

Ἡ «ἐν Χριστῷ» ἀδελφότης τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ εἰρήνη καρπὸς ἀδελφικῆς ἀγάπης.

35. Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

«Μέγας εἶ, Κύριε, καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα Σου. ..»(Β' εὐχὴ Μ. Ἁγιασμοῦ Θεοφανείων).

Ἡ Χριστιανικὴ θεώρησις τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἡ θεμελίωσις καὶ τὸ νόημα τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἡ πολιτιστικὴ δημιουργία καὶ ἡ εὐθύνη τῶν Χριστιανῶν.

36. Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΓΑΘΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

«Ὁ εὐλογήσας τοὺς πέντε ἄρτους ἐν τῇ ἐρήμῳ...εὐλόγησον τὸν σῖτον, τὸν οἶνον καὶ τὸ ἔλαιον» (Ἀκολουθία ἀρτοκλασίας).

Ὁ εὐχαριστιακὸς χαρακτὴρ τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν.

Τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς καὶ ἡ ὀρθὴ ἀπόλαυσις αὐτῶν.

Ὁ κίνδυνος τοῦ πρακτικοῦ ὑλισμοῦ.

37. ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

«Τὰ νήπια ἔκθρεψον, τὴν θεότητα παιδαγώγησον, τὸ γῆρας περικράτησον ... χωρῶν πρόστηθι, ὀρφανῶν ὑπεράσπισον, αἰχμαλώτους ῥῦσαι, νοσοῦντας ἴασαι....» (ἀπὸ τὴν θείαν Λειτουργίαν τοῦ Μ. Βασιλείου, εὐχὴ μετὰ τὸ «Ἐξαιρέτως»).

Ἡ κοινωνικὴ ἀθλιότης καὶ ἡ ἀγωνία τοῦ Χριστοῦ ὡς ἀδελφοῦ τῶν «ἐλαχίστων».

Ἡ διακονία τοῦ Χριστιανοῦ εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον.

38. Η ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

«Καταξίωσον ἡμᾶς Δέσποτα μετὰ παρρησίας, ἀκατακρίτως τολμᾶν ἐπικαλεῖσθαί Σε....» (Κυριακὴ Προσευχή).

Ἡ προσευχὴ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου.

Εἴδη προσευχῆς καὶ περιεχόμενον αὐτῆς.

Ἀναγκαιότης καὶ ἀποτελεσματικότης τῆς προσευχῆς.

39. ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ.

«...ἅρμοσον τὸν δοῦλόν σου ... καὶ τὴν δούλην σου.... ὅτι παρὰ σοῦ ἁρμόζεται ἀνδρὶ γυνή» (ἀπὸ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Γάμου).

«Ἄρσεν καὶ Θῆλυ» Τὸ μυστήριον τῆς ἀγάπης.

Τὸ μυστήριον τοῦ Γάμου καὶ τῆς οἰκογενείας.

Προβλήματα τῆς συγχρόνου οἰκογενείας.

40. Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ

«Ταχὺς εἰς ἀντίληψιν, μόνος ὑπάρχων Χριστέ, ταχεῖαν τὴν ἄνωθεν δεῖξον ἐπίσκεψιν....» (ἀκολουθία τοῦ Ἁγ. Εὐχελαίου).

Τὸ ἀγαθὸν τῆς ὑγείας καὶ ἡ μέριμνα τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ἀσθενείας.

Τὸ πρόβλημα τῆς ὑγείας εἰς τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον καὶ ἡ εὐθύνη τοῦ Χριστιανοῦ διὰ τὴν διατήρησιν αὐτῆς.

41. Η ΕΙΡΗΝΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«....εἰρήνην τῷ κόσμῳ Σου δώρησαι» (Θ. Λειτουργία Χρυσοστόμου, ὀπισθάμβωνος εὐχή).

Δεήσεις διὰ τὴν εἰρήνην εἰς τὴν Θ. Λατρείαν.

Τὸ νόημα τῆς εἰρήνης διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Τὰ ἀνθρώπινα προβλήματα καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου.

42. Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«... τὴν πόλιν σου διὰ τῆς Θεοτόκου συντήρησον Πολυέλεε».

Πόλις, κράτος, ἔθνος, φυλή: Ἀναζητήσεις καθολικῆς ἑνότητος τῶν ἀνθρώπων. Τὸ ὅραμα μιᾶς παγκοσμίου κοινότητος.

Τὰ καθήκοντα τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν ἀρχομένων.

43. ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

«Παριστάμενα φόβῳ τὰ Χερουβείμ, ἐξιστάμενα τρόμῳ τὰ Σεραφείμ, τὸν τρισάγιον ὕμνον προσφέρει» (Τριαδικὸς ὕμνος ἤχου πλ. Β' Ὄρθρου Μ. Τεσσαρακοστῆς).

Ὅρκος «Οὐ λήψει τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐπὶ ματαίῳ».

Βλασφημία. Στίγμα πολιτισμοῦ καὶ ἀχαρακτήριστος ἀχαριστία.

44. ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΚΑΙ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

Εὐχαὶ γονέων στηρίζουσι θεμέλια οἴκων» (ἀπὸ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ γάμου).

Ἡ οἰκογένεια ὡς κοινωνία ἀγάπης.

Ἡ τάσις δι' ἀνεξαρτησίαν καὶ ἀποδέσμευσιν.

Σχολεῖον: ἐργαστήριον γνώσεως καὶ χαρακτῆρος. Πειθαρχία καὶ ἐλευθερία εἰς τὸ σχολεῖον,-φόβος καὶ ἀγάπη πρὸς τοὺς διδασκάλους.

45. ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ

«....σβέσον τὰ φρυάγματα τῶν ἐθνῶν... » (Λειτουργία Μ. Βασιλείου).

Περὶ φόνου.

Περὶ πολέμου.

46. ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΗΜΩΝ

«Ὁ θέλων πρῶτος εἶναι, ἔστω ἔσχατος» («Καὶ νῦν» Ἀπὸ στίχων Μ. Πέμπτης πρωΐ).

Τὸ μεγαλεῖον τῆς αὐτοθυσίας.

Αὐτοκτονία καὶ εὐθανασία.

47. ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΙΜΗΝ

Τὸ καλὸν ὄνομα.

Ὁ θησαυρὸς τῆς ἁγνότητος ἡμῶν καὶ τῶν ἄλλων.

Οἱ κλέπται τοῦ θησαυροῦ.

48. ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΝ

«Βλέπε χρημάτων ἐραστά, τὸν διὰ ταῦτα ἀγχόνην χρησάμενον» (τροπάριον Μ. Πέμπτης πρωΐ).

Ἡ κλοπή, ἄμεσος καὶ ἔμμεσος.

Τὸ ψεῦδος («κατὰ συνθήκην», σκοπιμότης κτλ.).

49. «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ ΜΑΘΕΤΕ».

«Δικαιοσύνην μάθετε οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς» (στίχος Μ. Ἀλληλουαρίου ἀκολουθίας Νυμφίου.)

Ἡ θεία καὶ ἡ ἀνθρωπίνη δικαιοσύνη.

Ἀδικία καὶ δικαστήρια.

Αὐτοδικία.

50. «ΕΞ ΗΜΕΡΑΣ ΕΡΓΑ».

«Τὸ τάλαντον ὅσοι πρὸς Θεοῦ ἐδέξασθε.... αὐξήσατε ψάλλοντες» (Ὠδὴ Δ' Ὄρθρου Μ. Τρίτης).

Ἡ ἐργασία ὡς ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ.

Ἐκλογὴ καὶ ἄσκησις τοῦ ἐπαγγέλματος.

Τὸ δικαίωμα καὶ ἡ χρησιμότης τῆς ἀναπαύσεως.

51. Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

«Ἀνέτειλε τὸ ἔαρ, δεῦτε εὐχηθῶμεν» (Δοξαστικὸν Ὄρθρου Ἁγ. Γεωργίου).

Τὸ ἄγχος τῆς ζωῆς καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς χαλαρώσεως.

Τὸ πρόβλημα τοῦ καθημερινοῦ παιγνιδίου.

Τὸ ναὶ καὶ τὸ ὄχι εἰς τὰς διασκεδάσεις.

52. Η ΦΙΛΙΑ

«Εὑρίσκει Φίλιππος τὸν Ναθαναήλ» (Εὐαγγ. ἀνάγνωσμα Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας).

Ἡ ἀναγκαιότης καὶ αἱ ὠφέλειαι τοῦ «φιλεῖν καὶ φιλεῖσθαι».

Ἡ πραγματικὴ φιλία καὶ αἱ παραχαράξεις αὐτῆς.

«Φθείρουσιν ἤθη χρηστὰ ὁμιλίαι κακαί».

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΕΚ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ: Ὧραι 4.

ΔΙΔΑΚΤΕΑ ΥΛΗ

Κείμενα

1. Δραματικὴ ποίησις: ὧραι 2, ἀπὸ τὴν 21ην Σεπτεμβρίου ἕως τὴν 15ην Ἀπριλίου.

Εἰσαγωγή: Γένεσις καὶ ἐξέλιξις τῆς δραματικῆς ποιήσεως. Σύνδεσις αὐτῆς πρὸς τὴν διονυσιακὴν λατρείαν. Ὁ ἰδιαίτερος χαρακτὴρ τῆς τραγῳδίας. Ἑορταὶ τοῦ Διονύσου καὶ παραστάσεις τραγῳδιῶν-τὸ ἀρχαῖον θέατρον – Οἱ τρεῖς μεγάλοι δραματουργοί: Αἰσχύλος, Σοφοκλῆς, Εὐριπίδης.

Διδασκαλία δύο τοὐλάχιστον ἐκ τῶν ἀκολούθων τραγῳδιῶν: Αἰσχύλου Προμηθεὺς Δεσμώτης (Οἱ στ. 561–906 ἐν συντομωτάτῃ περιλήψει). Σοφοκλέους Ἀντιγόνη, Εὐριπίδου Ἰφιγένεια ἡ ἐν Ταύροις.

2. Φιλοσοφικὰ κείμενα: Ὧραι 2, ἀπὸ τῆς 21ης Σεπτεμβρίου ἕως τὴν 31ην Ἰανουαρίου.

α) Εἰσαγωγὴ διαλαμβάνουσα 1) σύντομον καὶ ἁπλῆν κατάδειξιν τῆς σημασίας τῆς φιλοσοφίας διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ 2) τὸν βίον καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωκράτους ὡς καὶ τὸν βίον καὶ τὸ ἔργον τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους.

β) Διδασκαλία τῶν ἀκολούθων κειμένων: 1) Πλάτωνος «Κρίτων», 2) Πλάτωνος «Ἀπολογία Σωκράτους» (ἀποσπάσματα), 3) Πλάτωνος «Φαίδων» (Κεφ. 1—8 καὶ 64-67) καὶ 4) Ἀποσπάσματα ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἀρετὴν γενικῶς καὶ τὴν φιλίαν, ἐπιλελεγμένα ἐκ τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ ὀγδόου βιβλίου τῶν «Ἠθικῶν Νικομαχειῶν» τοῦ Ἀριστοτέλους.

3. Οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες Λυρικοί: Ὧραι 2, ἀπὸ τῆς 1ης Φεβρουαρίου ἕως τὸ τέλος τοῦ διδακτικοῦ ἔτους.

Εἰσαγωγή: Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς λυρικῆς ποιήσεως καὶ ἡ ἐξέλιξις αὐτῆς εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα – Τὰ εἴδη τῆς λυρικῆς ποιήσεως καὶ οἱ κυριώτεροι ἀντιπρόσωποι αὐτῆς.

Διδασκαλία τῆς ἐλεγείας, τοῦ ἐπιγράμματος, τῆς ἰαμβικῆς, τῆς μελικῆς καὶ τῆς χορικῆς ποιήσεως (διθυράμβου-πινδαρικῆς ᾠδῆς-χορικῶν μερῶν τῶν τραγῳδιῶν καὶ τῶν λυρικωτέρων περικοπῶν ἐκ τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους) ἐπὶ τῇ βάσει Ἀνθολογίου Λυρικῆς Ποιήσεως.

4. Ρητορική – Ἀνθολόγιον Ρητόρων: Ὧραι 2, ἀπὸ τῆς 16ης Ἀπριλίου μέχρι τέλους τοῦ διδακτικοῦ ἔτους.

Διδασκαλία τοῦ Γ' Ὀλυνθιακοῦ καὶ τοῦ Περὶ τῆς Ροδίων ἐλευθερίας λόγου τοῦ Δημοσθένους ἐξ ἐγκεκριμένου ἀνθολογίου Ρητόρων.

ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ: Ὧραι 4. ΔΙΔΑΚΤΕΑ ΥΛΗ

1. Γλωσσικὴ διδασκαλία: ὥρα 1, ἀπὸ τῆς 21ης Σεπτεμβρίου ἕως τὸ τέλος Ἰανουαρίου.

Εἰδικώτερος σκοπὸς τῆς γλωσσικῆς διδασκαλίας εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν εἶναι ἡ κατὰ τὸ δυνατὸν ὁλοκλήρωσις τῆς γλωσσικῆς καταρτίσεως τῶν μαθητῶν διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν συνθετωτέρων συντακτικῶν φαινομένων καὶ διὰ τῆς παρακολουθήσεως τῆς ἱστορικῆς ἐξελίξεως τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, εἰς τὰς γενικωτέρας αὐτῆς γραμμάς.

Ἡ γλωσσικὴ διδασκαλία περιλαμβάνει:

Ι. Διδασκαλίαν συντακτικοῦ τῆς Δημοτικῆς, κατὰ τὸ Α' τρίμηνον. Μετὰ τὴν ἐπανάληψιν τῶν κυρίων σημείων τῆς διδαχθείσης εἰς τὴν Β' τάξιν ὕλης, διδάσκεται συστηματικῶς ἡ καθ' ὑπόταξιν σύνταξις καὶ ὁ πλάγιος λόγος.

2. Ἐπιτομὴν τῆς Ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς 11ης Δεκεμβρίου ἕως τὴν 31ην Ἰανουαρίου. Σκοπὸς τῆς διδασκαλίας αὐτῆς εἶναι νὰ γνωρίσουν οἱ μαθηταὶ τὴν ἀδιάσπαστον ἑνότητα τῆς γλώσσης μας ἀπὸ τὰ ὁμηρικὰ ἔπη μέχρι σήμερον, δεδομένου ὅτι ἐντὸς αὐτῆς περιέχεται ἡ ἱστορικὴ ἐξήγησις τοῦ τυπικοῦ καὶ τῆς ὀρθογραφίας τῆς δημοτικῆς. Εἰδικώτερος σκοπὸς εἶναι νὰ γνωρίσουν οἱ μαθηταὶ μας τὰς προγενεστέρας μορφὰς τῆς γλώσσης των ἐν γενικαῖς γραμμαῖς, διὰ τῆς παρουσιάσεως μετὰ προσοχῆς ἐπιλελεγμένων κειμένων (ὁμηρικὴ γλῶσσα ἀρχαῖαι ἑλληνικαὶ διάλεκτοι–ἀττικὴ διάλεκτος–ἑλληνιστικὴ κοινὴ – ἀττικισμὸς – δημώδης Βυζαντινὴ – νεοελληνικαὶ διάλεκτοι–καθαρεύουσα νεοελληνικὴ κοινή, δημοτική). Ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ ἔκτασις τῶν κειμένων ἑκάστης ἐποχῆς θὰ αὐξάνῃ προοδευτικῶς. Περισσότερα κείμενα θὰ δοθοῦν διὰ τὰς μετὰ τὴν ἀττικὴν διάλεκτον περιόδους.

ΙΙ. Ἐκθέσεις: ὥρα 1.

Τὰ θέματα θὰ ἐπιλέγωνται: Ἀπὸ τὰς ἐμπειρίας καὶ τοὺς ἐρεθισμοὺς τῶν μαθητῶν ἐκ τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, τῆς καθημερινῆς ζωῆς καὶ τῶν πολιτιστικῶν ἐπιτευγμάτων τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου (τοπία, ἐκδρομαί, ταξίδια, ἐπισκέψεις

εἰς βιομηχανίας, μουσεῖα, ἱδρύματα, περιγραφαὶ γεγονότων, σκηνῶν, καταστάσεων, δραστηριότητες ἐπαγγελματιῶν κλτ.) Εἰς τὴν τάξιν αὐτὴν σκόπιμον εἶναι νὰ ἀσκοῦνται οἱ μαθηταὶ εἰς τὴν σύνταξιν αἰτήσεων, ἀναφορῶν, τηλεγραφημάτων, δημοσίων ἐγγράφων κτλ.

III. Νεοελληνικὰ Ἀναγνώσματα. Ὧραι 2, ἀπὸ τῆς 21ης Σεπτεμβρίου ἕως τὴν 31ην Ἰανουαρίου καὶ 3 ὧραι, ἀπὸ τῆς 1ης Φεβρουαρίου ἕως τὸ τέλος τοῦ διδακτικοῦ ἔτους.

Διδασκαλία χαρακτηριστικῶν κειμένων ἀπὸ τὰς κυριωτέρας περιόδους τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας: δημοτικὰ τραγούδια–κυρίως τὰ ἱστορικά, κείμενα τῆς κρητικῆς λογοτεχνίας, τοῦ νεοελληνικοῦ διαφωτισμοῦ, ἀπομνημονεύματα εἰς τὴν δημοτικήν, κείμενα τῆς ἑπτανησιακῆς σχολῆς, τῆς νέας ἀθηναϊκῆς σχολῆς, τῆς λογοτεχνίας τοῦ μεσοπολέμου καὶ τῆς νεωτέρας συγχρόνου λογοτεχνίας. Διδάσκονται ἐπίσης ἁπλᾶ δοκίμια ὡς καὶ ἀποσπάσματα θεατρικῶν ἔργων καὶ τέλος κείμενα ἐκ τῆς ξένης λογοτεχνίας, ὅπως καὶ εἰς τὰς προηγουμένας τάξεις.

Ἑκάστης τῶν ἀνωτέρω ἑνοτήτων προτάσσεται σύντομος γραμματολογικὴ ἐνημέρωσις.

ΙΣΤΟΡΙΑ: Ὧραι 2

ΣΚΟΠΟΣ

Διὰ τῆς διδασκαλίας τῆς ἱστορίας τῶν νεωτέρων χρόνων εἰς τὴν Γ' τάξιν τοῦ Γυμνασίου ἐπιδιώκεται οἱ μαθηταί, μέρος τῶν ὁποίων δὲν θὰ ἔχουν ἴσως ἄλλην εὐκαιρίαν νὰ διδαχθοῦν νεωτέραν ἱστορίαν, νὰ παρακολουθήσουν τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ νεωτέρου ἀνθρώπου καὶ νὰ ἐνημερωθοῦν ἐπὶ τῶν προβλημάτων, τῶν ἐπιδιώξεων, καὶ τῶν προσδοκιῶν τοῦ συγχρόνου κόσμου, ἰδιαιτέρως τοῦ εὐρωπαϊκοῦ καὶ ἀκόμη εἰδικώτερον τοῦ Ἑλληνικοῦ.

ΔΙΔΑΚΤΕΑ ΥΛΗ

I. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

α) Ἀνασκόπησις τοῦ παρελθόντος ἕως τὸ τέλος τοῦ μεσαίωνος.
β) Σκοπιμότης μελέτης τῆς ἱστορίας.
2. Ἀνακαλύψεις τῶν νέων χωρῶν:
α) Αἴτια τῶν ἀνακαλύψεων.
β) Παράγοντες εὐνοήσαντες τὰς ἀνακαλύψεις.
γ) Τὸ χρονικὸν τῶν ἀνακαλύψεων.
δ) Ἄμεσοι καὶ ἀπώτεραι συνέπειαι τῶν ἀνακαλύψεων (οἰκονομικαί, κοινωνικαί, ἐπιστημονικαί).
3. Ἀνθρωπισμὸς καὶ Ἀναγέννησις:
α) Ἡ ἀρχὴ τῆς Ἀναγεννήσεως, τὸ νόημα καὶ αἱ ἐκδηλώσεις αὐτῆς.
β) Τὸ νόημα τοῦ Ἀνθρωπισμοῦ καὶ οἱ συντελεσταί του.
4. Θρησκευτικὴ Μεταρρύθμισις καὶ Ἀντιμεταρρύθμισις:
α) Τὰ αἴτια καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς μεταρρυθμίσεως καὶ ἡ πορεία της.
β) Ἡ ἀντίδρασις τῆς παπικῆς ἐκκλησίας.
γ) Θρησκευτικοὶ πόλεμοι (λίαν συνοπτικῶς) καὶ αἱ συνέπειαί των.
δ) Ἀποτελέσματα τῆς Θρησκευτικῆς Μεταρρυθμίσεως·
5. Ἐπιστήμη καὶ Τέχνη τῆς Ἀναγεννήσεως:
α) Αἱ ἐπιστῆμαι ἕως τὸν 17ον αἰῶνα.
β) Αἱ τέχναι (ζωγραφική, γλυπτική, ἀρχιτεκτονική, μουσική) ἕως τὸν 17ον αἰῶνα.
6. Ναυτικὸς ἀνταγωνισμὸς Ἱσπανίας, Ἀγγλίας, Ὁλλανδίας τὸν 16ον καὶ 17ον αἰῶνα καὶ πολιτειακαὶ ἐξελίξεις εἰς τὰς χώρας αὐτάς:
α) Ἀγγλοϊσπανικὸς ἀνταγωνισμός.
β) Ἀγγλοολλανδικὸς ἀνταγωνισμός.
γ) Ἀνεξαρτησία τῆς Ὁλλανδίας ἀπὸ τὴν ἰσπανικὴν κυριαρχίαν.
δ) Πολιτειακαὶ ἐξελίξεις εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἕως τὴν ἔνδοξον ἐπανάστασιν τοῦ 1688.
7. Ἡ ἀπόλυτος Μοναρχία:
α) Ἡ δομὴ τοῦ πολιτεύματος.
β) Ἐξωτερικὰ σύμβολα (ἀνάκτορα, ἐθιμοτυπία κλπ.).
γ) Γαλλία, Αὐστρία, Πρωσία, Ρωσία.
8. Αἱ Εὐρωπαϊκαὶ δυνάμεις τὸν 18ον αἰῶνα καὶ ὁ ἀποικιακὸς ἀνταγωνισμός:
α) Ἀγγλία, Γαλλία, Αὐστρία, Πρωσία, Ρωσία ἕως τὸν ἑπταετῆ πόλεμον (1756-1763).
β) Κοινωνικὴ κατάστασις εἰς τὴν Γαλλίαν ἕως τὰς παραμονὰς τῆς Ἐπαναστάσεως.
9. Ἀμερικανικὴ Ἀνεξαρτησία:
α) Συνοπτικὴ ἀναδρομὴ εἰς τὸν ἀποικισμὸν τῆς Β. Ἀμερικῆς.
β) Αἴτια προστριβῶν μὲ τὴν μητρόπολιν.
γ) Ἐξέγερσις καὶ διακήρυξις τῆς ἀνεξαρτησίας.
δ) Πορεία τῶν γεγονότων ἕως τὸ 1783.
ε) Ἕν νέον ἔθνος καὶ νέον πολίτευμα (1787).
10. Ἐπιστήμη καὶ Τέχνη (Ἀπὸ τὴν Ἀναγέννησιν ἕως τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν):
α) Ἐπιστῆμαι.
β) Τέχναι.
11. Διαφωτισμός:
α) Νόημα τοῦ διαφωτισμοῦ.
β) Ἀγγλικός, Γερμανικός, Γαλλικὸς διαφωτισμός.
γ) Οἱ ἐγκυκλοπαιδισταί.
12. Γαλλικὴ Ἐπανάστασις:
α) Αἴτια:
β) Ἐξέλιξις τῶν γεγονότων ἕως τὴν ὥραν τοῦ Διευθυντηρίου.
γ) Ἡ ἄνοδος καὶ ἡ πτῶσις τοῦ Ναπολέοντος.
13. Τουρκοκρατία-Νεοελληνικὸς Διαφωτισμός:
α) Δυνάμεις συντηρήσεως καὶ ὀργανώσεως τοῦ ὑποδούλου Ἑλληνισμοῦ.
β) Συνθῆκαι ἀναγεννήσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ (ὑποδούλου καὶ παροικιακοῦ).
γ) Τὸ περιεχόμενον καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ Νεοελληνικοῦ Διαφωτισμοῦ (1750-1820).
14. Ὁ ἀγὼν διὰ τὴν Ἀνεξαρτησίαν (1821-32):
α) Προηγούμεναι ἐξεγέρσεις (συνοπτικὴ ἀναδρομή).
β) Φιλικὴ Ἑταιρεία.
γ) Ἐξέγερσις εἰς τὴν Μολδαβίαν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα (Δυνάμεις καὶ προσδοκίαι).
δ) Πορεία τῶν γεγονότων ἕως τὸ 1824.
ε) Ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ ἕως τὸ 1824.
στ) Πορεία τῶν πολεμικῶν γεγονότων μετὰ τὸ 1824.
ζ) Ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ μετὰ τὸ 1824.
η) Ἡ δημιουργία ἀνεξαρτήτου κράτους καὶ τὰ προβλήματά του.
θ) Ὁ Καποδίστριας καὶ τὸ ἔργον του.
15. Βιομηχανικὴ Ἐπανάστασις:
α) Ἡ πορεία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἀτμομηχανὴν ἕως τὸ ἀεροπλάνον καὶ αἱ ἐπιπτώσεις της (οἰκονομικαί, πληθυσμιακαί, κοινωνικαί).
β) Ἀναζήτησις πρώτων ὑλῶν καὶ ἀγορῶν-πελατῶν.
16. Ἡ Εὐρώπη ἀπὸ τοῦ συνεδρίου τῆς Βιέννης (1815) ἕωςτὸ Σεράγεβον (1914):
α) Παλινόρθωσις τῶν προεπαναστατικῶν συντηρητικῶν δυνάμεων εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν ἤπειρον καὶ νέαι ἀντίρροποι δυνάμεις: ἐθνικισμός, φιλελευθερισμός.
β) Αἱ ἐπαναστάσεις τοῦ 1848.
γ) Ἡ Γαλλία ἕως τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον (1870-1871).
δ) Ἡ Ἑνωτικὴ κίνησις εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Γερμανίαν.
ε) Ὁ Γαλλογερμανικὸς Πόλεμος.
στ) Ἀποικιακὸς ἀνταγωνισμός, ἐξοπλισμοί, φιλειρηνικὴ κίνησις καὶ ἀποτυχία της, συνασπισμοί, παραμοναὶ ἐκρήξεως.
17. Ὁ ἄλλος κόσμος κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα:
α) Συνέχισις καὶ ὁλοκλήρωσις τῶν ἐξερευνήσεων.
β) Τὸ ἄνοιγμα καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς Ἰαπωνίας.
γ) Ἡ ἀνάπτυξις τῶν Η.Π.Α. καὶ ἡ ἐξάπλωσις αὐτῶν πρὸς τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν.

18. Ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τῆς Ἀνεξαρτησίας (1832) ἕως τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους (1912-14):

α) Ὄθων καὶ Ἀντιβασιλεία.

β) Ἡ ἐξέγερσις τῆς 3ης Σεπτεμβρίου 1843 καὶ τὸ πρῶτον Σύνταγμα (1844).

γ) Ἡ περίοδος τῆς συνταγματικῆς βασιλείας.

δ) Τὸ Σύνταγμα τοῦ 1864 καὶ ὁ κοινοβουλευτικὸς βίος τῆς χώρας ἕως τὸ 1911 (συνοπτικῶς).

ε) Ἐσωτερικὰ προβλήματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ (ἡ συμβολὴ τοῦ Χαρ. Τρικούπη εἰς τὴν ἀντιμετώπισίν των).

στ) Προσπάθειαι ὑπὲρ τοῦ ἀλυτρώτου Ἑλληνισμοῦ ἕως τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν Πόλεμον (1897) καὶ τέλος τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος.

ζ) Πικρίαι καὶ ἀπογοητεύσεις. Ἐπανάστασις εἰς τὸ Γουδὶ (1909).

η) Πολιτικὴ σταδιοδρομία τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου. Ἀναθεώρησις τοῦ Συντάγματος (1911).

θ) Βαλκανικοὶ πόλεμοι (1912 - 14). (Σύντομος ἀναδρομὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Ἑλληνικῶν πληθυσμῶν εἰς τὴν Βαλκανικήν).

19. Ὁ πρῶτος Παγκόσμιος Πόλεμος (1914 - 19) καὶ ἡ Ρωσικὴ Ἐπανάστασις (1917):

α) Αἴτια καὶ ἀφορμὴ τοῦ πολέμου.

β) Ὁ πόλεμος, τὰ μέτωπα (συνοπτικῶς διὰ τῆς χρήσεως χάρτου καὶ ἐπεξηγήσεως).

γ) Αἱ κακουχίαι τοῦ μαχίμου καὶ ἀμάχου πληθυσμοῦ κατὰ τὸν πόλεμον.

δ) Ἡ θέσις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν πόλεμον.

ε) Ἡ Ρωσικὴ Ἐπανάστασις (1917) καὶ ἡ κατάρρευσις τοῦ ἀνατολικοῦ μετώπου.

στ) Ἡ κατάρρευσις τῆς Γερμανίας καὶ τῶν συμμάχων της.

ζ) Αἱ συνθῆκαι τοῦ 1919 - 20 καὶ ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν.

20. Ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τὸ 1915 - 1922:

α) Προστριβαὶ Βενιζέλου - Κωνσταντίνου.

β) Ἀπομάκρυνσις τοῦ νομίμου Πρωθυπουργοῦ.

γ) Τὸ κίνημα τῆς Θεσσαλονίκης. Ἡ Ἑλλὰς εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν.

δ) Ἡ ἐκπαιδευτικὴ Μεταρρύθμισις (1917 - 20).

ε) Ἡ Μεγάλη Ἑλλὰς τοῦ 1919.

στ) Παλινόρθωσις τοῦ βασιλέως. Ἡ τραγικὴ περιπέτεια καὶ ἡ Μικρασιατικὴ καταστροφὴ (1919 - 1922). (Νὰ γίνῃ συνοπτικὴ ἀναδρομὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ).

21. Ὁ Μεσοπόλεμος (1919 - 39):

α) Οἰκονομικὴ κρίσις.

β) Τὰ παράπονα τῶν ἡττημένων.

γ) Ἐσωτερικαὶ ἐξελίξεις εἰς τὴν Εὐρώπην (ἰδιαιτέρως εἰς τὴν Ἑλλάδα) καὶ εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολήν, Ἀμερικανικὸς «ἀπομονωτισμός».

δ) Ἀποτυχία τῆς Κ.Τ.Ε. Ὁ κόσμος ὀλισθαίνει πρὸς νέον πόλεμον.

22. Ὁ πόλεμος τοῦ 1939 - 45:

α) Αἴτια, ἀφορμαί, ἔκρηξις.

β) Ἐπέκτασις τοῦ πολέμου — Τραγικαὶ συνέπειαι διὰ τοὺς ἀμάχους.

γ) Τὸ ἔπος τοῦ 1940 - 41.

δ) Ἡ κατοχὴ καὶ ἡ Ἀντίστασις ἐναντίον τῶν κατακτητῶν.

ε) Ἡ μάχη τῆς Ἀγγλίας, τῆς Ἐρήμου, τῆς Ρωσίας, τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς.

στ) Ἡ κατάρρευσις τοῦ Ἄξονος καὶ τῆς Ἰαπωνίας.

ζ) Συνθῆκαι Ο.Η.Ε. Ἀπελευθέρωσις τῆς Δωδ/σου.

η) Ἡ δοκιμασία τοῦ Ἔθνους κατὰ τὴν περίοδον 1944 - 49 καὶ ἡ σημασία τῆς Ἐθνικῆς ἑνότητος διὰ τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῆς Πατρίδος.

23. Προβλήματα τοῦ μεταπολεμικοῦ κόσμου:

α) Τὸ ἔργον τοῦ ΟΗΕ ἕως τὴν εἰσδοχὴν τῆς Κίνας.

β) Τὸ τέλος τῆς ἀποικιοκρατίας.

γ) Προσπάθειαι τῶν ἀδεσμεύτων λαῶν διὰ τὴν εὐημερίαν των καὶ τὴν εἰρήνην.

δ) Ἀγῶνες διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς πείνης, τῆς ἀσθενείας, τοῦ πολέμου.

ε) Σύγχρονος τεχνολογία καὶ διαστημικὰ ἐπιτεύγματα: πηγὴ αἰσιοδοξίας καὶ ἀπορίας.

24. Προβλήματα τοῦ μεταπολεμικοῦ Ἑλληνισμοῦ:

α) Ἡ εἰρήνευσις τῆς χώρας. Μεταπελευθερωτικαὶ ἀνωμαλίαι. Εἰρήνευσις τῆς χώρας.

β) Ἐκβιομηχάνισις.

γ) Ἔνταξις εἰς τὴν Ε.Ο.Κ.

δ) Μετανάστευσις.

ε) Παιδεία.

στ) Ἐπαφὴ μὲ τὸν παροικιακὸν ἑλληνισμόν.

ζ) Κυπριακόν, Αἰγαῖον.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΔΗΜΑΚΡΑΤΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΣ

ὥρα 1.

ΣΚΟΠΟΣ

Σκοπὸς τοῦ μαθήματος εἶναι νὰ εἰσαγάγῃ τὸν μαθητὴν εἰς τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ κοινωνικοῦ βίου, νὰ τοῦ γνωρίσῃ τὰς βασικὰς λειτουργίας τῆς δημοκρατικῆς Πολιτείας καὶ νὰ τοῦ καλλιεργήσῃ τὴν συνείδησιν εὐθύνης πρὸς τὴν Πολιτείαν καὶ τὸ κοινωνικὸν σύνολον.

ΔΙΔΑΚΤΕΑ ΥΛΗ

ΜΕΡΟΣ Α'

1. Εἰσαγωγή: Ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ κοινωνία.

α) Γένεσις καὶ ἐξέλιξις τοῦ Κοινωνικοῦ βίου.

β) Τὸ ἄτομον, κοινωνὸς καὶ φορεὺς τοῦ πολιτισμοῦ τῆς κοινότητος.

Ι. Ἔννοια τοῦ πολιτισμοῦ (ὁρισμός, διαίρεσις, συμμετοχὴ τοῦ ἀτόμου εἰς τὴν δημιουργίαν καὶ τὰ ἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ).

ΙΙ. Ἐθνικὸς Πολιτισμὸς (ἰδιοτυπίαι καὶ συμβολὴ εἰς τὸν πολιτισμὸν τῆς ἀνθρωπότητος).

ΙΙΙ. Ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἀτόμου διὰ διατήρησιν καὶ συνέχισιν τοῦ πολιτισμοῦ.

γ) Προβλήματα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς:

Ι. Ἀναγκαῖοι ὅροι τῆς κοινωνικῆς ζωῆς (ἀμοιβαῖος σεβασμός, συνεργασία, ἀλληλεγγύη).

ΙΙ. Ἴση μεταχείρισις — δικαιοσύνη.

ΙΙΙ. Διαρκὴς προσαρμογὴ εἰς μεταβαλλομένας συνθήκας — τὸ νόημα τῶν μεταρρυθμίσεων.

δ) Ἀπὸ τὴν Κοινωνίαν εἰς τὸ Κράτος.

Ι. Διάκρισις τῶν δύο ἐννοιῶν (κοινωνία - κράτος).

ΙΙ. Τὸ ἄτομον ἐντὸς τῆς ἐννόμου κοινωνίας.

ΜΕΡΟΣ Β'

Ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ Πολιτεία.

2. Πολιτεία καὶ Πολίτευμα.

α) Ἔννοια καὶ Στοιχεῖα τῆς Πολιτείας (λαός, χώρα, ἐξουσία).

β) Ἔννοια τοῦ πολιτεύματος. Εἴδη πολιτευμάτων.

γ) Ἡ δημοκρατία. Τὸ Σύνταγμα.

3. Τὸ Δημοκρατικὸν πολίτευμα τῆς χώρας.

α) Τὸ ἰσχῦον σύνταγμα τῆς προεδρευομένης δημοκρατίας καὶ αἱ βασικαὶ ἀρχαὶ αὐτοῦ.

β) Αἱ τρεῖς λειτουργίαι τῆς Πολιτείας.

γ) Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας καὶ αἱ βασικαὶ ἁρμοδιότητες αὐτοῦ.

δ) Ἡ Βουλή: Ἡ ἀνάδειξις, ἡ λειτουργία καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς.

ε) Ἡ Κυβέρνησις καὶ ἡ σχέσις αὐτῆς πρὸς τὴν Βουλήν.

στ) Ἡ δικαστικὴ ἐξουσία. Τὰ δικαστήρια.

ζ) Νομοθετήματα (Νόμοι, Προεδρικὰ Διατάγματα, Ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις κ.λπ.) καὶ ἡ διαδικασία θεσπίσεως αὐτῶν.

4. Δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ Πολίτου.
α) Δικαιώματα ἀτομικὰ καὶ κοινωνικά.

Δικαιώματα δι' ἀτομικὰς καὶ πολιτικὰς ἐλευθερίας, δι' ἀσφάλειαν, διὰ παιδείαν, διὰ δικαιοσύνην, δι' ἐργασίαν, διὰ κοινωνικὴν πρόνοιαν κ.λπ.
β) Καθήκοντα ἀτομικὰ καὶ κοινωνικά.
Ἡ τήρησις τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν Νόμων.
Ἡ ἀντίστασις κατὰ τῶν ἐπιχειρούντων τὴν κατάλυσιν τοῦ πολιτεύματος.

Ἡ ὑποταγὴ τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος εἰς τὸ γενικόν.
Ὁ σεβασμὸς τοῦ συνανθρώπου καὶ ἡ ἐξυπηρέτησίς του.
Ὁ σεβασμὸς τῶν ἀρχαίων μνημείων καὶ τῆς ἱστορικῆς παραδόσεως.

Ἡ προστασία τοῦ περιβάλλοντος.
5. Ἡ κοινὴ γνώμη καὶ οἱ παράγοντες τῆς διαμορφώσεώς της.
6. Κράτος καὶ Ἔθνος-Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς διασπορᾶς.
7. Ἄλλοι θεσμοὶ καὶ λειτουργίαι.
Ἐκκλησία. Ἔνοπλοι Δυνάμεις καὶ Σώματα Ἀσφαλείας. Ἡ κρατικὴ διοίκησις, ἡ τοπικὴ αὐτοδιοίκησις καὶ οἱ αὐτόνομοι ὀργανισμοί. Ἡ ἐκπαίδευσις, πνευματικὰ ἱδρύματα, ἡ ὑγεία καὶ ἡ κοινωνικὴ πρόνοια. Ἡ οἰκονομικὴ ζωὴ τῆς χώρας.
8. Ἐργασία καὶ ἐπάγγελμα.

ΜΕΡΟΣ Γ'

Διεθνεῖς Ὀργανισμοί.

Ὀργανισμὸς Ἡνωμένων Ἐθνῶν (ΟΗΕ), ΟΥΝΕΣΚΟ, Διεθνὴς Ἐρυθρὸς Σταυρός, Συμβούλιον τῆς Εὐρώπης, Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ Κοινότης (ΕΟΚ) κ.λπ.
Παράρτημα
α) Τὰ ἄρθρα 1-25 καὶ τὸ ἀκροτελεύτιον ἄρθρον 120 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος.
β) Ἡ οἰκουμενικὴ διακήρυξις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου (τοῦ ΟΗΕ 1948).

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ: ὧραι 4

ΔΙΔΑΚΤΕΑ ΥΛΗ

1. Τὸ Σύνολον τῶν πραγματικῶν ἀριθμῶν.
Σύντομος ἐπανάληψις διὰ τὴν δομὴν τοῦ R. Δυνάμεις πραγματικῶν ἀριθμῶν μὲ ἀκεραίους ἐκθέτας. Ἰδιότητες.
2. Ἀλγεβρικαὶ παραστάσεις.

Ἀκέραια μονώνυμα καὶ πολυώνυμα. Ἄθροισμα καὶ γινόμενον πολυωνύμων. Ἀξιοσημείωτοι πολ/σμοί. Διαίρεσις πολυωνύμων. Εὕρεσις πρωτοβαθμίων παραγόντων πολυωνύμου. Παραγοντοποίησις πολυωνύμου καὶ εἰδικώτερον τριωνύμου. Ἁπλαῖ ρηταὶ ἀλγεβρικαὶ παραστάσεις. Ἐφαρμογὴ εἰς τὴν ἐπίλυσιν ἐξισώσεων.

3. Εὐθεῖαι καὶ ἐπίπεδα ἐν τῷ χώρῳ.
Πῶς ὁρίζεται ἓν ἐπίπεδον ἐν χώρῳ. Ἡμίχωροι. Σχετικαὶ θέσεις εὐθειῶν καὶ ἐπιπέδων. Παραλληλία.

4. Ἡ ἀπόδειξις εἰς τὰ Μαθηματικά.
Συνεπαγωγὴ καὶ ἰσοδυναμία. Παραδείγματα παραγωγικῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας ἀπὸ τὴν Ἄλγεβραν καὶ τὴν Γεωμετρίαν. Εὐθεῖα καὶ πλαγία ἀπόδειξις.

5. Καθετότης ἐν τῷ χώρῳ.
Γωνία δύο εὐθειῶν. Καθετότης εὐθείας καὶ ἐπιπέδου. Κλίσις εὐθείας πρὸς ἐπίπεδον. Δίεδροι γωνίαι. Καθετότης ἐπιπέδων. Συντεταγμέναι ἐν χώρῳ.

6. Συναρτήσεις.

Ἡ συνάρτησις μιᾶς μεταβλητῆς γενικῶς. Πολυωνυμικὴ καὶ ρητὴ συνάρτησις. Ἡ συνάρτησις $\chi \rightarrow \alpha\chi+\beta$. Ἐξίσωσις εὐθείας. Ἡ συνάρτησις τοῦ $\chi \rightarrow \alpha\chi$. Ἡ τετραγωνικὴ συνάρτησις, $\chi \rightarrow \chi^2$. Παραδείγματα συναρτήσεων τῆς μορφῆς $\chi \rightarrow \alpha\chi^2$, $\alpha\chi+\gamma$, $\chi^2+\beta\chi+\gamma$, $\alpha\chi^2+\beta\chi+\gamma$. Γραφικὴ λύσις τῆς ἐξισώσεως $\alpha\chi^2+\beta\chi+\gamma=0$.

7. Συστήματα ἐξισώσεων ἢ ἀνισώσεων.

Ἐξίσωσις α' βαθμοῦ μὲ δύο ἀγνώστους. Σύστημα δύο ἐξισώσεων α' βαθμοῦ μὲ δύο ἀγνώστους. Σύστημα μιᾶς δευτεροβαθμίου καὶ μιᾶς πρωτοβαθμίου ἐξισώσεως, μὲ δύο ἀγνώστους. Γραφικὴ ἐπίλυσις τῶν ἀνωτέρω συστημάτων. Ἐφαρμογαὶ εἰς προβλήματα. Ἀνίσωσις α' βαθμοῦ μὲ δύο ἀγνώστους καὶ γραφικὴ ἐπίλυσίς της. Σύστημα ἀνισώσεων α' βαθμοῦ. Ἐφαρμογαὶ εἰς προβλήματα γραμμικοῦ προγραμματισμοῦ.

8. Μετασχηματισμοὶ ἐν χώρῳ.

Συμμετρία: ἀξονική, κεντρικὴ καὶ ὡς πρὸς ἐπίπεδον. Ἄξονες, κέντρα καὶ ἐπίπεδα συμμετρίας σχήματος. Μεταφορά, Ὁμοιοθεσία. Ὁμοιότης σχημάτων εἰς τὸν χῶρον. Λόγος τῶν ἐμβαδῶν καὶ ὄγκων ὁμοίων σχημάτων.

9. Βασικὰ σχήματα ἐν χώρῳ.
Κυλινδρικαὶ ἐπιφάνειαι. Κάθετος τομή. Πρῖσμα καὶ κύλινδρος. Κωνικαὶ ἐπιφάνειαι. Πυραμὶς καὶ κῶνος. Ἐπιφάνειαι ἐκ περιστροφῆς. Σφαῖρα. Ἐμβαδὰ καὶ ὄγκοι.
10. Στατιστική.

Συγκέντρωσις, ἐπεξεργασία καὶ παρουσίασις στατιστικῶν δεδομένων διὰ πινάκων ἢ γραφικῶν παραστάσεων. Μέση τιμή, διάμεσος, τυπικὴ ἀπόκλισις: ὑπολογισμοὶ καὶ σημασία των διὰ τὴν μελέτην μιᾶς κατανομῆς συχνοτήτων.
11. Πιθανότητες.

Πείραμα τύχης. Πεπερασμένος δειγματικὸς χῶρος. Τὸ ἐνδεχόμενον (γεγονὸς) ὡς ὑποσύνολον τοῦ δειγματικοῦ χώρου. Ἡ ἔννοια τῆς πιθανότητος ἑνὸς ἐνδεχομένου. Κανὼν προσθέσεως ἐνδεχομένων ἀμοιβαίως ἀποκλειομένων. Κανὼν πολλαπλασιασμοῦ ἀνεξαρτήτων ἐνδεχομένων.
12. Λογαριθμικὸς κανών.

Αἱ συναρτήσεις (ἀκολουθίαι) $\nu \rightarrow \alpha\nu$ καὶ $\nu - \alpha^{\nu}$, $\nu \epsilon N$. Ἔννοια ἀριθμητικῆς καὶ γεωμετρικῆς προόδου. Ἡ ἐκθετικὴ συνάρτησις καὶ ὁ λογαριθμικὸς κανών. Λογαριθμικαὶ κλίμακες.
13. Ἠλεκτρονικοὶ Ὑπολογισταί.
Διαγράμματα ροῆς. Ἀρχαὶ λειτουργίας καὶ δυνατότητες Η. Υ. Βασικαὶ μονάδες ἑνὸς Η.Υ. Γλῶσσα καὶ πρόγραμμα.

ΑΓΓΛΙΚΑ. ὧραι 3.

ΔΙΔΑΚΤΕΑ. ΥΛΗ

1. Λεξιλόγιον. Διεύρυνσις τοῦ λεξιλογίου, διὰ 700 περίπου νέων λέξεων. Ὡς κριτήρια διὰ τὴν ἐπιλογὴν των θὰ ληφθοῦν τὰ ἰσχύοντα καὶ διὰ τὰς προηγουμένας τάξεις.
2. Προφορά. Φωνητικαὶ ἀσκήσεις, ὡς καὶ εἰς τὰς προηγουμένας τάξεις.

3. Προφορικαὶ ἀσκήσεις. Διὰ τὴν ἐξοικείωσιν τῶν μαθητῶν εἰς τὴν ὁμιλίαν καὶ ἀκρόασιν παρέχονται ἐντὸς τῆς αἰθούσης προφορικαὶ ἀσκήσεις, π.χ. διάλογοι ἐπὶ θεμάτων ὡς τὰ ἀκόλουθα: μέσα συγκοινωνίας-ἐπικοινωνίας, ψυχαγωγία, ἐπαγγέλματα κ.λπ. Ἐπίσης οἱ μαθηταὶ καλοῦνται νὰ ἀφηγηθοῦν γεγονότα ἢ καταστάσεις, ἐκ προσωπικῆς ἐμπειρίας, νὰ περιγράψουν ἀντικείμενα, νὰ ἀναδιηγηθοῦν ἓν κείμενον. Τέλος καθοδηγοῦνται εἰς τὴν σύνταξιν περιλήψεων γνωστῶν κειμένων, καθὼς καὶ συντόμων ὁμιλιῶν ὑπὸ τύπον ἀνακοινώσεων ἐπὶ θεμάτων τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

4. Ἀνάγνωσις. Ἡ Ἀνάγνωσις γίνεται ἐκ τοῦ ἐγκεκριμένου σχολικοῦ βιβλίου. Τὰ διδασκόμενα εἰς αὐτὸ κείμενα εἶναι περιγραφαί, διηγήσεις, ποιήματα σχετιζόμενα πρὸς τὰς ἐμπειρίας τῶν μαθητῶν. Ὁρίζονται ἐπίσης ὑπὸ τοῦ διδάσκοντος ἁπλοποιημένα κείμενα (Simplified Readers) πρὸς μελέτην κατ' οἶκον ὑπὸ τῶν μαθητῶν ἀναλόγως πρὸς τὸ ἐπίπεδον τῶν γνώσεών των.

5. Γραμματική-Συντακτικόν. Σύντομος ἐπανάληψις τῶν διδαχθέντων ἐκ τῆς γραμματικῆς καὶ τοῦ συντακτικοῦ, εἰς τὰς δύο προηγουμένας τάξεις προκειμένου νὰ διδαχθοῦν ἐν συνεχείᾳ τὰ νέα γραμματικὰ καὶ συντακτικὰ φαινόμενα: ἀνώμαλοι τύποι γραμματικῆς (ἀνώμαλα παραθετικά, ἀνώμαλα ρήματα), ὅλοι οἱ τύποι ἐνεργητικῆς καὶ παθητικῆς φωνῆς τῶν ρημάτων, ἄκλιτοι λέξεις, χρῆσις ἰδιωματικῶν

ἐκφράσεων, χαρακτηριστικὰ φαινόμενα συντάξεως τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης, ἡ ἀκολουθία τῶν χρόνων, μετατροπὴ τοῦ εὐθέος λόγου εἰς πλάγιον καὶ ἐνεργητικῶν προτάσεων εἰς παθητικὰς καὶ ἀντιστρόφως. Ἡ ἄσκησις εἰς τὰ θέματα αὐτὰ γίνεται ἐντὸς καταλλήλου διδακτικοῦ κλίματος. (Situational Teaching).

6. Γραπταὶ ἀσκήσεις. Συστηματικαὶ γραπταὶ ἀσκήσεις εἰς τὸ σχολεῖον καὶ κατ' οἶκον ὡς καὶ εἰς τὴν Β' τάξιν. Ἐξάσκησις ὡσαύτως τῶν μαθητῶν εἰς τὴν σύνθεσιν φιλικῆς ἐπιστολῆς ἢ ἄλλων μικρῶν κειμένων ἐκτάσεως μιᾶς παραγράφου.

7. Ὀρθογραφία. Ἄσκησις εἰς τὴν ὀρθογραφίαν ὡς καὶ εἰς τὴν Β' τάξιν.

ΓΑΛΛΙΚΑ: ὧραι 3.

ΔΙΔΑΚΤΕΑ ΥΛΗ

1. Λεξιλόγιον. Ἀποτελεῖται ἐκ 500 περίπου λέξεων καὶ ἐκφράσεων. Δίδονται λέξεις συγγενεῖς ἐτυμολογικῶς καὶ νοηματικῶς. Τὰ νέα στοιχεῖα προσφέρονται πάντοτε ἐντεταγμένα εἰς ἀπηρτισμένας φράσεις.

Ἀπομνημονεύονται μικραὶ ἑνότητες τοῦ μαθήματος, ποιήματα καὶ γαλλισμοὶ ἑκάστου μαθήματος.

Ἀφιεροῦνται 3-4 διδακτικαὶ ὧραι διὰ νὰ συνειδητοποιηθῇ ἡ ἐπίδρασις τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἐπὶ τῆς γαλλικῆς καὶ εἰδικώτερον ἡ ἐνίσχυσις τῆς παραγωγικῆς δυνάμεως τῆς γαλλικῆς διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως καταλήξεων ἑλληνικῆς προελεύσεως: -IQUE(-ικός), ISME(-ισμὸς) κ.λπ., ὡς καὶ προθεμάτων: TELEVISION (τηλε), ὡς καὶ ὡρισμέναι σχέσεις τῶν δύο γλωσσῶν πρὸς ἀλλήλας.

α) Ἡ διαφοροποίησις ἑλληνικῶν τοπωνυμίων εἰς τὴν γαλλικὴν π.χ. CANEE-Χανιά, CORFOU-Κέρκυρα, LEPANTE-Ναύπακτος κ.λπ.

β) Ἡ μορφὴ ἑλληνικῶν κυρίων ὀνομάτων εἰς τὴν γαλλικὴν π.χ. PINDARE-Πίνδαρος ULYSSE-Ὀδυσσεύς, HECUBE-Ἑκάβη, ARISTOTE-Ἀριστοτέλης κ.λπ.

2. Γραμματική-Συντακτικόν.

Ἀνασκόπησις καὶ συμπλήρωσις τῶν γνώσεων. Ἁπλοῖ χρόνοι τῶν συνηθεστέρων ἀνωμάλων ρημάτων. Περιφραστικοὶ τύποι ρημάτων (JE VAIS+INFINITIF, JE VIENS DE + INFINITIF, JE SUIS EN TRAIN DE + INFINITIF). Διδασκαλία τοῦ IMPARFAIT DE LINDICATIF, τοῦ PARTICIPE PRESENT, τοῦ GERONDIF. Μία πρώτη προσέγγισις τοῦ CONTITIONNEL καὶ SUBJONTIF PRESENT καθὼς καὶ τοῦ INFINITIF PRESENT ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς προσταγῆς. Συνεχίζεται ἡ μελέτη τῶν ἀντωνυμιῶν, κυρίως τῶν προσωπικῶν (ἄμεσον καὶ ἔμμεσον ἀντικείμενον.

Ἡ ἔννοια τῆς προτάσεως, τοῦ κατηγορουμένου, τοῦ ἐμπροθέτου καὶ ἐπιρρηματικοῦ προσδιορισμοῦ, τοῦ ἐπιθετικοῦ προσδιορισμοῦ καὶ ὁ τρόπος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκφράζεται τὸ συμπέρασμα καὶ ἡ αἰτία.

3. Προφορικὸς Λόγος.

α) Προφορά: Φωνητικαὶ ἀσκήσεις, ὡς καὶ εἰς τὰς προηγουμένας τάξεις.

β) Ἀνάγνωσις: Ἀνάγνωσις διαλόγων, κειμένων καὶ ποιημάτων ἀποπνεοῦσα εἰς τὴν ρέουσαν φυσικὴν ἀνάγνωσιν. Ἔλεγχος διὰ προφορικῶν καὶ γραπτῶν ἀσκήσεων πρὸς διαπίστωσιν τῆς κατανοήσεως τοῦ μαθήματος. Ἀπόδοσις τοῦ νοήματος εἰς συνεχῆ λόγον. Ἀνάγνωσις κατ' οἶκον ἁπλῶν κειμένων (Textes en Francais Faciles) ἢ γαλλικῶν μαθηματικῶν περιοδικῶν (π.χ. Quoi de neuf).

γ) Προφορικαὶ ἀσκήσεις: Οἱ μαθηταὶ συνεχίζουν νὰ ἀσκοῦνται εἰς τὴν ἀνετωτέραν προφορικὴν χρῆσιν τῆς γαλλικῆς γλώσσης, διὰ τῆς περιγραφῆς ἀντικειμένων, τοῦ σχολιασμοῦ γεγονότων, τῆς συζητήσεως ἐπὶ θεμάτων τῆς καθημερινῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀπαγγελίας ποιημάτων ἢ περικοπῶν πεζῶν κειμένων.

4. Γραπταὶ ἀσκήσεις: Εἶναι σύντομοι καὶ ἀποτελοῦν συνέχειαν τῶν προφορικῶν. Πρόκειται περὶ γλωσσικῶν ἀσκήσεων, ἀπαντήσεων εἰς ἐρωτήσεις, αἱ ὁποῖαι ἀποβλέπουν εἰς τὴν σύνθεσιν συντόμου παραγράφου, σύνταξιν ἁπλῶν ἐπιστολῶν, συμπλήρωσιν ἐντύπων, καρτελλῶν κτλ., περιλήψεις κειμένων, μετατροπὰς χρόνων. Εἰς τὴν ὀρθογραφίαν ἐλέγχεται πλὴν τῆς γραμματικῆς καὶ ἡ ὀρθὴ ἀπόδοσις τῶν φθόγγων, ὥστε νὰ ἀποφεύγωνται τὰ ἀκουστικὰ λάθη.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΜΕΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΓΕΩΛΟΓΙΑΣ

Ὥρα 1.

ΔΙΔΑΚΤΕΑ ΥΛΗ

Εἰσαγωγή: Γεωγραφικὴ θέσις τῆς Ἑλλάδος καὶ σύγκρισις αὐτῆς μὲ διαφόρους ἄλλας χώρας τοῦ κόσμου. Γεωλογικὴ ἐξέλιξις καὶ διαμόρφωσις τῶν ἑλληνικῶν γεωγραφικῶν διαμερισμάτων.

Φυσικὴ γεωγραφία: Ἡ μορφολογία τοῦ ἐδάφους, τὸ κλῖμα καὶ τὸ ὕδωρ τῆς Ἑλλάδος ἐν γένει.

Πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ ἐπισκόπησις τῆς Ἑλλάδος: Ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰ προβλήματα αὐτοῦ (ἐλάττωσις τῆς γεννητικότητος-μόνιμος καὶ προσωρινὴ-μετανάστευσις εἰς τὴν Ἑλλάδα κτλ.). Τὰ χωρία καὶ οἱ ἀγροτικοὶ συνοικισμοί. Αἱ πόλεις. Αἱ ἀγροτοπόλεις. Τὰ μεγάλα ἀστικὰ κέντρα. Τὰ αἴτια καὶ αἱ συνέπειαι τῆς δημιουργίας αὐτῶν. Πρωτεύουσα καὶ συμπρωτεύουσα. Διοικητικὴ διαίρεσις. Ἡ παιδεία. Οἰκονομικὴ ζωὴ τῆς χώρας: πρωτογενεῖς συντελεσταὶ ἐθνικῆς παραγωγῆς (γεωργία, κτηνοτροφία, δασοκομία, ἁλιεία). Δευτερογενεῖς συντελεσταὶ ἐθνικῆς παραγωγῆς (μεταλλεῖα, ὀρυχεῖα, λατομεῖα, ἁλυκαί, οἰκοτεχνία, βιομηχανία, πηγαὶ ἐνεργείας). Τριτογενεῖς συντελεσταὶ ἐθνικῆς παραγωγῆς (μεταφοραί, τηλεπικοινωνία, ναυτιλία, ἐμπόριον, τουρισμός). Αἱ οἰκονομικαὶ σχέσεις τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῶν χωρῶν τῆς Ε.Ο.Κ. καὶ τῶν λοιπῶν χωρῶν τῆς γῆς.

Ὁ ἑλληνισμὸς τῆς διασπορᾶς: Ἡ συμβολή του εἰς τὴν οἰκονομίαν τῆς χώρας καὶ ἡ φροντὶς δι' αὐτόν.

Ὁ Κυπριακὸς ἑλληνισμός.

ΦΥΣΙΚΗ - ΧΗΜΕΙΑ

ΜΕΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΟΡΥΚΤΟΛΟΓΙΑΣ

Ὧραι 3.

ΔΙΔΑΚΤΕΑ ΥΛΗ.

1. Μηχανική: Μεταβαλλομένη κίνησις. Ἐπιτάχυνσις. Ἐπιβράδυνσις. Ὁμαλῶς μεταβαλλομένη κίνησις. Τύποι καὶ γραφικαὶ παραστάσεις.

2. Δυναμική. Θεμελιώδης ἐξίσωσις. Δρᾶσις-ἀντίδρασις. Βάρος τῶν σωμάτων. Ὁρμή. Διατήρησις τῆς ὁρμῆς καὶ ἐφαρμογαὶ αὐτῆς. Ὁμαλὴ κυκλικὴ κίνησις. Κεντρομόλος καὶ φυγόκεντρος δύναμις.

3. Ταλαντώσεις-Ἀκουστική. Ἔννοια ταλαντώσεως. Ἐκκρεμές. Μέτρησις τοῦ χρόνου. Ἐξηναγκασμένη ταλάντωσις. Συντονισμός. Κύματα. Ὁ ἦχος ὡς κῦμα. Χαρακτηριστικὰ τοῦ ἤχου. Ἀντηχεῖα. Ἠχογόνοι πηγαὶ (ποιοτικά).

4. Ἠλεκτρισμός. Ἠλέκτρισις διὰ τριβῆς καὶ ἐπαγωγῆς. Ἠλεκτροσκόπιον. Ἔννοια φορτίων καὶ εἴδη αὐτῶν. Νόμος COULOMB.

Δομὴ τοῦ ἀτόμου. Πρότυπον BOHR. Πρωτόνια, νετρόνια, ἠλεκτρόνια, ἀτομικὸς καὶ μαζικὸς ἀριθμός. Ἰσότοπα.

Ἀγωγοὶ καὶ μονωταί. Ἐλεύθερα ἠλεκτρόνια. Ἠλεκτρικὸν ρεῦμα. Πηγαί.

Ἀποτελέσματα τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Διαφορὰ δυναμικοῦ. Ἀμπερόμετρα, βολτόμετρα. Νόμος τοῦ ΟΗΜ. Ἀντίστασις καὶ παράγοντες ἐκ τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται. Μεταβλητὴ ἀντίστασις. Ἐνέργεια καὶ ἰσχὺς τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Ἐφαρμογαί.

Ἠλεκτρόλυσις. Συσσωρευταὶ μολύβδου. Ξηρὰ στοιχεῖα. Θερμοηλεκτρικὸν φαινόμενον.

5. Ἠλεκτρομαγνητισμός. Μαγνῆται. Πυξίς. Πηνία. Ἠλεκτρομαγνῆται. Δυνάμεις ἐπὶ κινουμένων φορτίων ἐντὸς μαγνητικοῦ πεδίου (LAPLACE). Ἐφαρμογαὶ δυνάμεων (LAPLACE) εἰς κινητῆρας. Ἐπαγωγή. Αὐτεπαγωγή. Ἐφαρμογαί. Γένεσις τοῦ ἐναλλασσομένου ρεύματος. Ἐνεργὸς τάσις καὶ Ἔντασις. Μετασχηματισταί. Ὑδροηλεκτρικὰ ἐργοστάσια καὶ γραμμαὶ μεταφορᾶς. Ἀγωγιμότης ἀερίων. Ἀκτῖνες RÖNTGEN. Καθοδικὸς σωλὴν καὶ ἐφαρμογαὶ αὐτοῦ. Φωτοηλεκτρικὸν φαινόμενον καὶ ἐφαρμογαὶ αὐτοῦ. Ποιοτικὴ περιγραφὴ τῶν ἠλεκτρικῶν ταλαντώσεων. Τηλεπικοινωνίαι. Ἡμιαγωγοί. Κρυσταλλοδίοδος. Ἐφαρμογαί.

6. Στοιχεῖα Πυρηνικῆς Φυσικῆς. Ραδιενέργεια, ραδιοϊσότοπα. Πυρηνικὴ σχάσις καὶ σύντηξις. Ἡλιακὴ ἐνέργεια. Πυρηνικὸς ἀντιδραστήρ. Βιολογικαὶ δράσεις.

ΧΗΜΕΙΑ : Ὥρα 1

ΔΙΔΑΚΤΕΑ ΥΛΗ

1. Μέταλλα. Ὀρυκτά. Μεταλλεύματα. Μεταλλουργία. Γενικαὶ ἰδιότητες τῶν μετάλλων. Κράματα. Σίδηρος. Ἀλουμίνιον. Χαλκός.

2. Ὀργανικὴ Χημεία. Ἀντικείμενον ὀργανικῆς Χημείας. Ταξινόμησις ὀργανικῶν ἑνώσεων. Στοιχεῖα ὀνοματολογίας. Ὁμόλογοι σειραί. Μεθάνιον. Αἰθυλένιον. Ἀκετυλένιον. Βενζόλιον. Πετρέλαια. Τὰ ἑλληνικὰ πετρέλαια. Βενζῖναι καὶ λοιπὰ πετροχημικὰ προϊόντα. Λιθάνθρακες καὶ λιγνῖται. Αἰθυλικὴ ἀλκοόλη. Ζυμώσεις. Ὀργανικὰ ὀξέα. Ὀξικὸν ὀξύ. Πρωτεῖναι. Ὑδατάνθρακες. Γλυκόζη, Σάκχαρον, Ἄμυλον. Κυτταρίνη. Πλαστικὰ Φάρμακα. Ἑστέρες. Λίπη καὶ ἔλαια. Σάπωνες καὶ ἀπορρυπαντικά.

Χημικὴ ἐνέργεια καὶ ἄλλαι μορφαὶ ἐνεργείας. Θερμοχημεία. Φωτοχημεία. Ἠλεκτροχημεία.

4. Χημεία καὶ σύγχρονος ζωή.

Ἡ ἑλληνικὴ χημικὴ βιομηχανία. Ἡ χημικὴ βιομηχανία στὴν ΕΟΚ. Σημασία τῆς χημείας διὰ τὴν σύγχρονον ζωήν. Θετικαὶ καὶ ἀρνητικαὶ ἐπιπτώσεις. Σύγχρονα προβλήματα.

ΒΙΟΛΟΓΙΑ: Ὥρα 1

ΣΚΟΠΟΣ

Σκοπὸς τῆς διδασκαλίας τῆς Βιολογίας εἶναι :

1. Ἡ συνολικὴ θεώρησις τῶν ἐμβίων ὄντων καὶ τῶν βασικῶν λειτουργιῶν ἐπὶ κυτταρικοῦ ἐπιπέδου, ὡς καὶ ἡ ἐκ παραλλήλου συμπλήρωσις καὶ ὁ συνδυασμὸς τῶν γενικῶν γνώσεων ἐκ τῶν ἐπὶ μέρους βιολογικῶν μαθημάτων τῶν διδαχθέντων εἰς τὰς προηγουμένας τάξεις.

2. Ἡ κατανόησις ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῶν κοινῶν καὶ εἰς τὰ πλέον ἑτεροειδῆ ὄντα δομῶν καὶ λειτουργιῶν, αἱ ὁποῖαι σχεδὸν ταυτίζονται, κυρίως εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ κυττάρου.

3. Ἡ κατανόησις ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῶν κοινῶν εἰς ὅλους τοὺς ὀργανισμοὺς μηχανισμῶν κληρονομικότητος μὲ ἰδιαιτέραν ἔμφασιν εἰς τὴν κληρονομικότητα τοῦ ἀνθρώπου.

4. Ἡ στοιχειώδης μελέτη τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων καὶ τῶν πρακτικῶν ἐφαρμογῶν τῆς βιολογικῆς ἐπιστήμης.

5. Ἡ κατανόησις ὑπὸ τῶν μαθητῶν τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ ὀργανισμοὶ ἀποτελοῦν ἑνιαῖον ζωντανὸν σύνολον, εὑρισκόμενον εἰς ἄμεσον λειτουργικὴν σύνδεσιν πρὸς τὸ περιβάλλον αὐτῶν, ἔμβιον καὶ ἄβιον, τὸ ὁποῖον ἐπηρεάζει τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς.

ΔΙΔΑΚΤΕΑ ΥΛΗ

Τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς καὶ αἱ ἐκδηλώσεις αὐτῆς. Αἱ κυτταρικαὶ μορφαὶ ζωῆς : ἰοὶ καὶ φάγοι (δομή, ἀναπαραγωγικὸς κύκλος, λύσις κυττάρου, μόλυνσις νέου κυττάρου).

1. Τὸ κύτταρον. Εἰσαγωγή, χημικὴ σύστασις τοῦ κυττάρου, κυτταρικὰ ὀργανίδια (δομὴ καὶ λειτουργία αὐτῶν) γονίδια καὶ λειτουργία αὐτῶν. Διαφοραὶ ζωικῶν καὶ φυτικῶν κυττάρων. Φωτοσύνθεσις. Κυτταρικὸς πολλαπλασιασμός : Μίτωσις καὶ βιολογικὴ σημασία τῶν φαινομένων. Διαταραχὴ τῆς ὁμαλῆς πορείας κατὰ τὴν μίτωσιν καὶ μείωσιν. Μονοκύτταροι καὶ πολυκύτταροι ὀργανισμοί.

2. Ἀναπαραγωγή : Μονογονία, ἀμφιγονία, ἐναλλαγὴ γενῶν, γονιμοποίησις.

3. Ἐμβρυολογία : Αὐλάκωσις, διαφοροποίησις, φυσιολογία ἐμβρύων.

4. Μηχανισμὸς κληρονομικότητος : Ποικιλομορφία εἰς τοὺς πληθυσμοὺς καὶ κληρονομικότης. Ἐπίκτητοι ἰδιότητες. Νόμοι τοῦ Μέντελ (μονοϋβριδισμός).

Γονότυπος–Φαινότυπος. Φυλοσύνδετος κληρονομικότης, φυλοκαθορισμὸς τῶν ὀργανισμῶν ὡς βιολογικὸν φαινόμενον, γονιδιακαὶ μεταλλαγαί, χρωματοσωτικαὶ ἀνωμαλίαι, διὰ γενικῶν παραδειγμάτων καὶ εἰδικώτερον διὰ παραδειγμάτων ἐκ τῆς γενετικῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὅπου τοῦτο εἶναι δυνατόν.

5. Ὀργανισμὸς καὶ περιβάλλον : Ἔννοια τοῦ περιβάλλοντος. Ἐπίδρασις διαφόρων παραγόντων τοῦ περιβάλλοντος εἰς τοὺς ὀργανισμοὺς καὶ προσαρμογή. Ἀναστρεπτικαὶ καὶ μόνιμοι ἐπιδράσεις τοῦ περιβάλλοντος. Ἐπιδράσεις τοῦ περιβάλλοντος κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν.

6. Οἰκολογία : Ἁλυσίδες, τροφῆς, βιότοποι, βιοκοινότητες καὶ βιολογικὴ ἰσορροπία. Ἐπίδρασις τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς βιολογικῆς ἰσορροπίας. Μόλυνσις τοῦ περιβάλλοντος. Εἴδη καὶ τρόποι μολύνσεως. Διαταραχὴ τῆς ἰσορροπίας τῶν βιοκοινωνιῶν ἐξ αἰτίας τῆς μολύνσεως τοῦ περιβάλλοντος. Τρόποι προλήψεως τῶν μολύνσεων.

7. Στοιχεῖα ἐφηρμοσμένης Βιολογίας : Βελτίωσις εἰδῶν χρησιμοποιουμένων εἰς τὴν γεωργίαν καὶ εἰς τὴν πτηνοτροφίαν. Καταπολέμησις τῶν παρασίτων. Εὐγονική. Τὰ ἀρνητικὰ ἀποτελέσματα τῆς προσπαθείας τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὴν μεταποίησιν τῆς φύσεως πρὸς ἴδιον ὄφελος.

8. Ἐξέλιξις τῶν ὀργανισμῶν : Εἰσαγωγή, παράγοντες ἐπηρεάζοντες τὴν ἐξέλιξιν. Μέθοδοι μελέτης καὶ ἐξελίξεως καὶ τῆς συγγενίας μεταξὺ τῶν εἰδῶν. Ἐργαστηριακαὶ ἀσκήσεις.

ΜΟΥΣΙΚΗ: Ὥρα 1.

ΔΙΔΑΚΤΕΑ ΥΛΗ

Μουσικὴ ἀνάγνωσις, ὡς καὶ εἰς τὰς προηγουμένας τάξεις, εἰς τρόπους μείζονα ἐλάσσονα καὶ ἑλληνικοὺς καὶ εἰς τὰ ἤδη γνωστὰ μέτρα καὶ διαστήματα καθὼς καὶ εἰς μέτρα 2/2, 4/8, καὶ 5/8, εἰς διαστήματα πέμπτης καὶ ἕκτης καὶ εἰς τὰς γνωστὰς ἀξίας. Σύντομα γυμνάσματα (6-8) φωνητικῆς, ἀκουστικῆς καὶ ἀναγνωστικῆς ἐξασκήσεως : α) εἰς τὰς μείζονας κλίμακας ΝΤΟ, ΣΟΛ, ΡΕ, ΦΑ, ΣΙ ὕφ. καὶ ΜΙ ὕφ.

β) Εἰς τὰς ἐλάσσονας κλίμακας ΛΑ, ΡΕ, ΣΟΛ, ΝΤΟ, ΜΙ εἰς εὔχρηστα μέτρα. Γενικαὶ διορθωτικαὶ καὶ βελτιωτικαὶ ἐνέργειαι μουσικῆς ἀναγνώσεως καὶ ἀποδόσεως (μελωδικαί, ρυθμικαί, ἐκφραστικαί).

Στοιχεῖα ἱστορίας τῆς Μουσικῆς. Ἑλληνικοὶ Ἐθνικοὶ χοροί. Ἡ Μουσικὴ εἰς τὴν Δύσιν. Μουσικὴ Μπαρόκ. Κλασσικὴ σχολή. Ρομαντικὴ σχολή. Νεώτεραι τάσεις.

Στοιχεῖα μορφολογίας ἐπὶ τῇ βάσει ἀκροάσεων (περιγραφὴ εἰδῶν μουσικῶν συνθέσεων). Ἀκροαματικὴ διάκρισις καὶ ἁπλῆ ἀνάλυσις τῶν μουσικῶν μορφῶν : Σονάτα, πρελούντιο, φούγκα, οὐβερτούρα, συμφωνία, κοντσέρτο, συμφωνικὸν ποίημα, ὀρατόριον, ὄπερα, ὀπερέτα, ἰντερμέτζο, πότ–πουρί, ραψωδία.

Ἄσματα τῶν αὐτῶν κατηγοριῶν ὡς καὶ ἐκεῖνα τῶν προηγουμένων τάξεων. Μουσικαὶ ἀκροάσεις : Καλομοίρη «Συμφωνία τῆς Λεβεντιᾶς» (ἀποσπάσματα) Βάρβογλη «ποιμενικὴ Σουΐτα», Σκλάβου «Κασσιανὴ» (ἀποσπάσματα), Θεοδωράκη «Ἄξιον ἐστίν» (ἀποσπάσματα). Ἰταλικὴ ρολυφωνικὴ σχολή : PALESTRINA «Λειτουργία τοῦ Πάπα Μαρκέλλου» (ἀποσπάσματα) Manferd. Εἰσαγωγή, Muossorgsky, Εἰκόνες ἀπὸ μίαν ἔκθεσιν (ἀποσπάσματα) Handel ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸν «Μεσσίαν». BACH, Σουΐτα ἀριθ. 2 σὲ σι ἐλάσσονα, ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰ «Κατὰ Ματθαῖον πάθη». HAYDN, «Ἡ συμφωνία τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ» (τὸ τελευταῖον μέρος). ΜΟΖΑΡΤ, ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν ὄπεραν «DON GIOVANNI». Σονάτα διὰ πιάνο σὲ ντὸ

μείζονα K.V. 309. BHETHOVEN πέμπτον κοντσέρτο διὰ πιάνο καὶ ὀρχήστραν (αὐτοκρατορικόν).

ΦΥΣΙΚΗ ΑΓΩΓΗ : ὧραι 2.

I. ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ

Σκοπὸς τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῆς Φυσικῆς Ἀγωγῆς εἰς τὴν τάξιν αὐτὴν εἶναι ὁ καθοριζόμενος εἰς τὸ Ἀναλυτικὸν Πρόγραμμα τῶν Α' καὶ Β' τάξεων τοῦ Γυμνασίου.

II. ΔΙΔΑΚΤΕΑ ΥΛΗ

α) ΑΡΡΕΝΩΝ

1. Ἐλεύθεραι ἀσκήσεις ἔχουσαι ὡς βάσιν τὴν φυσικὴν κίνησιν καὶ τὸν ρυθμόν.

Μετατοπίσεις, ἀναπηδήσεις, ἅλματα, αἰωρήσεις, περιφοραί, περιστροφαί, ταλαντεύσεις τῶν ἄκρων καὶ τοῦ κορμοῦ πρὸς ὅλους τοὺς ἄξονας καὶ τὰ ἐπίπεδα, ἀσκήσεις εὐκαμψίας τῶν ἀρθρώσεων καὶ ἀσκήσεις διατάσεως, ἐνδυναμώσεως καὶ χαλαρώσεως τῶν μυῶν ἐν προηγμένῃ μορφῇ.

Συνασκήσεις καὶ ἀσκήσεις διὰ τὴν ἐπιτυχίαν προκαθωρισμένου σκοποῦ.

2. Ἀσκήσεις μετὰ κινητῶν ἢ σταθερῶν γυμναστικῶν ὀργάνων.

Ἀσκήσεις διὰ παντὸς εἴδους σφαιρῶν (ἰατρικῶν, ἐλαστικῶν κτλ.), κοντῶν, σχοινακίων, ἐμποδίων, στρωμάτων, κορινῶν, πλινθίων, σχοινίων ἀναρριχήσεως, δοκῶν, μονοζύγων, πολυζύγων, δυναμομέτρων, βαρῶν, βατήρων κτλ.

Ὁ ὄγκος τῶν ὀργάνων, τὸ βάρος, τὸ ὕψος καθὼς καὶ ἡ μέθοδος τῆς διδασκαλίας τῶν ἐνοργάνων ἀσκήσεων πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ μαθήματος, τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν γυμναστικὴν πρόοδον τῶν μαθητῶν.

3. Ἀσκήσεις ἀγωνιστικῆς γυμναστικῆς.

Ἑδραίωσις καὶ τελειοποίησις τῆς τεχνικῆς καὶ ὁλοκλήρωσις τῶν κανονισμῶν εἰς τὰς ἀσκήσεις ἐδάφους ἐφ' ἵππου μετὰ λαβῶν εἰς τὸ μονόζυγον, εἰς τὸ δίζυγον, εἰς τοὺς κρίκους καὶ εἰς τὰ ἅλματα ἐφ' ἵππου.

Σχηματισμὸς ὁμάδων καὶ ὀργάνωσις ἀθλητικῶν συναντήσεων μὲ ἁπλᾶ καὶ σύνθετα προγράμματα ἀγωνιστικῆς γυμναστικῆς.

4. Παιγνίδια–Ἀθλοπαιδιαί.

α) Ἅπαντα τὰ εἴδη γυμναστικῶν–ψυχαγωγικῶν παιγνιδιῶν, ἐθνικῶν καὶ ξένων, β) προπαρασκευαστικὰ παιγνίδια ἀθλοπαιδιῶν, γ) ἁπλαῖ μορφαὶ ἢ παραλλαγαὶ ἀθλοπαιδιῶν ὑπὸ ἀγωνιστικὴν μορφήν, δ) Ἑδραίωσις καὶ ἐπέκτασις τῆς τεχνικῆς, τῆς τακτικῆς καὶ τῶν κανονισμῶν τῶν ἀθλοπαιδιῶν. Σχηματισμὸς ὁμάδων κατὰ κατηγορίαν ἀθλοπαιδιᾶς καὶ διεξαγωγὴ ἀγώνων συμφώνως πρὸς τοὺς κανονισμούς.

5. Κλασσικὸς ἀθλητισμός.

α) Ἑδραίωσις καὶ τελειοποίησις τῆς τεχνικῆς, τῆς κλασταχτικῆς καὶ τῶν κανονισμῶν τῶν ἀγωνισμάτων τοῦ κλασσικοῦ ἀθλητισμοῦ, β) ὀργάνωσις τακτικῶν ἀθλητικῶν ἡμερίδων μὲ περιωρισμένον ἢ πλῆρες πρόγραμμα καὶ ἀθλητικὰ ὄργανα (κατὰ τοὺς κανονισμούς), γ) ἐπιδίωξις ἐπιτεύξεως ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν ἀτομικῆς ἐπιδόσεως εἰς ἓν ἢ περισσότερα ἀγωνίσματα.

Οἱ μαθηταὶ τῆς τρίτης (Γ') τάξεως δύνανται νὰ ἐπιδίδωνται εἰς μίαν κατηγορίαν ἀθλημάτων ἢ νὰ εἰδικεύωνται εἰς ἓν μόνον ἀγώνισμα. Οἱ δρόμοι ταχύτητος καὶ οἱ δρόμοι ἡμιαντοχῆς καὶ ἀντοχῆς αὐξάνουν (σταδιακῶς) ἐν σχέσει πρὸς τὰ προηγούμενα ἔτη, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν πάντοτε τῆς καταλλήλου προετοιμασίας.

6. Κολύμβησις.

α) Ἑδραίωσις καὶ τελειοποίησις τῆς τεχνικῆς ὅλων τῶν εἰδῶν κολυμβήσεως.

β) Τελειοποίησις τῆς τεχνικῆς τῶν ἐκκινήσεων, τῶν στροφῶν καὶ τῶν καταδύσεων ἀπὸ ὕψους 1–5 μέτρων.

γ) Σχηματισμὸς ὁμάδων καὶ ὀργάνωσις ἀγώνων μὲ περιωρισμένον ἢ πλῆρες πρόγραμμα.

δ) Ὀργάνωσις ἀγώνων καταδύσεων.

ε) Διδασκαλία τῆς ὑδατοσφαιρίσεως.

στ) Διδασκαλία τῶν βασικῶν λαβῶν ἀνελκύσεως, μεταφορᾶς καὶ διασώσεως πνιγομένου. Ἀπόδυσις εἰς τὸ ὕδωρ. Μεταφορὰ πνιγομένου εἰς ἀπόστασιν 25 μέτρων. Τελειοποίησις τῆς τεχνητῆς ἀναπνοῆς.

7. Κωπηλασία–Ἱστιοπλοΐα.

Ὅπου διδάσκονται ναυτικὰ ἀγωνίσματα, ἐπιδιώκεται ἡ ἑδραίωσις καὶ ἡ τελειοποίησις τῆς τεχνικῆς καὶ τῆς τακτικῆς αὐτῶν.

8. Λοιπὰ ἀθλήματα.

Ὅπου αἱ συνθῆκαι ἐπιτρέπουν καὶ οἱ μαθηταὶ διδάσκονται χιονοδρομικά, ὀρειβατικά, ἀεροναυτικὰ κτλ. ἀθλήματα, ἐπιδιώκεται ἡ τελειοποίησις τῆς τεχνικῆς καὶ τῆς τακτικῆς αὐτῶν καὶ ὁ σχηματισμὸς μαθητικῶν ὁμάδων κατὰ ἄθλημα.

9. Ἑλληνικοὶ χοροί.

Διδάσκονται οἱ Ἐθνικοὶ χοροὶ Καλαματιανὸς καὶ Τσάμικος, καθὼς καὶ ἄλλοι ἁπλοῖ χοροὶ ἀπὸ διαφόρους περιοχὰς τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰδικώτερον τῆς περιοχῆς ὅπου εὑρίσκεται τὸ Γυμνάσιον.

Σχηματισμὸς μαθητικοῦ συγκροτήματος λαϊκῶν χορῶν.

β) ΘΗΛΕΩΝ

I. ΔΙΔΑΚΤΕΑ ΥΛΗ

1. Ἐλεύθεραι ἀσκήσεις, ἔχουσαι ὡς βάσιν τὴν φυσικὴν κίνησιν καὶ τὸν ρυθμόν.

Μετατοπίσεις, ἀναπηδήσεις, ἅλματα, αἰωρήσεις, περιφοραί, περιστροφαί, ταλαντεύσεις τῶν ἄκρων καὶ τοῦ κορμοῦ πρὸς ὅλους τοὺς ἄξονας καὶ τὰ ἐπίπεδα, ἀσκήσεις, εὐκαμψίας τῶν ἀρθρώσεων καὶ ἀσκήσεις διατάσεως, ἐνδυναμώσεως καὶ χαλαρώσεως τῶν μυῶν εἰς τὴν πλήρη μορφήν των.

Συνασκήσεις καὶ ἀσκήσεις διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ προκαθωρισμένου σκοποῦ.

2. Ἀσκήσεις μετὰ κινητῶν ἢ σταθερῶν γυμναστικῶν ὀργάνων.

Ἀσκήσεις διὰ παντὸς εἴδους σφαιρῶν (ἰατρικῶν, ἐλαστικῶν κ.λπ), διὰ στεφάνων, ταινιῶν, κοντῶν, σχοινακίων, ἐμποδίων, στρωμάτων, κορινῶν, πλινθίων, δοκῶν, μονοζύγων, διζύγων, πολυζύγων, ἐφαλτηρίων κτλ.

Ὁ ὄγκος τῶν ὀργάνων, τὸ βάρος, τὸ ὕψος καθὼς καὶ ἡ μέθοδος τῆς διδασκαλίας τῶν ἐνοργάνων ἀσκήσεων πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ μαθήματος, τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν πρόοδον τῶν μαθητριῶν εἰς τὰς ἀσκήσεις δι' αὐτῶν.

3. Ἀσκήσεις ἀγωνιστικῆς γυμναστικῆς.

Ἑδραίωσις καὶ τελειοποίησις τῆς τεχνικῆς καὶ ὁλοκλήρωσις τῶν κανονισμῶν εἰς τὰς ἀσκήσεις ἐδάφους εἰς τὸ δίζυγον, εἰς τὴν δοκὸν καὶ εἰς τὰ ἅλματα ἐφ' ἵππου.

Σχηματισμὸς ὁμάδων καὶ ὀργάνωσις ἀθλητικῶν συναντήσεων μὲ ἁπλᾶ καὶ σύνθετα προγράμματα ἀγωνιστικῆς γυμναστικῆς.

4. Ἀσκήσεις ρυθμικῆς ἀγωνιστικῆς γυμναστικῆς.

Ἑδραίωσις καὶ τελειοποίησις τῆς τεχνικῆς τῶν ἀγωνισμάτων τῆς ρυθμικῆς ἀγωνιστικῆς γυμναστικῆς. Διδασκαλία καὶ ἐκτέλεσις τῶν προγραμμάτων ἐλευθέρων ἀσκήσεων καὶ ἀσκήσεων διὰ κορινῶν, σφαιρῶν, στεφάνων, σχοινακίων καὶ ταινιῶν.

Σχηματισμὸς ὁμάδων καὶ ὀργάνωσις ἀθλητικῶν συναντήσεων μὲ ἁπλᾶ καὶ σύνθετα προγράμματα ρυθμικῆς ἀγωνιστικῆς γυμναστικῆς.

5. Παιγνίδια – Ἀθλοπαιδιαί.

α) Ὅλα τὰ εἴδη τῶν γυμναστικῶν – ψυχαγωγικῶν παιγνιδίων, ἐθνικῶν καὶ ξένων, β) προπαρασκευαστικὰ παιγνί-

δια ἀθλοπαιδιῶν, γ) ἁπλαῖ μορφαὶ ἢ παραλλαγαὶ ἀθλοπαιδιῶν ἢ ἀγωνισμάτων εἰς ἀγωνιστικὴν μορφήν, δ) ἑδραίωσις καὶ ἐπέκτασις τῆς τεχνικῆς, τῆς τακτικῆς καὶ τῶν κανονισμῶν τῶν ἀθλοπαιδιῶν.

Σχηματισμὸς ὁμάδων κατὰ κατηγορίαν ἀθλοπαιδιᾶς καὶ διεξαγωγὴ ἀγώνων, κατὰ τοὺς κανονισμούς.

6. Κλασσικὸς ἀθλητισμός.

α) Ἑδραίωσις καὶ τελειοποίησις τῆς τεχνικῆς, τῆς τακτικῆς καὶ τῶν κανονισμῶν τῶν ἀγωνισμάτων τοῦ κλασσικοῦ ἀθλητισμοῦ, β) ὀργάνωσις τακτικῶν ἀθλητικῶν ἡμερίδων μὲ περιωρισμένον ἢ πλῆρες πρόγραμμα καὶ ἀθλητικὰ ὄργανα, κατὰ τοὺς κανονισμούς, γ) ἐπιδίωξις ἐπιτεύξεως ἐκ μέρους τῶν μαθητριῶν ἀτομικῆς ἐπιδόσεως εἰς ἓν ἢ περισσότερα ἀγωνίσματα.

Αἱ μαθήτριαι τῆς Γ' τάξεως δύνανται νὰ ἐπιδίδωνται εἰς μίαν κατηγορίαν ἀθλημάτων ἢ νὰ εἰδικεύωνται εἰς ἓν μόνον ἀγώνισμα. Οἱ δρόμοι ταχύτητος καὶ οἱ δρόμοι ἀντοχῆς καὶ ἡμιαντοχῆς αὐξάνουν σταδιακῶς ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν πάντοτε τῆς καταλλήλου προετοιμασίας.

7. Κολύμβησις.

α) Ἑδραίωσις καὶ τελειοποίησις τῆς τεχνικῆς ὅλων τῶν εἰδῶν κολυμβήσεως, β) τελειοποίησις τῆς τεχνικῆς τῶν ἐκκινήσεων, τῶν στροφῶν καὶ τῶν καταδύσεων ἀπὸ ὕψους 1 – 5 μέτρων, γ) σχηματισμὸς ὁμάδων καὶ ὀργάνωσις ἀγώνων μὲ περιωρισμένον ἢ πλῆρες πρόγραμμα, δ) ὀργάνωσις ἀγώνων καταδύσεως, ε) διδασκαλία τῶν βασικῶν λαβῶν ἀνελκύσεως, μεταφορᾶς καὶ διασώσεως πνιγομένου, στ) ἐκμάθησις τῆς τεχνητῆς ἀναπνοῆς.

8. Λοιπὰ ἀθλήματα.

Ὅπου αἱ συνθῆκαι ἐπιτρέπουν καὶ αἱ μαθήτριαι διδάσκονται χιονοδρομικά, ὀρειβατικά, ἀεροναυτικὰ κτλ. ἀθλήματα, ἐπιδιώκεται ἡ προαγωγὴ τῆς τεχνικῆς καὶ τῆς τακτικῆς αὐτῶν καὶ ὁ σχηματισμὸς μαθητικῶν ὁμάδων κατὰ ἄθλημα.

9. Ἑλληνικοὶ χοροί.

Διδάσκονται οἱ Ἐθνικοὶ χοροὶ Καλαματιανὸς καὶ Τσάμικος, καθὼς καὶ ἄλλοι ἁπλοῖ χοροὶ ἐξ ὅλων τῶν περιοχῶν τῆς Ἑλλάδος, εἰδικώτερον οἱ χοροὶ τῆς περιοχῆς, ὅπου εὑρίσκεται τὸ Γυμνάσιον.

Σχηματισμὸς συγκροτήματος λαϊκῶν χορῶν ὑπὸ μαθητριῶν.

ΣΧΟΛΙΚΟΣ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΣ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ. Ὥρα 1.

Παρατήρησις :

Ὁ Σχολικὸς καὶ Ἐπαγγελματικὸς Προσανατολισμὸς (ΣΕΠ) ἔχει χαρακτῆρα Σχολικῆς καὶ Ἐπαγγελματικῆς ἐνημερώσεως καὶ δὲν θὰ βαθμολογῆται ὅπως τὰ ἄλλα μαθήματα.

Α. ΣΚΟΠΟΣ.

Ὁ γενικὸς σκοπὸς τοῦ Σχολικοῦ καὶ Ἐπαγγελματικοῦ Προσανατολισμοῦ εἶναι νὰ βοηθήσῃ τὸν μαθητὴν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς καταλλήλου καὶ ἀντιστοίχου πρὸς τὰς ἱκανότητας καὶ κλίσεις του σχολικῆς καὶ ἐπαγγελματικῆς κατευθύνσεως, οὕτως ὥστε ἡ ἐκλογὴ τοῦ κύκλου σπουδῶν ἢ τοῦ ἐπαγγέλματος νὰ τὸν ἱκανοποιήσῃ ψυχικῶς καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ ἐνταχθῇ εἰς τὴν κοινωνίαν ὡς παραγωγικὸν καὶ χρήσιμον μέλος αὐτῆς.

Εἰδικώτεροι σκοποὶ εἶναι :

1. Νὰ ἐνημερώσῃ ὑπευθύνως τὸν μαθητὴν ἐπὶ τῶν μεταγυμνασιακῶν σχολικῶν βαθμίδων καὶ κατευθύνσεων.

2. Νὰ φέρῃ εἰς γνῶσιν τοῦ μαθητοῦ τοὺς ὅρους καὶ τὰς προϋποθέσεις εἰσόδου εἰς ἕκαστον ἐπάγγελμα, τοὺς ὅρους ἐργασίας καὶ ἀμοιβῆς καὶ τὰς δυνατότητας ἐξελίξεως.

3. Νὰ βοηθήσῃ δι' εἰδικῶν μαθημάτων τὸν μαθητὴν νὰ ἐκτιμήσῃ τὰς κλίσεις, ἱκανότητας καὶ δεξιότητας αὐτοῦ, ὥστε ἡ σχολικὴ κατεύθυνσις τὴν ὁποίαν θὰ ἀκολουθήσῃ καὶ τὸ ἐπάγγελμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐκλέξῃ νὰ ἀνταποκρίνωνται εἰς αὐτά, καὶ

4. Νὰ προσδιορίσῃ τοὺς παράγοντας καὶ τὰ κριτήρια διὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς σχολικῆς ἢ τῆς ἐπαγγελματικῆς κατευθύνσεως ὥστε ὁ μαθητὴς νὰ ἀναλάβῃ ὁ ἴδιος τὴν εὐθύνην τῆς ἐκλογῆς.

Β. ΥΛΗ.

α) Σχολικὴ ἐνημέρωσις καὶ ἐπαγγελματολογία.

1. Σχολικὴ ἐνημέρωσις :
   Γενικὴ ἐκπαίδευσις – Βαθμίδες αὐτῆς.
   Τεχνικὴ – Ἐπαγγελματικὴ ἐκπαίδευσις.
   Βαθμίδες καὶ διαφοροποιήσεις.
   Ἀνωτέρα καὶ Ἀνωτάτη Ἐκπαίδευσις.

2. Σχέσις σχολικῆς μαθήσεως καὶ ἐπαγγέλματος.

3. Τὸ ἐπάγγελμα ὡς σταθερὰ καὶ εἰδικὴ ἐργασία. Σημασία τῆς εἰδικεύσεως.

4. Ἡ ἐργασία ὡς καθῆκον, ὡς δικαίωμα καὶ ὡς προϋπόθεσις ἀτομικῆς ἀναπτύξεως καὶ εὐτυχίας.

5. Ἡ κατανομὴ τοῦ ἐνεργοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας εἰς ἐπαγγελματικὰς ἀπασχολήσεις. Ὀργάνωσις τῆς ἐργασίας εἰς τὴν χώραν μας καὶ δυνατότητες ἐργασίας.

6. Κριτήρια κατανομῆς τῶν ἐπαγγελμάτων εἰς κατηγορίας (σχολ. βαθμίδες, εἶδος ἐργασίας, τομεὺς δραστηριότητος κτλ.).

7. Γνωστὰ ἐπαγγέλματα καὶ νέα ἐπαγγέλματα (νέαι μορφαὶ ἐργασίας).

8. Ἀνάλυσις τῶν βασικῶν ἐπαγγελμάτων καὶ κατηγορία· (προϋποθέσεις διὰ τὴν ἄσκησιν αὐτῶν : εἶδος τῆς σχολικῆς φοιτήσεως καὶ διάρκεια ψυχοπνευματικαὶ καὶ σωματικαὶ ἀπαιτήσεις, ἀντενδείξεις, περιοχαὶ δραστηριότητος καὶ δυνατότητες, λοιπαὶ σχετικαὶ δυνατότητες, π.χ. ἀμοιβή).

9. Ἡ σημασία ἑκάστου ἐπαγγέλματος διὰ τὴν κοινωνικο–οικονομικὴν καὶ ἐθνικὴν πρόοδον. Σχέσις γενικῆς καὶ ἀτομικῆς οἰκονομικῆς εὐημερίας.

β) Ἀτομικὰ δεδομένα καὶ ἐπάγγελμα (ψυχολογικὴ θεώρησις).

10. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἐπαγγέλματος ὡς πρόβλημα τῆς Ἐφηβικῆς ἡλικίας.

11. Ἡ σημασία τῆς ὀρθῆς ἐκλογῆς διὰ τὸ ἄτομον καὶ τὴν κοινωνίαν.

12. Κριτήρια καὶ κίνητρα ἐκλογῆς σχολικῆς κατευθύνσεως καὶ ἐπαγγέλματος.

13. Ἡ πολυποίκιλος σύνθεσις τῆς εὐφυΐας τοῦ ἀνθρώπου. Αἱ ἰδιαίτεραι ἱκανότητες καὶ δεξιότητες ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐπαγγέλματος.

14. Τὸ πρόβλημα τῆς ἀτομικῆς προτιμήσεως καὶ αἱ μεταβαλλόμεναι ἐπαγγελματικαὶ ἀνάγκαι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

Ἄρθρον 2.

Διδασκόμενα μαθήματα καὶ ὧραι ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας αὐτῶν. Τὰ διδασκόμενα μαθήματα εἰς ἑκάστην τάξι,

τοῦ Ἑσπερινοῦ Γυμνασίου καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ὡρῶν ἑβδομαδιαίας διδασκαλίας αὐτῶν, ὁρίζονται ὡς ἕπεται :

Μαθήματα :			
Θρησκευτικὰ	2	2	2
Νέα Ἑλληνικὰ	4	4	4
Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Γραμματεία	4	4	4
Ἱστορία	3	2	2
Μαθηματικὰ	4	3	4
Φυσικὰ	–	3	3
Γεωγραφία	1½	1	1
Σχολ. Ἐπαγγ. Προσανατολισμὸς	-	-	1 Β'
Στοιχεῖα Δημοκρατικοῦ Πολιτεύμ.	–	–	1 Α'
Ξέναι Γλῶσσαι	2	2	2
Φυσικὴ Ἀγωγὴ	1	1	–
Βιολογία	1½	–	–
Ἀνθρωπολογία & Ὑγιεινὴ	–	1	–
Τεχνικὰ	1	1	–
Σύνολον	24	24	24

Ἄρθρον 3.

Ἀναλυτικὸν πρόγραμμα διδασκαλίας μαθημάτων τῶν Ἑσπερινῶν Γυμνασίων.

Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Π. Δ/τος 831/1977 «περὶ ὡρολογίου προγράμματος τοῦ ἡμερησίου Γυμνασίου καὶ ἀναλυτικοῦ προγράμματος τῶν Α' καὶ Β' τάξεων αὐτοῦ» καὶ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ παρόντος Π. Δ/τος ἔχουν ἐφαρμογὴν καὶ προκειμένου περὶ τῶν Ἑσπερινῶν Γυμνασίων κατόπιν ἀναλόγου προσαρμογῆς τῆς διδακτέας ὕλης τῶν μαθημάτων διὰ τὰ ὁποῖα αἱ διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἄρθρου προβλέπουν μικρότερον ἀριθμὸν ὡρῶν διδασκαλίας.

Ἄρθρον 4.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1978, ἐξαιρέσει τῶν διατάξεων, αἱ ὁποῖαι ἀφοροῦν εἰς τὸ ὡρολόγιον καὶ ἀναλυτικὸν πρόγραμμα τῆς Α' καὶ Β' τάξεως τῶν ἑσπερινῶν Γυμνασίων αἱ ὁποῖαι ἰσχύουν ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ.

Εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Μαΐου 1978

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Δ. ΤΣΑΤΣΟΣ

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ

Η ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΕΙ ΟΤΙ:

Ἡ ἐτήσια συνδρομή τῆς Ἐφημερίδας τῆς Κυβερνήσεως, ἡ τιμή τῶν φύλλων της ποὺ πουλιοῦνται τμηματικὰ καὶ τὰ τέλη δημοσιεύσεων στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, καθορίσθηκαν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1974 ὡς ἀκολούθως:

Α' ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

1. Γιὰ τὸ Τεῦχος Α'	Δραχ.	600
2. » » » Β'	»	700
3. » » » Γ'	»	500
4. » » » Δ'	»	1.000
5. » » » Νομικῶν Προσώπων Δ.Δ. κτλ	»	500
6. » » » Παράρτημα	»	300
7. » » » Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν κτλ.	»	3.000
8. » » Δελτίο Ἐμπορικῆς καὶ Βιομηχανικῆς Ἰδιοκτησίας	»	200
9. Γιὰ ὅλα τὰ τεύχη καὶ τὸ Δ.Ε.Β.Ι.	»	6.000

Οἱ Δῆμοι καὶ οἱ Κοινότητες τοῦ Κράτους καταβάλλουν τὸ 1/2 τῶν ἀνωτέρω συνδρομῶν.

Ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου (ΤΑΠΕΤ) ἀναλογοῦν τὰ ἑξῆς ποσά:

1. Γιὰ τὸ Τεῦχος Α'	Δραχ.	30
2. » » » Β'	»	35
3. » » » Γ'	»	25
4. » » » Δ'	»	50
5. » » » Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου κτλ	»	25
6. » » » Παράρτημα	»	15
7. » » » Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν κτλ.	»	150
8. » » Δελτίο Ἐμπ. καὶ Βιομ. Ἰδιοκτησίας	»	10
9. Γιὰ ὅλα τὰ τεύχη	»	300

Β'. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΩΝ

Ἡ τιμὴ πωλήσεως κάθε φύλλου, μέχρις 8 σελ., εἶναι 3 δρχ., ἀπὸ 9 ὡς 40 σελ. 8 δρχ., ἀπὸ 41 ὡς 80 σελ. 15 δρχ., ἀπὸ 81 σελ. καὶ ἄνω ἡ τιμὴ πωλήσεως κάθε φύλλου προσαυξάνεται κατὰ 15 δρχ. ἀνὰ 80 σελίδες.

Γ'. ΤΕΛΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΝ

Ι. Στὸ Τεῦχος Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ Ἑταιρειῶν Περιωρισμένης Εὐθύνης:

Α'. Δημοσιεύματα Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν:

1. Τῶν δικαστικῶν πράξεων	Δραχ.	400
2. Τῶν καταστατικῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν	»	10.000
3. Τῶν τροποποιήσεων τῶν καταστατικῶν τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν	»	2.000
4. Τῶν ἀνακοινώσεων καὶ προσκλήσεων σὲ γενικὲς συνελεύσεις, τῶν κατὰ τὸ ἄρθρο 32 τοῦ Ν. 3221/24 γνωστοποιήσεων, τῶν ἀνακοινώσεων, ποὺ προβλέπονται ἀπὸ τὸ ἄρθρο 59 παρ. 3 τοῦ Ν.Δ. 400/70 «περὶ Ἀλλοδαπῶν Ἀσφαλιστικῶν Ἑταιρειῶν» καὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΕΛΤΑ, ποὺ ἀναφέρονται σὲ προσωρινὲς διατάξεις	»	1.000
5. Τῶν ἀνακοινώσεων τῶν ὑπὸ διάλυση Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, κατὰ τὸ Β.Δ. 20/5/1939	»	200
6. Τῶν ἰσολογισμῶν τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν	»	4.000
7. Τῶν συνοπτικῶν μηνιαίων καταστάσεων τῶν Τραπεζικῶν Ἑταιρειῶν	»	1.000
8. Τῶν ἀποφάσεων «περὶ ἐγκρίσεως τιμολογίων τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ἑταιρειῶν»	»	600
9. Τῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων «περὶ παροχῆς ἀδείας ἐπεκτάσεως τῶν ἐργασιῶν Ἀσφαλιστικῶν Ἑταιρειῶν», τῶν ἐκθέσεων περιουσιακῶν στοιχείων Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν γενικά, καὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Δ.Σ. τοῦ ΕΛΤΑ, μὲ τὶς ὁποῖες ἐγκρίνονται καὶ δημοσιεύονται οἱ κανονισμοὶ αὐτοῦ	»	4.000
10. Τῶν ἀποφάσεων «περὶ παροχῆς πληρεξουσιότητος πρὸς ἀντιπροσώπευσιν ἐν Ἑλλάδι ἀλλοδαπῶν Ἑταιρειῶν» καὶ τῶν ἀποφάσεων «περὶ μεταβιβάσεως τοῦ χαρτοφυλακίου Ἀσφαλιστικῶν Ἑταιρειῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 59 παρ. 1 τοῦ Ν.Δ. 400/70»	»	2.000
11. Τῶν ἀποφάσεων «περὶ συγχωνεύσεως Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν»	»	10.000
12. Τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Χρηματιστηρίου «περὶ εἰσαγωγῆς χρεωγράφων εἰς τὸ Χρηματιστήριον πρὸς διαπραγμάτευσιν, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 παρ. 3 Α.Ν. 148/67»	Δραχ.	1.000
13. Τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἐπιτροπῆς κεφαλαιαγορᾶς «περὶ διαγραφῆς χρεωγράφων ἐκ τοῦ Χρηματιστηρίου, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 2 παρ. 4 Α.Ν. 148/1967»	»	1.000

Β'. Δημοσιεύματα Ἑταιρειῶν Περιωρισμένης Εὐθύνης:

1. Τῶν καταστατικῶν	»	1.000
2. Τῶν τροποποιήσεων τῶν καταστατικῶν	»	400
3. Τῶν ἀνακοινώσεων καὶ προσκλήσεων	»	200
4. Τῶν ἰσολογισμῶν	»	1.000
5. Τῶν ἐκθέσεων ἐκτιμήσεως περιουσιακῶν στοιχείων	»	1.000

Γ'. Δημοσιεύματα Ἀλληλασφαλιστικῶν Συνεταιρισμῶν - Ἀλληλασφαλιστικῶν Ταμείων καὶ Φιλανθρωπικῶν Σωματείων:

1. Τῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων «περὶ χορηγήσεως ἀδείας λειτουργίας Ἀλληλασφαλιστικῶν Συνεταιρισμῶν - Ἀλληλασφαλιστικῶν Ταμείων»	»	1.000
2. Τῶν Ἰσολογισμῶν τῶν ἀνωτέρω Συνεταιρισμῶν, Ταμείων καὶ Σωματείων	»	1.000

ΙΙ. Στὸ Τέταρτο τεῦχος, τῶν δικαστικῶν πράξεων, προσκλήσεων καὶ λοιπῶν δημοσιεύσεων.	»	400

Τὸ ποσοστὸ ἐπὶ τῶν τελῶν δημοσιεύσεων στὸ Τεῦχος Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ Ἑταιρειῶν Περιωρισμένης Εὐθύνης, ποὺ πρέπει νὰ καταβάλλεται ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου (ΤΑΠΕΤ), ὁρίσθηκε γενικὰ σὲ 5ο/ο.

Δ'. ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ - ΤΕΛΩΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΟΣΟΣΤΩΝ Τ.Α.Π.Ε.Τ.

1. Οἱ συνδρομὲς τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τὰ τέλη δημοσιεύσεων προκαταβάλλονται στὰ Δημόσια Ταμεῖα ἔναντι ἀποδεικτικοῦ εἰσπράξεως, τὸ ὁποῖο φροντίζει ὁ ἐνδιαφερόμενος νὰ τὸ στείλει στὴν Ὑπηρεσία τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου.

2. Οἱ συνδρομὲς τοῦ ἐξωτερικοῦ εἶναι δυνατὸ νὰ στέλνονται καὶ σὲ ἀνάλογο συνάλλαγμα μὲ ἐπιταγὴ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Διευθυντῆ τῶν Διοικητικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ὑποθέσεων τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου.

3. Τὸ ὑπὲρ τοῦ ΤΑΠΕΤ ποσοστὸ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω συνδρομῶν καὶ τελῶν δημοσιεύσεων καταβάλλεται ὡς ἑξῆς:

α) στὴν Ἀθήνα: στὸ Ταμεῖο τοῦ ΤΑΠΕΤ (Κατάστημα Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου),

β) στὶς ὑπόλοιπες πόλεις τοῦ Κράτους: στὰ Δημόσια Ταμεῖα καὶ ἀποδίδεται στὸ ΤΑΠΕΤ σύμφωνα μὲ τὶς 192378/3639/1947(RONEO 185) καὶ 178048/5321/31.7.65 (RONEO 139) ἐγκύκλιες διαταγὲς τοῦ Γ.Λ.Κ.,

γ) στὶς περιπτώσεις συνδρομῶν ἐξωτερικοῦ: ὅταν ἡ ἀποστολή τους γίνεται μὲ ἐπιταγές, μαζὶ μ' αὐτὲς στέλνεται καὶ τὸ ὑπὲρ τοῦ ΤΑΠΕΤ ποσοστό.

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΤ. ΝΙΚΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ [illegible]